

TẠO DÂN

RELIGIONS OUBLIÉES

JEAN
TEULÉ

Phạm Duy Thiện dịch

C
U
A
H
I
Ê
U
M
A
G
A
S
I
N
D
E
S
S
U
I
C
I
D
E
S
T
U
V
A
C
H
E
T
U
V
A
C
H
E
S
À
T

TIỂU THUYẾT

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

CỬA HIỆU TỰ SÁT

Tác giả: Jean Teulé

Dịch giả: Phạm Duy Thiện

Công ty phát hành Tao Đàn

Nhà Xuất Bản Hội Nhà Văn - 2017

ebook@vctvegroup

13/03/2020

1

Đó là một cửa hiệu nhỏ, không bao giờ có ánh nắng hồng vui tươi lọt vào. Cánh cửa sổ duy nhất nằm bên trái cửa ra vào, lại bị những khối hình nón bằng giấy và những chiếc hộp các-tông che mất. Trên then chốt cửa treo lủng lẳng một chiếc bảng con.

Trên trần nhà những chiếc đèn nê-ông chiếu sáng một bà khách hàng. Bà tiến lại gần một đứa bé đang nằm trong chiếc nôi màu xám:

- Ôi, nó cười kìa!

Một phụ nữ khác trẻ hơn - bà chủ cửa hiệu, ngồi gần cửa sổ đối diện cái két nơi quầy thu ngân, bỗng la lớn:

- Cái gì? Con trai tôi cười à? Không đời nào, nó không cười. Chắc là một nếp nhăn ở khóe miệng thôi. Sao nó lại cười được chứ?

Rồi bà tiếp tục đếm tiền trong khi bà khách hàng cao tuổi đánh vòng qua chiếc xe nôi có mái che được kéo lên. Dáng bà bước đi chệch choạng với cây gậy chống. Với đôi mắt buồn, âm u và oán trách - bởi chúng đục thủy tinh thể - bà cứ khẳng khẳng:

- Hình như đúng là nó đang cười.

- Không thể có chuyện đó, trong gia đình dòng họ Tuvache không ai biết cười! - Bà mẹ của đứa bé quả quyết và nghiêng người qua quầy tính tiền để kiểm chứng.

Bà ngẩng cao đầu, vươn cái cổ ngắn của mình và gọi:

- Mishima, tới xem nào.

Dưới đất một cánh cửa bỗng mở ra như một cái miệng đang há và một cái đầu trọc thò ra như một cái lưỡi:

- Chuyện gì? Chuyện gì xảy ra vậy?

Mishima Tuvache bước ra khỏi hầm, tay cầm một túi xi măng và đặt lên nền gạch, trong lúc đó vợ ông thuật lại câu chuyện:

- Bà khách đây cho rằng Alan nó đang cười.

- Lucrèce, em đang nói gì vậy?

Vừa phủ bụi xi măng trên tay áo ông vừa bước lại gần đứa bé, ông ngắm nhìn nó một hồi với vẻ nghi ngờ, trước khi đưa ra ý kiến:

- Chắc chắn nó đang sợ. Nên những nếp nhăn ở khóe miệng mới xuất hiện như vậy... - Ông giải thích bằng cách để hai tay ngang phía trước mặt mình. - Đôi khi chúng ta nhầm tưởng là cười nhưng không phải. Đó là vẻ nhăn nhó đấy chứ.

Và ông bố luồn tay dưới mái che của chiếc xe nôi và chỉ cho nhân chúng:

- Bà nhìn nè. Nếu tôi kéo mép môi của nó về phía cằm, thì nó đâu có cười. Nó bí xị giống như anh chị nó ngay từ lọt lòng.

Bà khách yêu cầu:

- Anh thả tay ra xem.

Ông chủ cửa hiệu buông ra lập tức. Bà khách thốt lên:

- Đó, anh thấy rõ nó đang cười mà.

Mishima Tuvache đứng thẳng người, uốn ngực và nổi cái:

- Nào, rốt cuộc bà muốn gì đây?

- Một sợi dây thừng để treo cổ.

- Trần nhà nơi bà sống có cao không? Bà không biết chứ gì? Vậy hãy mua sợi này: hai mét chắc cũng đủ dài, - ông chủ tiếp tục nói và lôi từ trong quầy một sợi dây thừng. - Cái thòng lọng đã được buộc sẵn. Bà chỉ có việc bỏ đầu của mình vào trong đó.

Vừa trả tiền bà vừa quay sang nhìn chiếc xe nôl:

- Thật ấm lòng khi thấy một đứa trẻ đang cười.

- Ủ, ừ, cứ cho là vậy! - Mishima càu nhàu. - Thôi bà đi về đi. Bà còn chuyện hay hơn phải làm ở nhà bây giờ đấy.

Bà già thất thểu bước ra về, chiếc dây thừng quấn quanh vai, dưới bầu trời ảm đạm.

Anh chồng quay vào cửa hiệu:

- Rảnh nợ! Bà già này nhiều chuyện quá. Thằng bé đầu có cười.

Cô vợ vẫn ngồi gần kết tính tiền bên cạnh chiếc xe nôl đang tự động đưa. Tiếng cót két trộn lẫn tiếng lú lo và tiếng cười vang lên từ trong nôl. Hai vợ chồng mỗi người đứng một bên nhìn nhau hoảng hốt rụng ròi:

- Chết thật...

2

- Alan!... Mẹ còn phải nhắc lại với con tới khi nào đây? Chúng ta không nói “tạm biệt” khách hàng khi họ ra về. Chúng ta nói “vĩnh biệt” vì họ sẽ không bao giờ quay lại nữa. Khi nào con chịu hiểu điều này hả?

Lucrèce Tuvache đang rất giận, giấu trong đôi tay gồng cứng phía sau lưng mình một mảnh giấy đang rung lên cùng con bực bội ấy. Bà nghiêng người về phía đứa con út mặc quần short đang đứng trước mặt và nhìn bà với vẻ yêu cầu, bà mắng nó, dạy nó một bài học:

- Và thôi ngay việc hát (bà giả giọng): “Xin chào buổi sáng tốt lành!...” khi khách hàng bước vào. Con phải nói với giọng thể lương: “Con chúc bà một buổi sáng đen đui...” hoặc: “Con chúc ông một buổi tối đáng nhớ”. Và nhất là đừng cười nữa! Con muốn khách hàng bỏ đi hết sao?... Ở đâu ra cái kiểu chào mọi người với đôi mắt tròn xoe và giơ hai ngón trỏ ở hai bên tai như thế? Con nghĩ là khách tới để chiêm ngưỡng nụ cười của con à? Thật không thể chịu nổi nữa. Hoặc bố mẹ sẽ cho con đeo niềng hoặc sẽ mang con đi phẫu thuật!

Với cái dáng cao 1m60 và tuổi gần quá tứ tuần, bà Tuvache đang điên tiết. Tóc ngắn vén qua tai, một nhúm tóc cắt ngang trán tạo điểm nhấn cho mái tóc màu hạt dẻ của bà.

Những lọn tóc vàng hoe của Alan cứ bay lên như được quạt thổi, trước tiếng la hét của mẹ cậu. Bà lôi từ phía sau lưng mình tờ giấy bà đang giấu:

- Cái tranh vẽ con mang từ trường mẫu giáo về là gì đây?

Bà giơ tờ giấy bằng một tay trước mặt mình, bà mô tả và tay kia chỉ mạnh vào đó:

- Một con đường dẫn về nhà, có cửa ra vào, cửa sổ mở rộng dưới bầu trời trong xanh và mặt trời tỏa sáng!... Thế không có mây và ô nhiễm trong bức tranh phong cảnh của con à? Đâu rồi những con chim di cư gieo rắc những mầm bệnh ở các nước châu Á lên trên đầu chúng ta? Đâu rồi những tia phóng xạ, những vụ nổ khủng bố? Đây là một bức vẽ hoàn toàn phi thực tế. Hãy đi xem anh Vincent và chị Marilyn vẽ gì vào tuổi con!

Lucrèce trong bộ đồ ngủ đi dọc một gian hàng với vô số những chai lọ lấp lánh và vàng rực. Bà đi ngang đưa con trai cả, mười lăm tuổi, gầy còm. Nó đang gặm móng tay và cắn môi, cái đầu bị băng bó. Gần đó là Marilyn (mười hai tuổi, hơi béo), ngồi dài trên chiếc ghế đầu, uể oải ngáp thật to, hẳn là có thể nuốt cả thế giới, cùng lúc đó ông Mishima hạ màn cửa sắt và bắt đầu tắt những chiếc đèn nê-ông. Bà mẹ mở ngăn kéo kết tiền, lôi ra từ trong cuốn sổ đặt hàng hai mẫu giấy, bà mở chúng ra:

- Con hãy xem bức vẽ của chị Marilyn đây: nó thật tối tăm, còn bức vẽ này của anh Vincent: những song sắt trên bức tường gạch! Đây, phải vẽ như thế. Đúng là một đứa trẻ có hiểu biết về cuộc sống! Thằng bé còm nhom này thật đáng thương, nó đang chịu đựng những cơn đau đầu như búa bổ nếu như không được băng

lại... Dù sao nó cũng là nghệ sĩ duy nhất trong gia đình, là Van Gogh của chúng ta.

Và bà mẹ nói về đứa con trai lớn như một tấm gương:

- Nó luôn mang dòng máu tự sát. Đúng là một đứa con của dòng họ Tuvache. Trong khi đó con, Alan ơi...

Vincent, ngón tay cái ngậm trong miệng, tới nép vào người của mẹ nó:

- Con muốn quay vào trong bụng mẹ.

- Mẹ hiểu... - Bà trả lời và xoa nhẹ những miếng băng quấn velpeau. Bà tiếp tục phân tích bức vẽ của Alan: - Đứa bé gái chân dài đang chạy nhảy gần ngôi nhà con vẽ ở đây là ai thế?

- Chị Marilyn đó, - cậu bé sáu tuổi trả lời.

Vừa nghe nói thế, con gái bà Tuvache, cổ rụt vào vai, chậm chậm ngược lên nhìn, mái tóc như che toàn bộ gương mặt và cái mũi đỏ ửng còn bà mẹ tỏ ra ngạc nhiên:

- Sao con lại vẽ chị con năng động và xinh đẹp như thế này? Con biết rõ chị ấy luôn cảm thấy mình vô dụng và xấu xí.

- Con lại thấy chị ấy đẹp ạ.

Marilyn lấy tay che đôi tai của mình, bật dậy khỏi ghế, bỏ chạy về phía cuối cửa hiệu, vừa khóc to vừa leo cầu thang dẫn lên phòng.

- Thế đấy, nó lại làm chị nó khóc!... - Bà mẹ hét to và ông bố tắt những chiếc đèn nê-ông cuối cùng trong cửa hiệu.

3

- Sau khi khóc thương cái chết của Antoine, nữ hoàng Ai Cập đeo vòng hoa trên đầu, và bà ra lệnh chuẩn bị nước tắm...

Ngồi trên giường của Marilyn, bà mẹ kể cho con gái chuyện Cléopâtre tự sát để ru nó ngủ.

- Sau khi tắm xong, Cléopâtre cho dọn bàn ăn và dùng một bữa thịnh soạn. Lúc đó, một người đàn ông nhà quê mang dâng cho Cléopâtre một chiếc rổ. Khi lính gác hỏi xét, người đàn ông mở chiếc rổ, vén những chiếc lá phủ và chỉ cho họ xem những quả sung. Lính gác sững sốt trước vẻ đẹp và sự tròn trịa của chúng, người đàn ông mỉm cười, và mời dùng. Khi đã chiếm được lòng tin của lính gác, người đàn ông được phép bước vào với chiếc rổ trên tay.

Marilyn nằm ngửa trên giường, đôi mắt đỏ ngầu, nhìn trần nhà và lắng nghe giọng kể thánh thót của mẹ:

- Sau bữa ăn trưa, Cléopâtre viết lên một tấm bảng, niêm phong nó, và cho người gửi đến Octave. Sau đó, bà cho tất cả mọi người lui ra, trừ một cô hầu gái và bà đóng cửa lại.

Marilyn khép mí mắt và thở nhẹ nhàng hơn:

- Khi Octave mở niêm phong xem tấm bảng và đọc những dòng chữ khẩn cầu của Cléopâtre mong muốn được tắm liệm bên cạnh Antoine, ông lập tức hiểu ra bà đã làm gì. Ông nghĩ tự mình đến cứu Cléopâtre, và hạ lệnh cho người đi ngay đến xem chuyện gì đã

xảy ra. Thảm kịch diễn ra rất nhanh, vì khi họ chạy đến nơi, phát hiện ra lính gác không hay biết chuyện, rồi khi họ mở cửa bước vào, Cléopâtre đã chết, nằm trên chiếc giường bằng vàng và khoác bộ áo vương giả. Cô hầu gái tên Iras đang sắp xếp vòng hoa trên đầu nữ hoàng. Một người trong số họ hét to giận dữ: “Khá khen cho Iras! Rất là đẹp và rất xứng đáng cho hậu duệ của bao dòng dõi hoàng tộc”. Con rắn độc được giấu bên dưới những quả sung, vì Cléopâtre đã lệnh như thế, để nó có thể bất ngờ tấn công. Khi lấy những quả sung ra, bà thấy con rắn và thốt lên: “Nó đây rồi”. Rồi bà vén áo, dang cánh tay mình cho rắn.

Marilyn mở mắt như đang bị thôi miên. Bà mẹ xoa nhẹ mái tóc của con gái và kết chuyện:

- Họ phát hiện trên tay Cléopâtre hai vết cắn mờ mờ. Octave buồn bã về cái chết của người phụ nữ này, ngưỡng mộ tấm lòng chung thủy và cho tắm liệm bà với nghi thức hoàng gia bên cạnh Antoine.

- Nếu con ở đó, con sẽ lấy *con rắn* làm đôi *zàz* đẹp cho chị Marilyn để chị đi nhảy ở vũ trường Kurt Cobain, - Alan đang đứng giữa cánh cửa phòng của chị đã lên tiếng như thế.

Bà Lucrece lập tức quay lại, chau mày và quát ầm lên:

- Về phòng ngay. Không phải chuyện của con.

Rồi bà đứng lên, hứa với đứa con gái:

- Tối mai, mẹ sẽ kể con nghe câu chuyện về nữ thi sĩ Sapho đã gieo mình xuống biển từ trên vách núi cao vì đôi mắt đẹp của một gã chăn cừu trẻ tuổi...

- Mẹ ơi, - Marilyn thở mạnh, - sau này khi con lớn, con có thể đi

nhảy với đám con trai ở vũ trường không...

- Dĩ nhiên là không được, con đừng nghe em con nói. Nó toàn nói nhảm. Đòi nào mấy đứa con trai lại đồng ý đi nhảy với một đứa con gái xấu xí, mà chính con cũng tự nhận thấy mình xấu. Thôi con ngủ đi, và hãy mơ thấy ác mộng. Đó là điều nên làm.

Bà Lucrèce Tuvache với vẻ mặt trầm trọng đi đến chỗ chồng trong phòng ngủ, bỗng nhiên tiếng chuông báo khẩn cấp vang lên.

- À, đúng rồi, mình có bán đêm, - Mishima chán chường nói. - Để anh xuống.

Ông đi xuống cầu thang đang chìm trong bóng tối và lâm bầm:

- Chết bầm, chẳng thấy gì cả. Té một cái là gãy cổ như chơi.

Alan, ở phía trên cầu thang, nói to:

- Bố ơi, thay vì nguyên rửa bóng đêm, bố hãy bật đèn lên đi ạ.

- Này cái anh-biết-tuốt kia, tôi không cần những lời khuyên của anh!

Nhưng ông bố vẫn làm theo những gì cậu con trai nói, và thế là dưới ánh sáng của bóng đèn điện xẹt xẹt dọc cầu thang, ông xuống tới cửa hiệu và bật một dây đèn nê-ông.

Khi ông quay trở lên phòng, vợ ông đang ngồi dựa lưng vào chiếc gối và cầm một tờ tạp chí trên tay, bà hỏi:

- Ai thế?

- Không biết, một kẻ tuyệt vọng với một khẩu súng lục không đạn. Anh đã tìm thấy những gì hấn cần trong hộp đạn trước cửa sổ để hấn có thể nã một viên vào đầu. Em đọc gì thế?

- Những thống kê năm ngoái: cứ 40 phút có một người tự sát,

1.050 trường hợp có ý định tự sát, 12.000 người chết. Quá nhiều...

- Đúng vậy. Quá nhiều, số người tự sát hụt. Rất may là có chúng ta... Thôi em tắt đèn đi, em yêu.

- Anh yêu, anh cũng tắt đèn đi.

Đằng sau tấm chăn, giọng Alan vang lên:

- Con chúc mẹ ngủ ngon. Con chúc bố có giấc mơ đẹp.

Hai vợ chồng thở dài.

4

- Cửa hiệu Tự sát xin nghe!

Bà Tuvache trong bộ áo sơ-mi đỏ như máu trả lời điện thoại và yêu cầu chờ: “Xin ông giữ máy”, bà đang thối lại tiền cho một khách hàng mà vẻ lo âu in hằn trên gương mặt. Bà khách ra về, khoác trên vai một túi nhựa tự hủy sinh học mà người ta có thể đọc ở một bên: *Cửa hiệu Tự sát*, và bên kia: *Quý khách đã thất bại trong cuộc sống? Đến với chúng tôi, quý khách sẽ thành công trong cái chết*. Bà Lucrece tiễn vị khách nữ: “Vĩnh biệt bà”, rồi cầm lấy điện thoại:

- Alô? Ông Tchang đó à? Dĩ nhiên tôi nhớ ông là ai: ông đã mua sợi dây thừng sáng nay đúng không?... Sao?... Ông muốn chúng tôi... Tôi không nghe thấy gì hết (hẳn người khách hàng gọi bằng di động). Ông muốn mời chúng tôi đến đám tang của ông? Ồ, ông thật tử tế. Nhưng khi nào đám tang ông được tổ chức? À, ông đã thông dây vào cổ? Vậy thì hôm nay là thứ Ba, ngày mai là thứ Tư, như vậy lễ tang sẽ diễn ra vào thứ Năm. Ông chờ chút, tôi hỏi ông nhà tôi...

Bà nói vọng xuống cuối cửa hiệu, gần quầy hàng tươi:

- Anh Mishima! Ông Tchang đang ở đâu đây. Anh nhớ không, ông gác cổng của khu phố Những Tôn Giáo Bị Lãng Quên ấy, cái ông gác cổng của tháp Mahomet. Ông ấy muốn mời chúng ta đến lễ tang của ông ấy vào thứ Năm này. Có phải hôm đó người đại diện mới của nhà phân phối *Tôi không sợ chết* sẽ đến tiệm mình không

nhỉ? À, ra là thứ Năm tuần sau. Vậy thì được rồi.

Bà quay lại nói điện thoại:

- Alô, ông Tchang à?... Alô?... (Bà gác máy và nói): đây thường, một cách làm cổ điển nhưng luôn hiệu quả. Mình phải nhớ đặt hàng thêm. Nhất là khi các dịp lễ sắp đến... Marilyn, con đến đây được không?

Marilyn Tuvache giờ đã là thiếu nữ 17 tuổi. Lười nhác, thiếu sinh khí, ngực xệ, cô bé xấu hổ về cái cơ thể đang đê nặng. Nó đang mặc một chiếc áo thun bó chặt có hình chữ nhật trắng viền đen với dòng chữ ở giữa: "SỐNG LÀ CHẾT".

Tay cầm chổi lông gà, nó quờ quạng phủi bụi cái kệ hàng trưng bày các lưỡi dao cạo dùng để rạch mạch máu. Một số bị rỉ sét. Bên cạnh chúng, một nhãn hiệu ghi rõ: *Dù ông/bà không chết vì mất máu, cũng chết vì uốn ván*. Bà mẹ yêu cầu cô con gái:

- Con hãy đi mua một vòng hoa tang ở tiệm *Tristan & Iseult*, nhỏ thôi nhé. Trên đó hãy đề: *Gửi tặng khách hàng của chúng tôi, ông Tchang, Cửa hiệu Tự sát kính viếng*. Hẳn ông cũng sẽ mời những người sống ở tháp Mahomet, và họ sẽ nói: "Bác gác cổng của chúng ta đã tự sát thành công". Như vậy sẽ quảng cáo một ít cho tiệm của chúng ta! Đi đi!... Con thì lúc nào cũng hỏi: "Con liệu có thể làm gì hả mẹ?" Sau đó con hãy mang vòng hoa này đến chỗ người gác nghĩa địa mới dọn tới.

- Ôi, lúc nào con cũng phải làm những công việc chân tay, vì con không có ích gì ở cửa hiệu. Sao mẹ không nhờ anh hoặc em con?

- Anh Vincent đang bận phát minh trong phòng, còn thằng Alan, đang ở ngoài, say sưa với nắng mùa thu. Nó chơi đùa với gió, trò

chuyện cùng mây. Ở tuổi 11... Mẹ nghĩ em con thực sự có vấn đề. Thôi con đi đi.

Marilyn Tuvache liếc nhìn ông khách hàng đang nói chuyện với bố mình ở cuối cửa tiệm:

- Sao các khách hàng đẹp trai không để ý đến con? Con muốn họ quan tâm đến con...

- Con nhỏ này bị khủng à? Con tưởng họ đến để ngắm nhìn con sao... Thôi biến nhanh đi.

- Tại sao chúng ta không thể tự sát vậy mẹ?

- Mẹ đã giải thích cả trăm lần với con: điều đó là không thể. Ai sẽ quản lí cửa hiệu sau đó? Dòng họ Tuvache chúng ta mang một sứ mệnh. Đương nhiên, mẹ nói chúng ta là không tính đến Alan. Thôi đi đi.

- Dạ... được... ạ.

- Nó thật đáng thương...

Bà mẹ rời phía sau quầy, cảm thương nhìn đứa con gái nhợt nhèo của mình đang đi khỏi cửa hiệu:

- Ở tuổi nó, mình cũng thế: nhợt nhèo và luôn than vãn, cảm thấy mình thật ngốc nghếch cho đến ngày gặp được anh Mishima.

Bà lấy tay quẹt lên trên một kệ hàng, một ít bụi bám vào đầu ngón tay.

- Và hồi xưa khi mình lau chùi, các góc cạnh nếu muốn sạch phải ở sát nhau.

Bà cầm chổi lông gà, tiếp tục công việc bỏ dở của cô con gái, cẩn thận xê dịch các lưỡi dao cạo.

Dưới chân cầu thang dẫn lên căn hộ, bên cạnh quầy hàng tươi, Mishima trong chiếc áo gi-lê, đang giới thiệu một món hàng cho một người khách hàng cao to hơn:

- Ông tìm một thứ gì độc đáo và nam tính, tôi đề nghị món *seppuku*, tên gọi thông thường là *hara-kiri*, một từ lóng. Dĩ nhiên tôi không khuyến cáo dùng nó cho bất kì ai, vì đây là một thứ đòi hỏi phải có sức. Nhưng ông to lớn thế, ông có tập thể thao phải không? Thế ông đang... À xin lỗi, vì ông đã đến đây, nên tôi phải hỏi ông “đã” làm nghề gì?

- Giáo viên thể dục ở trường cấp 3 Montherlant.

- Đấy, tôi đã đoán thế mà.

- Tôi không thể chịu đựng đồng nghiệp và học sinh nữa.

- Những đứa trẻ, đôi khi khó bảo, - Mishima thừa nhận. - Chúng tôi cũng thế, với đứa con trai út...

- Tôi đã từng nghĩ đến xăng hoặc napan...

- À, tự thiêu sống dưới cổng trường, một ý kiến cũng không tồi, - người bán hàng hưởng ứng. - Ở đây chúng tôi có mọi thứ cần thiết cho việc đó, nhưng thật lòng, giải pháp *seppuku*... Tuy vậy, tôi không ép ông phải tốn tiền nhiều. Tùy ông quyết định.

Ông giáo viên thể dục thể thao do dự giữa hai giải pháp:

- Tự thiêu, *hara-kiri*...

- *Seppuku*, ông Tuvache đánh chính.

- Có cần nhiều dụng cụ không?

- Một chiếc áo kimono võ sĩ đạo cỡ của ông, tôi còn một chiếc XXL và thanh kiếm Nhật *tanto*, người ta thường hay nói quá, nhưng

ông hãy nhìn xem, thật ra nó cũng khá ngắn, - Mishima trấn an và tháo một thanh kiếm trắng trên tường (cũng khá dài), rồi đặt vào lòng bàn tay ông khách. - Chính tôi mài nó đấy. Hãy sờ cái lưỡi kiếm. Nó sẽ đâm vào ông thật ngọt lịm.

Ông thầy giáo ngẩng nhìn lưỡi kiếm sáng loáng với một cái bữu môi trong lúc đó Mishima lôi từ trong thùng các-tông một cái áo kimono và trải ra trước mặt:

- Con trai lớn của tôi có ý định may lên áo một chữ thập bằng lụa đỏ để chỉ rõ vị trí đâm, vì đôi khi họ đâm quá cao, đụng xương ức, và như vậy sẽ không vô được, hoặc quá thấp thì vào bụng, như vậy chỉ trúng ruột thừa, chả giúp ích gì được.

- Có đắt không? - Ông thầy hỏi.

- Trọn bộ là ba trăm euros-yens.

- À cũng không rẻ lắm. Liệu tôi có thể trả bằng...

- Trả bằng thẻ tín dụng à? - Mishima hỏi. - Ở cửa hiệu chúng tôi sao? Ông đùa chăng? Sao ông không hỏi luôn thẻ thành viên?

- Dù sao cũng là cả một khoản đầu tư tốn kém.

- Dĩ nhiên rồi, phải tốn kém hơn thùng napan. Nhưng dù sao đây cũng là lần tốn tiền cuối cùng của ông... Đó là chưa nói đến vẻ quý tộc của việc tự sát theo nghi thức *seppuku*. Tôi nói thế không phải vì bố mẹ đã đặt cho tôi cái tên Mishima đâu.

Ông khách hàng do dự.

- Tôi sợ không có đủ can đảm, - ông thầy tuyệt vọng thú nhận, tay ước lượng thanh kiếm *tanto*. - Ông không có dịch vụ tại gia sao?

- Ô không! - Mishima nổi cáu. - Dù sao chúng tôi không phải

quân giết người. Ông phải thấy đó là điều cấm. Chúng tôi chỉ cung cấp những dụng cụ cần thiết, và khách hàng phải tự xoay xở. Đó là chuyện của họ. Tiệm chúng tôi chỉ cung cấp những sản phẩm có chất lượng, - Mishima tiếp tục nói và dẫn ông khách tới quầy tính tiền.

Và trong lúc cẩn thận gói chiếc áo kimono cùng với thanh kiếm, Mishima biện minh:

- Có quá nhiều người hành xử thiếu chuyên nghiệp... Ông có biết trong số 150.000 người có ý định tự sát, có 138 người tự sát hụt. Và họ phải sống quăng đời còn lại tàn tật trên xe lăn, thân thể hủy hoại mãi mãi, trong khi đó nhờ chúng tôi... Những món tự sát của chúng tôi được bảo hành. Hoặc chết hoặc trả tiền lại! Thôi mua đi, ông sẽ không hối hận đã mua đâu, một vận động viên như ông! Ông hãy hít thật sâu... và đâm một nhát. Hơn nữa, tôi cũng đã nói rồi, chúng ta chỉ chết một lần trong đời, vậy tại sao không làm một lần để đời.

Mishima thu tiền ông thầy giáo thể dục, và trong lúc trả lại tiền thừa, ông nói tiếp:

- Nghe này, tôi sẽ tiết lộ cho ông một bí mật trong nghề...

Ông liếc nhìn xung quanh để chắc chắn không ai nghe lén, và giải thích:

- Khi ông tiến hành việc này trong phòng ăn, ông hãy quỳ xuống trên nền nhà, và thế là, dù lưỡi kiếm không đâm vào sâu, bởi dù sao cũng sẽ đau... nhưng nếu ông ở tư thế quỳ, thì khi ông ngã gập về trước, lưỡi kiếm sẽ đâm xuyên lút cán. Đến khi những người bạn tìm thấy ông, họ sẽ trầm trồ! Ông không có bạn? Vậy thì vị bác sĩ pháp y sẽ phải thốt lên: Anh này đã ra tay thật mạnh mẽ!

- Cám ơn ông, - vị khách hàng đáp, tinh thần suy sụp khi nghĩ đến phải hành xử như vậy.

- Ông đừng khách sáo quá, đó là công việc của chúng tôi. Rất hân hạnh được phục vụ ông!

5

- Lucrèce, em tới đây một chút được không?

Bà Tuvache xuất hiện, sau cánh cửa dưới chân cầu thang cuối cửa hiệu. Một chiếc mặt nạ dưỡng khí bao trùm gương mặt của bà từ miệng tới đỉnh đầu. Kính quan sát vòng quanh hai bên đầu và trước miệng một ống lọc to dùng làm bà giống một con ruồi đang giận dữ.

Khoác bộ áo bờ-lu trắng, bà tháo bỏ đôi găng tay phẫu thuật bằng cao su và đi đến chỗ chồng, ông giải thích cho vợ mình trước mặt khách hàng:

- Quý bà đây muốn tìm thứ gì đó thật nữ tính.

- Bong... bong... bong! - Cái mặt ruồi của bà kêu vo vo, bà phát hiện mình chưa tháo bỏ mặt nạ bảo vệ, bà liền gỡ dây cột, tay cầm mặt nạ, bà tiếp tục nói: - A, món hàng nữ tính, đó là thuốc độc! Đó là một thứ rất nữ tính. Và cũng đúng lúc tôi đang chế biến nó ở đằng sau bếp.

Bà mở áo bờ-lu và đặt mấy thứ đồ quái dị lên quầy thu ngân, gần kết tiền:

- Thuốc độc... Tôi có thể đề xuất bà món gì nhỉ? Bà thích loại thuốc độc đựng vào là chết, hay loại hít hay loại uống?

- O..., - bà khách hàng ập ứng, không mong đợi một câu hỏi như thế. - Loại nào tốt nhất?

- Loại thoa, rất nhanh...! - Lucrèce giải thích. - Chúng tôi có axit

lươn xanh, độc tố cóc vàng, ngôi sao đêm, thảm họa ác quỷ, sương gây mê, kinh hoàng xám, đầu gây ngất, độc tố cá trê... Còn nhiều thứ khác nữa. Một số mặt hàng ở quầy tươi, - bà nói trước một gian hàng trưng bày vô số những chai lọ.

- Còn loại hít, nó như thế nào?

- Rất đơn giản, bà mở nắp và hít những gì có trong lọ. Có thể là cơn nháy điên cuồng, hơi thở treo cổ, mây vàng, khí độc mất từ thần, gió sa mạc...

- Tôi không biết chọn loại nào. Tôi làm phiền bà quá, - bà khách hàng xin lỗi.

- Không đâu, - bà Tuvache tỏ ra cảm thông. - Do dự là chuyện bình thường. Nếu không, về loại uống, chúng tôi có mặt ong quay cuồng sẽ làm da đỏ lên vì xuất huyết.

Bà khách hàng bấu môi.

- Vì sao bà muốn chết? - Lucrece hỏi thăm.

- Tôi quá đau buồn sau cái chết của một người thân, tôi không thể quên người này. Vì thế tôi đến đây tìm một giải pháp giúp tôi quên được nỗi đau này.

- Vậy à? Thế thì tôi khuyên bà nên dùng dung dịch stricnin, chiết xuất từ hạt mã tiền. Ngay sau khi uống, người dùng sẽ mất trí nhớ. Như vậy bà sẽ không còn phải đau đớn hay hối hận. Sau đó là tê liệt toàn thân và người bị ngộ độc sẽ chết vì ngạt thở và quên hết mọi chuyện. Quá phù hợp với bà.

- Hạt mã tiền... - Bà khách hàng đau buồn nhắc lại, xoa bàn tay, đôi mắt mệt mỏi.

- Nhưng nếu bà muốn ủ rũ lần cuối cùng, bà có thể tự chế cho mình một loại thuốc độc, - Lucrèce đề nghị. - Nhiều phụ nữ thích nghiền ngẫm nỗi đau bằng việc tự chuẩn bị cái chết. Ví dụ, hoa lồng đèn: bà nghiền những cánh hoa lồng đèn tía trong một cái cối, chúng tôi có bán ở quầy hàng tươi. Bà biết hoa đó không? Những chùm hoa lồng đèn tía giống những bàn tay cup, những bàn tay không sức sống của những người bất hạnh. Khi nó đã nát nhuyễn, bà hãy hòa chúng với nước rồi đem đun sôi. Sau đó, bà để nguội, trong thời gian đó, bà có thể hỉ mũi, ngồi viết bức thư tuyệt mệnh giải thích hành động của mình, kế tiếp bà tinh lọc nước đó. Rồi tiếp tục đun trên lửa cho đến khi nước bốc hơi hết. Bà sẽ có được những viên muối trong suốt và bà sẽ nuốt chúng. Điểm mạnh của phương pháp này là giá rẻ: 2,5 euros-yens một bó. Chúng tôi cũng có nhánh hoa mã tiền để chiết xuất chất độc cura, những chùm nhựa ruồi đen để chiết xuất chất theobromine...

Bà khách hành choáng ngợp trước việc liệt kê có vẻ không biết phải nghĩ gì nữa.

- Nếu là bà, bà sẽ dùng thứ gì?

- À, tôi không biết đâu, - Lucrèce lấy làm tiếc.

Và bà trừng đôi mắt đẹp nhưng buồn như bà đang nhìn đâu xa xăm. Bà dường như không còn ở cửa hiệu nữa.

- Chúng tôi cũng đau buồn. Chúng tôi hoàn toàn có lí do để chết quách đi. Nhưng chúng tôi không thể ném những sản phẩm của mình. Nếu không, người cuối cùng uống sẽ phải nhanh chóng hạ màn cửa sắt. Còn khách hàng thì biết làm thế nào đây?

Rồi bà Tuvache cũng quay lại với thực tế:

- Theo như tôi biết, chất thạch tín sẽ làm khô miệng và tạo một cảm giác khó chịu. Vì thế, tôi đã bỏ thêm chút bạc hà để làm mát họng... Đó là những cái chăm chút của cửa tiệm chúng tôi. Ngoài ra, chúng tôi cũng có món cocktail theo ngày. Sáng nay, tôi đã chế biến món gì nhỉ?

Bà quay về phía bảng đen, treo ở móc khóa cửa sổ, trên bảng có ghi hàng chữ bằng phấn: *Người buôn cát*.

- Mà đúng rồi, *Người buôn cát*! Sao tôi lại không nghĩ đến nó sớm hơn nhỉ? Đạo này đầu óc tôi làm sao đó. Quý bà đây đang do dự không biết chọn món nào giữa uống, hít hay thoa, vậy nên hãy chọn *Người buôn cát* - loại tổng hợp cả ba thứ trên: hoa cà độc dược, sương gâu mê và gió sa mạc. Vì thế vào phút cuối, bà có thể chọn hoặc uống hoặc thoa hoặc hít, và thế là mọi chuyện được giải quyết.

- Thôi được, tôi sẽ mua món này, - bà khách hàng quyết định.

- Bà sẽ không hối hận đâu. À sao tôi khùng thế, tôi suýt nói: "Bà nhớ cho chúng tôi biết tin." Lỗi tại thằng bé đó, nó làm tôi điên mất!

- Lucrèce vừa lầm bầm vừa hất cằm về phía Alan, chân bắt chéo và tay trên đầu, đang đứng trước góc quầy dây thừng. - Bà có con không?

- Thật ra tôi có một đứa... Nhưng nó đã đến đây mua một viên đạn cho khẩu súng trường 22 li.

- À!

- Nó lúc nào cũng bị quan. Tôi không thể làm nó vui.

- Đứa con trai út của chúng tôi lại khác, - bà Tuvache buồn rầu nói. - Nó lúc nào cũng thấy cuộc đời màu hồng, bà có thể tưởng

tượng được không? Như thế đời có gì vui đó. Chúng tôi không hiểu tại sao nữa. Nhưng tôi đảm bảo với bà rằng chúng tôi nuôi dạy nó cũng giống như anh chị nó, chúng luôn bị trầm cảm theo đúng nghĩa, trong khi đó thằng bé này luôn thấy những mặt tích cực của vấn đề, - Lucrèce thở dài và gơ cao bàn tay đang run lên vì giận. - Chúng tôi bắt nó xem thời sự trên tivi để cố làm nó xuống tinh thần nhưng nếu một chiếc máy bay chở 250 hành khách bị tai nạn và 247 người bị tử nạn, nó chỉ nhớ số người thoát chết! (Bà giả giọng nó): “Ồ mẹ ơi, mẹ có thấy cuộc đời thật là *ép* không? Ba người rơi từ trên trời xuống và họ không bị làm sao.” Chồng tôi và tôi hoàn toàn bất lực. Nhiều khi, cũng nói thật với bà, chúng tôi cũng muốn dùng *Người buôn cát* nếu chúng tôi không có cái cửa hiệu này.

Bà khách hàng lại gần Alan:

- Nó bị phạt?...

Đứa bé quay cái đầu tóc vàng xoắn về phía bà khách hàng. Một miếng băng lớn phủ kín miệng đứa bé. Trên miếng băng màu hồng, một nụ cười hiểm độc và một cái lưỡi đang lè được vẽ bằng bút lông, với mép môi kéo dài xuống dưới làm cho thằng bé mang một vẻ đang rất khó chịu.

Mẹ nó đang đóng gói chai *Người buôn cát* giải thích cho bà khách hàng:

- Anh trai nó đã vẽ cái miệng nhăn nhó. Tôi thì không thích anh nó vẽ nó đang lè lưỡi như thế. Nhưng vẫn tốt hơn là việc nghe nó cười nói cuộc đời thật tuyệt...

Bà khách hàng nhìn kĩ miếng băng. Qua cái nếp nhăn của miếng băng, dán vào miệng đứa bé, đằng sau cái miệng nhăn nhó được vẽ,

rõ ràng đứa bé đang cười. Lucrece đưa cho bà khách hàng túi hàng:

- Nó bị phạt. Khi ở trường cô giáo hỏi nó những người tự sát là ai, nó trả lời: “Người dân Thụy Sĩ”.

6

Vincent đang ngồi, thân thể gầy còm của nó trôi nổi trong bộ áo djellaba xám in hình thuốc nổ, thuốc súng, những quả bom màu đen với cái ngòi xẹt lửa màu vàng xanh. Nó hai mươi tuổi. Trên tường không có thứ gì đẹp. Đối diện một cái giường hẹp, kê sát một cái bàn bừa bộn và dựa vào một cái vách ngăn, một ống hồ dán đang run rẩy trong tay nó. Đứa con trai lớn của gia đình Tuvache mang một bộ râu quai nón ngắn màu hung đỏ dựng thẳng, và chân lông mày rậm rạp. Hơi thở bị ép và rung lên, đôi mắt cố định và nghiêng phản chiếu rõ nổi lòng rối bời của nó. Những miếng velpeau bằng bó xung quanh cái đầu đang bị bóp chặt vì nó phải hứng chịu những cơn đau dữ dội. Những miếng vảy màu nâu đen làm phòng rộp môi dưới do nó cứ cắn môi đến chảy máu, còn môi trên của nó đỏ và mong manh. Nó sưng lên ở giữa tạo thành hai chấm như tấm vải lều xiếc nhỏ đỏ chói. Trên bàn trước mặt nó có một mô hình kì quái tang thương đang được xây dựng, trong lúc đó đằng sau lưng, phía bên kia vách ngăn có tiếng hát:

- *Tra - la - la, tra - la - la...*

Với một cú đấm, Vincent phá tan mô hình của nó.

- Mẹ ơi!

- Lại chuyện gì nữa? - Bà mẹ vọng hỏi từ bếp.

- Alan, nó mở những bài hát vui nhộn.

- Ôi trời ơi, cái thằng này... Thà tôi sinh ra lũ rắn độc còn hơn phải nuôi một thứ nực cười như vậy! - Lucrèce cầu nhàu, bước tới hành lang, mở cửa phòng đưa con trai út. - Con có thể ngừng được không? Bố mẹ đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần nhà này không muốn nghe những bài hát tung tung đó? Người ta sáng tác nhạc tang cho chó nó nghe à? Con biết thừa những bài hát vui nhộn đó làm phiền anh con và làm anh con đau đầu mà? - Bà mẹ tiếp tục nói và đi sang phòng của Vincent, bà thấy những thiệt hại của mô hình bị phá vỡ, bà tiếp tục la Alan. - À, hoan hô, con đáng được 10 điểm. Con hãy xem thảm họa con đã gây ra với thứ nhạc nhẽo của con đi. Chắc con hài lòng lắm, đúng không?

Ông bố bước tới: “Chuyện gì xảy ra vậy?”, trong khi đó Marilyn xuất hiện lê từng bước chân. Bây giờ cả ba (Lucrèce, Marilyn và Mishima) vây xung quanh Vincent.

- Chuyện là, - bà mẹ quát to, - *con trai út của anh* lại tiếp tục quậy.

- Nó không phải *con anh*, - ông bố đáp trả. - *Con của anh* là Vincent. Đó mới đúng là đứa con của dòng họ Tuvache.

- Còn con thì sao? - Marilyn hỏi. - Con ở vị trí nào?

Mishima xoa cái đầu băng bó của đứa con trai.

- Thế chuyện gì đã xảy ra? Con đã phá hủy mô hình của con à?

- Mô hình gì vậy? - Đứa con gái nhà Tuvache hỏi.

Vincent òa khóc.

- Mô hình khu giải trí với chủ đề tự sát.

- Gì chứ?

7

- Đó sẽ là... như một hội chợ vui chơi giải trí dành cho những người muốn kết liễu cuộc đời. Ở quầy bắn súng, khách hàng trả tiền để được làm bia đỡ đạn.

Mishima ngồi trên giường lắng nghe Vincent.

- Con tôi đúng là một thiên tài.

- Đó là một khu giải trí chết chóc. Trên những lối đi khách hàng tuôn lệ, ướt đầm dọc hai gò má, xung quanh là mùi vị khoai tây chiên và nấm độc mà người ta mang đến đó bày bán.

"Ai amanite phalloïde không..." Vincent hét to trong phòng, Lucrèce và Marilyn cùng hòa vào bầu không khí, ngửi thấy mùi khoai tây chiên...

- Những chiếc đàn quay tay phát lên những bản nhạc buồn thảm. Trò chơi đu quay sẽ hất tung người chơi lên trên cao thành phố như những chiếc máy bắn đá. Cũng sẽ có một hàng giậu thật cao như vách đá sừng sững bên bờ biển, nơi đó những người yêu nhau tay trong tay gieo mình xuống vực thẳm.

Marilyn nắm hai bàn tay và xoa chúng.

- Những giọng cười mỉa vang lên trong tiếng va đập của tàu lượn ma quái lao nhanh ở bên trong một lâu đài giả kiểu gô-tic với đầy những cạm bẫy quái đản nhưng tất cả đều chết người: điện giật, chết đuối, đèn trần được ngụy trang rơi xuống đầu. Những người

bạn hoặc họ hàng đến cùng với người túng quẫn sẽ ra về với một chiếc hộp nhỏ đựng tro tàn của người quá cố, vì phía cuối trò chơi đu quay là lò thiêu - nơi những thân xác sẽ được quẳng từng cái một vào đó.

- Thằng bé thật tuyệt vời, - ông bố lên tiếng.

- Bố sẽ quản lí lò thiêu. Mẹ bán vé...

- Còn em, em sẽ làm gì? - Marilyn hỏi. - Em sẽ ở vị trí nào?

Vincent quay đầu bốn lần độ về phía đứa em gái. Cái nhìn mãnh liệt và những biểu hiện lo âu hiện rõ phía dưới cái đầu băng bó! Bên ngoài trong màn đêm, qua tấm kính của cái cửa sổ nhỏ trong căn phòng tắm tối, bỗng nhiên một ánh sáng vàng rực và điên cuồng chói lòa từ một tấm bảng hiệu nê-ông quảng cáo. Gương mặt nó trở nên xanh xao và bộ râu ửng hồng như được sơn phủ bằng những điểm chấm hình ngôi sao trên bàn chải tóc. Qua ánh sáng nhân tạo, nó như được bao phủ bằng một ánh hào quang lung linh của một sự đam mê tự hủy diệt đến kinh ngạc. Ba người đứng quanh nó xúc động khi cảm nhận được tiếng kêu xé lòng đó. Ánh sáng chuyển dần sang đỏ. Vincent, mặt cúi xầm, như đang đứng trước sức công phá của quả bom:

- Cứ như con nửa mơ nửa tỉnh, và khi con ngủ và rồi con lại mơ về cảnh thần tiên đó, những cảnh vật đó...

- Con có ý tưởng này lâu chưa? - Bà mẹ hỏi.

- Trên các lối đi, những người nhân viên hóa trang thành những phù thủy và bán những trái táo đỏ ngậm đường có tẩm độc. "Nào quý cô đây, hãy cầm lấy và ăn trái táo tẩm độc này...", và họ đi chào mời người khác.

- Em có thể làm công việc này, - Marilyn đề nghị. - Em xấu mà.

Đứa con trai lớn giới thiệu toàn bộ dự án của mình: những cabin của vòng quay bánh xe khổng lồ sẽ bị bung sàn ở độ cao hai tám mét, và trò chơi tàu siêu tốc bị đứt đoạn, sau khúc lao dốc điên cuồng, đường ray sẽ ngừng đột ngột khi tàu đang lao lên. Nó trưng ra mô hình mà nó phá hỏng lúc nãy bằng một cú đấm, trong khi đó đứa em trai rời phòng mình, đi ngang cửa phòng đang mở của Vincent và vừa ngân nga vừa đệm nhạc bằng cách búng ngón tay:

- *Don't worry, be happy!...*

Bà mẹ hoảng hốt và buông nhiều lời xúc phạm, giờ nắm đấm về phía nó. Những ngón tay phát nhạc của Alan là nỗi đau lớn của bà và chồng bà.

8

- Thật ra, thưa ngài đại diện, chúng tôi không muốn có đứa thứ ba. Nhưng do chúng tôi đã thử nghiệm loại bao cao su bị thủng: ông biết đó, những bao cao su chúng tôi sẽ bán cho những khách hàng muốn chết vì bệnh lây nhiễm qua đường tình dục.

Lucrèce lắc cái đầu thất vọng trước số phận trên.

- Ông cũng đồng ý rằng ngay lần thử đầu tiên một sản phẩm của chúng tôi, chúng tôi đã không gặp may.

- À đúng thế, những chiếc bao cao su do *Tôi không sợ chết* cung cấp được đảm bảo nhiều lỗ xộp. Ông bà nên tin tưởng chúng tôi, - người đại diện đáp lại.

- Dù biết thế..., - bà mẹ thờ dãi và đúng lúc đó Alan bỗng nhiên xuất hiện trong cửa tiệm.

- Con *tào* mẹ! Con *tào* bố! Con *tào* bác!... - Nó tiếp tục nói và đến ôm hôn người đại diện một cách tự nhiên. - Ông có thấy không, trời đang mưa, thật tốt quá. Chúng ta cần phải có nước, ông nhỉ!

- Hôm nay ở trường thế nào? - Bà mẹ hỏi.

- Vui lắm ạ! Trong giờ nhạc, con đã hát và cả lớp đều cười.

- Đấy, ông thấy rõ chưa. - Bà Tuvache thốt lên, chỉ cho người đại diện thấy.

- Đúng là nó có vẻ không dễ dạy bảo... - người đại diện công nhận và chùi má. - Ít ra hai đứa kia không giống nó, đúng không?

- Ồ không, nếu là chúng nó thì chúng đã thở dài khi đi ngang qua và xô ông té nhưng không một lời xin lỗi. Đứa con trai lớn, dù không ăn nhiều, vẫn luôn làm chúng tôi hài lòng, lúc nào cũng khép mình trong phòng, còn đứa con gái tội nghiệp Marilyn, sắp bước vào tuổi 18, luôn cảm thấy mình xấu xí và vô dụng ở đây. Nó luôn nóng trong người và đổ mồ hôi. Nó đang tìm vị trí của nó.

- Ừm... - Người đại diện mới của nhà cung cấp *Tôi không sợ chết* lâm bầm, ông mở cái cặp và lấy cuốn sổ đặt hàng.

Và ông quan sát toàn bộ cửa hiệu lần đầu tiên ông đặt chân tới.

- Ông bà có một cửa hiệu đẹp đó. Ở vị trí thật lạ, một mình lọt thỏm giữa những cao ốc chọc trời. Mà đúng hơn đây là cửa hiệu đẹp nhất đại lộ Bérégovoy. Cái mặt tiền cũng lạ mắt. Tại sao có cái tháp nhỏ phía trên mái nhà, giống một cái tháp chuông nhà thờ hoặc giáo đường Hồi giáo? Trước kia ở đây là gì? Nhà thờ hay tu viện?

- ... Cũng có thể là đền thờ đạo Hồi, hoặc một miếu thờ. Không ai biết cả, - Lucrèce trả lời. - Dọc theo hành lang, hẳn là các gian phòng của các thầy tu và sau đó được biến thành các phòng ngủ, phòng ăn, nhà bếp của căn hộ. Và trên bậc thang chiếu nghỉ bên trái, một cánh cửa nhỏ dẫn đến những tấm đá cũ của chiếc cầu thang cuốn lên tháp, nhưng chúng tôi không bao giờ ra đó. Bên dưới, phía trong cùng, hẳn là kho chứa đồ thờ cúng. Tôi sử dụng để chế biến thuốc độc của cửa hiệu.

Người đại diện dùng các ngón tay gõ vào một bức tường rỗng.

- Ông bà đã cho phủ một lớp thạch cao? (Sau đó ông chiêm ngưỡng quầy trưng bày hàng và ông tự bình luận): Hai gian hàng ở giữa, một gian hàng dọc hai bên tường, sàn lót gạch Delft loại xưa,

ánh sáng tang tóc trên trần nhà, sạch sẽ và ở đây có nhiều sự lựa chọn nhỉ!... Những cái nút thòng lọng cũng có bán...

- Cũng đúng lúc, chúng tôi phải đặt ông thêm nhiều sợi gai dầu, - Mishima nãy giờ im lặng lên tiếng tuyên bố. - Buổi tối, tôi thích ngồi quán những sợi dây và xem những thảm họa trên tivi. Khách hàng thích những món hàng làm thủ công. Có một năm, chúng tôi đặt những sợi dây chế biến công nghiệp và thế là khách hàng đều té xuống ghế.

- Tôi sẽ đặt cho ông một ba lô sợi gai dầu được không? - Người đại diện ghi chú.

- Và thêm xyanua nữa, - Lucrèce nói trước quầy hàng phía bên tường trái nơi những chai lọ xếp thẳng hàng, - tôi xài gần hết rồi. Và đất chứa thạch tín: một bao 50 ki-lô.

- Ghi thêm một chiếc áo kimono cỡ XXL, - Mishima nói chen vào.

Người đại diện bước đi trong cửa hiệu và ghi chú những món hàng hai vợ chồng muốn đặt. Khi ông tới quầy hàng tươi, ông ngạc nhiên:

- Sao ở đây trống trơn vậy: vài cánh hoa lồng đèn, vài chùm nhựa ruồi đen, vài cây nấm diềm rực rỡ, *Galerina marginata*, nhưng sao không có nhiều động vật nuôi trong những chiếc hộp có khoét lỗ để chúng thở...

- À, chúng tôi không có duyên với các loại động vật, - Mishima thú thật, - dù đó là ếch vàng, rắn độc hay góa phụ đen... Ông thấy đó, - ông chồng giải thích cho người đại diện, - vấn đề là ở chỗ khách hàng họ cô độc lắm nên họ sẽ rất quý những loài thú độc bán ở đây. Và kì lạ thay, chúng cảm nhận được điều này và không cắn

chủ. Có một lần, em còn nhớ không Lucrèce?... Một quý bà đã quay trở lại cửa hiệu với con nhện Mygale đã mua trước đó. Tôi ngạc nhiên lắm và bà ấy hỏi mua những cây kim. Tôi cứ tưởng bà ấy muốn dùng kim đâm vào mắt. Nhưng hoàn toàn không phải thế, bà ấy mua kim để đan những đôi ủng nhỏ tí ti bằng những sợi len mềm mại cho con nhện bà ấy đặt tên Denise. Họ đã trở thành bạn bè, và hơn nữa, bà lại để nó tự do trong túi xách. Bà lôi nó ra và cho nó bò trên tay. Tôi bèn nói với bà ấy: “Bà hãy cất nó đi.” Bà ấy còn đùa: “Denise đã làm cho tôi yêu đời trở lại.”

- Một lần khác, - Lucrèce bồi thêm, - một kẻ bị trầm cảm đã mua một con rắn hổ mang phun nọc độc nhưng nó chẳng bao giờ cắn chủ nó, còn chủ nó cuối cùng đặt tên cho nó là Charles Trenet. Ông ấy nên gọi nó là Adolf mới đúng?! Chúng tôi luôn lấy tên của những người đã tự sát để đặt tên con: tên Vincent là của Van Gogh, tên Marilyn là của Monroe...

- Vậy tại sao tên Alan? - Người đại diện hỏi.

- Ông ấy nên gọi con rắn đó là Nino Ferrer, - Lucrèce tiếp tục dòng suy nghĩ, - với cái tên như thế, chúng tôi hẳn đã hiểu tại sao.

- Đúng là vậy, loài động vật toàn gây thất vọng, - Mishima nói chen vào. - Khi mấy con ếch vàng xổng chuồng, chúng nhảy tứ tung khắp cửa hiệu. Và thế là không dễ bắt chúng lại bằng lưới, nhất là khi chẳng thể đựng vào chúng, nếu không sẽ chết chắc. Chúng tôi sẽ không bán động vật nữa, và chúng tôi cũng không biết phải xử lý thế nào với quầy hàng tươi này.

Ngồi trên bậc thềm cầu thang dẫn lên căn hộ, Alan cầm trong tay một que nhỏ bằng nhựa phía trên gắn một chiếc vòng, nó thối vào

và thế là vô vàn bong bóng xà phòng bay lên. Chúng bay lên, hạ xuống, trôi bồng bềnh, nhiều màu sắc và lấp lánh khắp Cửa hiệu Tự sát. Chúng lượn đi, không chút lo âu, giữa các gian hàng. Mishima uốn cổ nhìn theo hành trình của chúng.

Một bong bóng xà phòng to nổ tung khi chạm vào lông mày của người đại diện, ông liền chùi mắt và nhăn nhó tiến về chiếc cặp của ông trên quầy: “Có thể tôi có một ý tưởng để giúp cho đứa con đang gặp khó khăn của ông bà.”

- Đứa nào? Alan à?

- À không, nó thì... tôi nói đứa con gái. Ở chỗ *Tôi không sợ chết*, chúng tôi vừa tung ra thị trường một sản phẩm mới và sẽ không nguy hiểm cho nó.

- Không nguy hiểm cho nó? - Bà Lucrece hỏi lại.

- Mừng một tháng Mười một... Chúc mừng sinh nhật Marilyn!!!

Bà mẹ bước ra từ bếp và mang trên cái mâm kim loại một cái bánh sinh nhật hình quan tài. Ông bố đứng trước chiếc bàn tròn trong phòng ăn mở chai sâm-panh và vừa nói với con gái vừa rót rượu:

- Con hãy tự nói rằng vậy là mất đi một năm để sống!...

Bọt sâm-panh dâng lên trong cốc. Marilyn Tuvache đặt một ngón tay lên thành cốc và bọt xẹp xuống. Chiếc bánh ngọt buồn bã nằm chễm chệ giữa chiếc bàn, xung quanh là những gì còn lại của bữa ăn tối gia đình và trước cái đĩa trống, chưa hề đụng đến, của Vincent. Mishima cũng muốn mời rượu nó.

- Cảm ơn bố, con không khát.

Ông bố rót vài giọt vào ly Alan.

- Nè uống đi, một đứa có tâm hồn luôn vui vẻ... để chúc mừng chị con đến tuổi trưởng thành, kết thúc thời kì niên thiếu. Ít ra cũng phải thế.

Mặt trước thẳng đứng bằng sô-cô-la của chiếc bánh bắt chước màu gỗ dương sơn vec-ni để hỏa táng. Cái nắp bằng cacao đen được trang trí bằng những đường chỉ chạy dọc giống loại gỗ gụ. Ở hai phần ba chiều dài chiếc bánh, cái nắp mở ra phía trên một cái gối bằng kem sữa, và một cái đầu bằng bột hạnh nhân hồng đặt trên đó,

vài vỏ chanh tô điểm mái tóc vàng óng ánh.

- Ồ, nhưng đó chính là con! - Marilyn thốt lên và gio tay bịt miệng. - Mẹ ơi, đẹp làm sao!

- Không phải mẹ nghĩ ra đâu, - bà mẹ khiêm tốn thú thật. - Đó là ý tưởng của Vincent và đã vẽ nó cho mẹ. Anh con không thể làm chiếc bánh này vì nó ghét mùi thức ăn, nhưng anh con cũng phụ trách phần nến.

Những chiếc nến màu vàng sữa hình xoắn như những sợi dây thừng đã bắt đầu chảy và cong lại thành hai số dựng đứng và cháy cạnh nhau: 1 và 8, mười tám. Marilyn rút số *một* và đặt đằng sau số *tám*: “Con thích được tám mươi một tuổi hơn...” và nó thối nến như ai đó loại bỏ cuộc sống. Mishima vỗ tay:

- Và bây giờ đến phần tặng quà!

Bà mẹ sau khi đóng cửa tủ lạnh trong nhà bếp quay trở lại với một ống giấy giống như một thanh kẹo mạch nha được gói lại:

- Marilyn, con bỏ qua cái giấy gói nhé. Bố mẹ đã nhờ Alan đi mua giấy gói màu trắng viền đen giống như thư báo tử, nhưng nó lại mua về giấy màu hình chú hề đang cười. Con cũng không lạ gì thằng Alan. Này con cầm lấy, con gái lớn của mẹ. Đây là quà của bố mẹ.

Marilyn cảm động khi thấy được chúc mừng như vậy, mở các nếp gấp ở hai bên gói quà và mở ra:

- Một ống tiêm? Nhưng bên trong là gì mà giống nước thế?

- Một loại độc cực mạnh.

- Ồ bố mẹ của con, cuối cùng bố mẹ cũng tặng con cái chết. Có

đúng là con có thể tự hủy diệt chính mình?

- Ồ không, không phải cho con! - Bà Lucrece thốt lên, đầu ngửa lên trời. - Nhưng dành cho những ai sẽ hôn con.

- Có nghĩa là?

- Ở chỗ nhà cung cấp *Tôi không sợ chết*, họ đã gợi ý cho bố mẹ loại thuốc độc họ vừa phát minh. Con tiêm nó dưới da, nhưng con sẽ không bị nhiễm độc, sẽ không bị gì hết. Và trong nước miếng sẽ hình thành một loại độc sẽ giết chết những ai hôn con. Những nụ hôn của con sẽ là những nụ hôn chết người.

- ... Và con sẽ tìm được vị trí của mình trong cửa hàng, - Mishima tiếp lời, - bố mẹ đã quyết định giao cho con quầy hàng tươi. Con sẽ đứng đó và hôn những ai muốn mua một cái chết tự nguyện như vậy: nụ hôn thần chết, *the Death Kiss!*...

Marilyn đang nằm dài bồng ngời thẳng dậy, run lên vì xúc động. Ông bố nói rõ: "Chỉ cần con không được hôn những người trong nhà chúng ta."

- Nhưng mẹ ơi, làm sao có thể không bị nhiễm độc khi chính mình có độc?...

- Thế mấy con vật thì như thế nào? - Lucrece đáp lại như chuyên gia. - Rắn, nhện, v.v... đều sống khỏe mạnh với độc tố trong miệng đó. Và con cũng sẽ giống như thế.

Ông bố thắt chặt garô ở phía trên cùi chỏ của con gái. Cô gái búng vào thành ống tiêm, cho một giọt bắn ra từ kim chích và tự tiêm vào mạch của mình trước mặt Alan đang nhìn chằm chằm. Cô chảy nước mắt.

- Do rượu sâm-panh đó! - Cô tìm cách giải thích.

- Thế còn mấy đứa con trai, - Mishima hỏi, - tụi con tặng gì cho Marilyn?

Vincent, eò uột với cái đầu bằng bó, rút từ dưới bàn một món quà to đùng. Marilyn xé lớp giấy gói hình thăng hề. Thằng anh trai giải thích công dụng của món quà kỳ cục.

- Đây là một chiếc mũ bảo hộ che toàn bộ đầu bằng cacbon không thể phá hủy và anh đã bọc phần tâm che của mũ. Ở bên trong anh để hai thanh thuốc nổ nối với hai sợi dây... Như vậy, khi bố mẹ cho phép chúng ta tự hủy diệt, em đội cái mũ vào, cột dây quai bên dưới và giật hai sợi dây đó. Cái đầu của em sẽ nổ tung bên trong và không làm bắn tường.

- Thật tinh tế khi nghĩ đến từng chi tiết như thế, - Lucrèce vỗ tay và Mishima cũng ngưỡng mộ đứa con trai của mình, - ông nội cũng giống như vậy: đầy sáng tạo. Thế còn con Alan, con tặng gì cho chị?

Đứa bé mười một tuổi mở một miếng vải hình vuông bằng lụa trắng. Marilyn cầm lấy ngay, xoắn lại và cột xung quanh cổ:

-Ồ, một sợi dây để mình treo cổ!

- Không phải thế... - Alan mỉm cười và chỉ cho chị nó xem. - Đừng buộc nó chặt quá, phải để nó thanh thoát như vậy. Như một dải mây mềm mại vuốt ve cổ, vai và ngực của chị.

- Con đã mua nó như thế nào? - Bà mẹ lo lắng hỏi và cắt một miếng bánh hình quan tài đưa cho Vincent.

- Cảm ơn mẹ, con không ăn.

- *Ton* mua bằng *xiên* túi của con, - Alan trả lời.

- Tiền dành dụm cả năm à?

- Dạ đúng.

Lucrèce ngừng cắt, trong tay cái dao phết phía trên cái bánh ngọt.

- Mẹ chẳng thấy ích lợi gì, - bà tiếp tục nói và cắt một miếng bánh khác.

- Đúng là tiêu tiền cho chuyện vô bổ, - ông bố khẳng định.

Marilyn ngẩng nhìn mọi người trong gia đình, chiếc khăn choàng quần nhè nhẹ xung quanh cổ:

- Dĩ nhiên con không thể ôm hôn mọi người, dù trong lòng con rất muốn.

10

Màn đêm buông xuống, trong căn phòng ngủ, Marilyn cởi bỏ quần áo, cô đứng, không mảnh vải che thân, cô chơi đùa với tấm lụa vuông trắng trước những tấm kính cửa sổ phản chiếu lên trên khu phố Những Tôn Giáo Bị Lãng Quên. Những thân hình lao xuống từ những ban công của các tòa nhà cao tầng Moise, Jesus, Zeus, Osiris... như cơn mưa phùn mùa thu.

Trong lúc đó, đứa con gái gia đình Tuvache đang tung bay tấm khăn choàng xung quanh người cô. Tấm lụa tiếp xúc với đôi vai tạo ra những luồng điện làm vùng thắt lưng của cô hơi hõm vào. Tấm vải trắng tinh lướt dọc đôi bờ mông, luồn ra phía trước giữa đôi chân và tung bay lên trên không. Tấm lụa vuông màu trắng nở bung ra, kiêu diễm như một vũ công múa ba lê. Tấm vải chậm chậm rơi xuống khuôn mặt đang ngẩng lên của đứa con gái Cửa hiệu Tự sát. Đôi hàng mi khép lại, cô thối nhẹ và tấm vải lụa lại bay lên. Marilyn nắm lấy một góc và tấm vải vòng xung quanh bụng, quanh eo, như một cánh tay người đàn ông ôm choàng lấy cô. Aaah... tấm vải tiếp tục mon trón vùng giữa đùi và bám lấy những sợi lông. Aaah... Marilyn, thường ngày dáng khom và cổ rút, đứng thẳng người. Aaah... Cô uốn cong người hơn khi món quà của Alan theo đà bay lên dọc theo ngực và chạm vào vú, phần thân thể đã làm cô xấu hổ (đó là điều sai lầm). Hai đầu nhũ hoa căng phồng. Bộ ngực của cô, to, rất đẹp và những ngón tay bắt chéo đằng sau gáy, trong ánh

sáng phản chiếu của những tấm kính phòng, Marilyn ngạc nhiên khi khám phá ra hình ảnh chính mình như vậy, lúc đó tấm khăn choàng lại rơi xuống. Cô cúi xuống bắt lấy khi nó ở ngang khuỷu chân duyên dáng của mình, nghiêng người. Đôi bờ mông của cô thật mỹ miều, nở nang trong một thân hình hơi đầy đặn. Và dải lụa tiếp tục chuyển đi, giúp đưa con gái tự ti khám phá thân thể vô cùng hài hòa của mình. Cô là người thiếu nữ đẹp nhất khu phố! Không một cô gái trẻ nào trong khu phố Những Tôn Giáo Bị Lãng Quên có thể bằng cái mắt cá chân của cô (vì cô vô cùng xinh đẹp). Món quà của đứa em trai, còn hơn cả một giấc mơ... Và tấm khăn choàng tiếp tục điệu nhảy đê mê, gợi tình, cọ sát làn da đang rung cảm. Đôi bờ mi khép lại với một vẻ ngây ngất lạ lùng đối với Marilyn. Nhưng cô còn khám phá thêm điều gì nữa? Cô sẽ trở thành Monroe ư? Cô mở hé cặp môi và một làn nước miếng nhỏ kéo dài... chết người.

11

“Mở cửa để chết.” Tấm bảng nhỏ quay ra trước và được gắn lên trên một cái móc dính vào cánh cửa ra vào, đúng đưa và phía trên có tiếng kêu loong coong. Một bộ xương nhỏ làm bằng những ống sắt được treo như một cái chuông bé tí đang phát ra những nốt nhạc u buồn của bản kinh cầu siêu. Lucrèce liền quay lại và phát hiện một khách hàng nhỏ tuổi đang bước vào:

- Này cháu, cháu đâu đã già. Cháu bao nhiêu tuổi? Mười hai hay mười ba?

- Mười lăm ạ! - Con bé nói dối. - Thưa cô, con muốn mua những viên kẹo tâm độc.

-Ồ lá la, “những viên kẹo” sao? Từ từ nào. Cháu chỉ có thể lấy một viên duy nhất trong những viên kẹo chết người của bốn tiệm. Sẽ không có chuyện cháu đi phân phát chúng cho các cô bạn học cùng lớp. Cửa hiệu của cô chú không phải để tiêu diệt cả trường cấp 3 Montherlant hoặc cả trường cấp 2 Gerard de Nerval! - Lucrèce vừa nói vừa mở cái nắp to của cái hũ đầy kẹo hình cầu bằng thủy tinh. - Giống như bán đạn, cô chú chỉ bán theo viên. Ai bắn một viên vào đầu sẽ không cần viên thứ hai. Nếu ai đó muốn mua nguyên hộp đạn hẳn có một ý đồ khác trong đầu. Cô chú không bán cho những kẻ giết người. Thôi, cháu chọn một viên đi... nhưng cháu nhớ chọn cho kĩ, vì trong hũ kẹo này, chỉ có phân nửa là kẹo chết người. Luật

qui định phải cho trẻ em một cơ hội.

Đứa bé gái do dự giữa những viên kẹo cao su, kẹo Mistral gói trong giấy và những viên kẹo mút Thanatos có hình nửa vỏ sò được dính một viên kẹo vị chua màu vàng, xanh lá hoặc đỏ để mút dần vì chúng sẽ từ từ dẫn đến cái chết. Phía trước cửa sổ, những gói giấy hình tổ sâu to: những túi xanh dương bất ngờ dành cho con trai, và những túi màu hồng dành cho con gái. Đứa bé gái không biết chọn gì, cuối cùng cầm lấy một viên Mistral.

- Tại sao bạn lại muốn chết? - Cậu bé Alan ngồi gần mẹ nó, đang vẽ những ông mặt trời to trên những trang giấy vỏ, bỗng cất tiếng hỏi.

- Vì cuộc sống không đáng để sống, - đứa con gái sàn sàn tuổi cậu con út nhà Tuvache trả lời.

- Cô luôn cố làm cho nó hiểu điều đó! - Lucrèce nói chen vào, vô cùng ngưỡng mộ cô bé khách hàng. - Này, nghe mà học hỏi nhé, - bà mẹ tiếp tục nói với đứa con trai.

Đứa học sinh tiến lại gần Alan để tâm sự:

- Mình luôn một mình chống lại tất cả, không ai hiểu mình trong thế giới tàn độc, và mẹ mình thì thật tệ hại... Bà tịch thu điện thoại di động của mình, chỉ vì mình xài quá vài giờ so với gói cước phải trả. Mà cậu nghĩ xem, có điện thoại để làm gì khi không được dùng nó để gọi điện. Mình chán lắm. Nếu mình có năm mươi giờ mình đã không xài quá... Thật ra mẹ ghen với mình vì bà không có ai để gọi, vì thế bà tìm cách trả thù trên đứa con gái mình: "Bla, bla, bli, bla, bla!... Tại sao con nói chuyện với Nadège hàng tiếng đồng hồ trên điện thoại? Con chỉ cần đi gặp con bé, nó ở đối diện nhà chúng ta."

Thế mình không có quyền được ở trong phòng sao? Phải không? - Đứa bé gái tức giận. - Tại sao mình phải đi ra ngoài? Mình không muốn thấy mặt trời, ngôi sao vó vắn. Mặt trời chẳng có ích gì..., - nó tiếp tục nói và quan sát hình vẽ của Alan. - Ở nhà trời quá nóng bức và không một ai có thể sống ở trong đó.

Nó đến quầy thu ngân và trả tiền viên kẹo Mistral:

- Mẹ mình không nhận thấy rằng việc mặc đồ, chải tóc, trang điểm trước khi đi chơi mất quá nhiều thời gian. Mình không muốn suốt cuộc đời phải đứng trước gương trong khi đó mình có điện thoại để gọi.

Bling, bling những nốt nhạc của khúc cầu siêu vang lên và đứa bé gái rời cửa hiệu cùng lúc bóc viên kẹo (lối thoát duy nhất cho nỗi buồn của bản thân cô). Đứa con trai út gia đình Tuvache bật dậy khỏi ghế, chạy theo sau đứa bé gái và, trên bậc thềm cửa, nó giật lấy viên kẹo và ném thẳng vào miệng. Lucrèce chạy nhanh ra từ phía sau quầy và hét lớn:

- Alan!

Nhưng nó chỉ đùa. Đứa bé vút vào trong rãnh cổng viên kẹo hằn chết người trong khi đó bà Tuvache, mặt tái xanh, ôm chặt đứa con trai trong vòng tay: "Con làm mẹ chết vì sợ mất thôi!..." Alan, một má áp vào ngực của người sinh ra nó, mỉm cười.

- Con nghe tim của mẹ đập, mẹ ạ.

- Thế còn viên kẹo của mình thì sao?

Đứa bé gái buồn bã cảm thấy cuộc sống thật bất công nên Lucrèce giơ một tay đằng sau ra hiệu cho con bé chọn một viên kẹo khác trong hũ.

Con bé ở tuổi học sinh vồ lấy một viên Mistral và nuốt ngay lập tức.

- Sao rồi, - bà chủ Cửa hiệu Tự sát hỏi. - Cháu có bị khô miệng không? Cháu có cảm giác thạch tín đang đốt cháy cổ họng không?

- Chẳng thấy gì ngoài đường..., - đứa bé gái trả lời.

- Đúng là hôm nay không phải ngày của cháu, - Lucrece phải thừa nhận. - Cháu hãy ghé vào lần khác nhé.

-... Trừ khi bạn đã đổi ý, - Alan tiếp lời.

- Dĩ nhiên rồi, trừ khi cháu đổi ý, - bà mẹ lặp lại một cách máy móc, vẫn còn chưa hoàn hồn. - Nhưng mình đang nói gì thế?

Trong cửa hiệu, bà đẩy đứa con trai út đang cười và đổ lỗi cho nó:

- Con đó, con cũng làm mẹ nói nhảm.

12

- Thường mọi người hay hỏi chúng tôi tại sao chúng tôi đặt tên thằng con út là Alan. Là vì Alan Turing đó.

- Ai thế? - Một bà khách hàng mập với nét mặt tiu nghỉu như đang ở dưới đám mây đen.

- Bà không biết Alan Turing à? - Lucrèce hỏi. - Ông ấy là người Anh và đồng tính nên gặp rắc rối với pháp luật, ông ấy được xem như là cha đẻ của máy vi tính. Trong Thế chiến II, sự đóng góp của ông đã quyết định chiến thắng chung cuộc, vì ông đã giải mã thành công hệ thống *Enigma*: một chiếc máy mã điện từ trường đã giúp Tổng chỉ huy Đức gửi đến các tàu ngầm những thông điệp mà các tình báo phe đồng minh không thể giải được.

- Thế à? Tôi không biết...

- Đó là một trong những người có công bị Lịch sử lãng quên.

Bà khách hàng do dự đảo mắt nhìn quanh cửa tiệm, đôi mắt trĩu nặng do sự u buồn tiếc nuối thiếu vắng niềm vui...

- Tôi kể cho bà nghe chuyện đó, - Lucrèce tiếp tục nói, - là do hồi nãy tôi thấy bà đưa mắt nhìn dải tranh nhỏ, cùng kích cỡ, đang được treo trên tường dưới trần nhà.

- Tại sao tất cả chúng đều vẽ một quả táo vậy?

- Chính là do Turing. Người phát minh máy vi tính đã tự sát một cách thật buồn cười. Ngày 7 tháng Sáu năm 1954, ông ấy đã nhúng

một quả táo vào trong dung dịch xyanua và đặt nó lên trên cái bàn một chân. Sau đó ông ấy đã vẽ một bức tranh lên cái bàn đó rồi ăn táo.

- Không đùa chứ?

- Người ta kể rằng đó là lí do Apple đã chọn hình quả táo bị cắn dở làm logo của hãng. Đó chính là quả táo của Alan Turing.

-Ồ, vậy thì... Ít ra tôi cũng không chết mà thiếu hiểu biết.

- Chúng tôi thì... - Lucrèce tiếp tục nói nhưng vẫn giữ đầu óc kinh doanh, - sau khi đưa con trai út ra đời, chúng tôi đã chế tạo bộ tự sát này.

- Là gì thế? - Bà khách hàng quan tâm tiến lại gần.

Bà Tuvache giới thiệu món hàng:

- Trong cái túi bằng nhựa trong suốt này, bà thấy có một bảng vẽ được đóng khung, hai cây cọ (một to, một nhỏ), vài tuýp màu và dĩ nhiên là cả quả táo. Chú ý, táo đã được tẩm độc rồi đấy!... Như vậy, bà có thể tự sát kiểu Alan Turing. Chỉ có một thứ chúng tôi muốn xin bà, nếu bà không phản đối, đó là tặng lại chúng tôi bức tranh. Chúng tôi muốn treo chúng ở đó. Đó là những vật kỉ niệm. Những quả táo xếp thành hàng dưới trần nhà nhìn thật đẹp mắt. Và hợp với gạch lát nền Delft. Chúng tôi đã có bảy mươi hai bức rồi. Khi khách hàng xếp hàng chờ tính tiền, họ có thể chiêm ngưỡng bộ sưu tập.

Chính là việc bà khách hàng mập này đang làm:

- Có đủ mọi phong cách...

- Đúng rồi, một số quả táo lập thể, một số khác gần như trù

tượng. Quả táo xanh dương này là của một khách hành bị mù màu.

- Tôi mua bộ tự sát này, - bà khách hàng to béo với trái tim đang đập nhịp tang thương thở dài. Như vậy bà có thể hoàn thiện thêm bộ sưu tập của mình.

- Bà thật tử tế. Bà nhớ kí tên và ghi ngày tháng. Hôm nay là ngày...

- Mấy giờ rồi nhỉ? - Bà khách hàng hỏi.

- Mười ba giờ bốn lăm.

- Tôi phải đi đây. Không biết có phải do nhìn thấy những quả táo trong dãy tranh của bà không mà tôi cảm thấy đói.

Bà Tuvache mở cửa và nhắc nhở:

- Đừng ăn quả táo trước khi vẽ nhé! Không phải vẽ cái lõi táo. Dù sao bà cũng không có thời gian.

Mishima ngồi trên ghế đầu phía cuối cửa tiệm, đang nhào trộn xi măng, cát và nước trong một cái chậu. Alan xuống nhà và huýt sáo một điệu nhạc vui. Ông bố hỏi nó:

- Đã sẵn sàng đến trường chiều nay chưa? Con đã ăn xong chưa và có nhớ xem tin tức trên tivi không đấy?

- Dạ có. Cô đọc bản tin mười ba zờ có kiểu tóc mới. Tóc cô ấy được chải thật gọn gàng.

Bà mẹ ngược mắt nhìn trần nhà nói chen vào:

- Con chỉ nhớ có thể thôi à? Mẹ thật không hiểu nổi. Cô ta không nói đến chiến tranh khu vực, thảm họa môi trường hay nạn đói gì à?...

- À có, họ có chiếu lại những hình ảnh đê vỡ ở Hà Lan dưới con

sóng thần to và bãi biển giờ đây trải dài tới tận Prague. Họ chiếu những người dân tỉnh ở Đức gầy xẹp và trần truồng, đang la hét và lẫn lộn trên những đồi cát. Pha trộn với mồ hôi trên da, nếu nheo mắt lại sẽ thấy những hạt cát lấp lánh như những vì sao nhỏ li ti. Thật khó tin, nhưng mọi thứ sẽ ổn. Họ sẽ dọn cát đi.

Lucrece suy sụp:

- À, cái thằng bé này, với thái độ lạc quan của nó, nó có thể làm sa mạc nở hoa... Thôi, đi học đi. Mẹ chán nhìn thấy con lúc nào cũng vui vẻ như một chú chim rừng rồi.

- Tạm biệt mẹ.

- Thế đấy, chào tạm biệt, thiệt là...

Mishima đứng gần quầy hàng tươi đang sửa chữa, vén tay áo thun cổ lọ. Trên cánh tay trước, ông ấy đổ nước rồi cát và quay cánh tay của mình dưới ánh đèn nê-ông, mắt nheo lại.

Bà vợ nhìn ông:

- Mà anh đang chế cái gì thế?

13

- Đó là một viên gạch đúc bằng xi măng có gắn một cái vòng. Nó được bán kèm một sợi dây xích được khóa vào mắt cá chân. Ông đứng ở bờ sông. Ông ném nó ngay trước mặt, và hấp, ông sẽ bị lôi xuống tận đáy, thế là hết.

- Hay đấy, - ông khách hàng râu ria gật gù.

Mishima đưa tay vuốt trán và phân nửa cái đầu hói của mình, rồi ông tiếp tục nói:

- Tôi tự tay làm chúng tại đây hoặc dưới hầm, tên cửa hiệu được đúc nổi trên một mặt. Ông đưa tay sờ thử xem. Có thể đọc được hàng chữ *Cửa hiệu Tự sát*. Những viên đá này cũng có thể dùng để nháy lâu.

Ông khách hàng ngạc nhiên. Trước mặt ông, Mishima nhếch một khóe môi làm một bên gò má căng tròn hơn, dưới đôi mắt tròn xoe như hai viên bi với hàng chân mày vĩnh lên:

- Đúng thế, đúng thế, những viên gạch này làm ông nặng hơn, ông biết đó, vào những đêm có giông hoặc bão, những người có thân thể mảnh khảnh ném mình qua cửa sổ, ngày hôm sau, người ta tìm thấy họ trong bộ pyjama lỗ bịch, bị treo trên các cành cây, vướng vào những chiếc đèn đường hoặc nằm thẳng cẳng trên ban công của nhà hàng xóm. Trong khi đó với viên đá Cửa hiệu Tự sát gắn ở chân, ông rơi thẳng xuống đất.

- À!

- Thường vào buổi tối, qua tấm màn cửa từ phòng ngủ, tôi nhìn họ rơi từ những tòa nhà cao của khu phố. Viên đá gắn ở chân giống như những ngôi sao băng. Khi có nhiều người, vào những đêm thua trận của đội bóng địa phương, người ta cứ ngỡ đó là cát chảy từ các tòa nhà xuống. Đẹp lắm.

Lucrèce lo lắng ngồi gần kết tiền, qua ánh mắt đẹp nhưng buồn, bà quan sát chồng, lắng nghe và tự hỏi:

- Liệu thằng bé Alan có lây cho mình không nhỉ?

14

- Ông muốn chết? Hãy hôn tôi.

Marilyn Tuvache ngồi oai vệ như một nữ hoàng ở quầy hàng tươi, trong một chiếc ghế bành màu hồng nhung với chỗ để tay, lưng ghế bằng gỗ chạm khắc những lá ô rô vàng, cô mặc một chiếc áo đầm hở vai, bó sát người. Cô nghiêng người về phía ông khách hàng bị choáng ngợp bởi sự lộng lẫy, sự trẻ trung và mái tóc vàng của cô. Cô chu môi được tô kẻ về phía kẻ tuyệt vọng:

- Ở đây, trên miệng, với lưỡi...

Người khách hàng mạnh dạn tiến lại gần. Marilyn mở tung tấm khăn lụa vuông màu trắng, món quà của Alan, và phủ lấy đầu ông khách và đầu mình. Dưới tấm khăn choàng có vẽ ma quái, hạ thấp hơn vai, có thể đoán hai người đang hôn nhau. Những cái đầu quay từ từ chậm chậm dưới tấm vải lụa, và rồi Marilyn rời ra. Một đường nước bọt mỏng kéo dài giữa hai cái miệng. Người khách hàng hứng lấy nó trên tay và liếm sạch.

- Cảm ơn, Marilyn...

- Đừng nán lại lâu. Còn nhiều khách hàng đang đợi kìa.

Công việc mới của đứa con gái gia đình Tuvache là một thành công ngoài sức tưởng tượng của bố mẹ cô.

- Sau sự nghiệp học hành thảm hại có thể dẫn đến một cuộc tự sát học đường thực sự, cuối cùng nó cũng tìm thấy vị trí của nó... ở

quầy hàng tươi, - bà mẹ thở dài.

- Sau cái bộ Alan Turing thì đây là một ý tưởng tuyệt vời nhất mà chúng ta từng có, - ông bố xác nhận.

Và kết tiền vận hành ngon lành. Có cả một danh sách chờ. Với những người gọi điện đặt chỗ cho *Death Kiss*, - Lucrèce trả lời:

- Ô là la, nếu ông muốn, nhưng không thể trước một tuần được đâu!

Có quá nhiều ứng cử viên đăng kí đến nỗi phải kiểm tra có phải là những người đã quay lại nhiều lần hay không. Một số họ than phiền:

- Nhưng tôi chưa chết!

- À, *Death Kiss* cần thời gian mới có tác dụng nhưng nó cũng sẽ đến thôi, và cần phải dành phần cho mọi người nữa chứ.

Một số người muốn tự sát hỏi nếu họ trả giá cao, liệu họ có thể qua đêm với Marilyn không. Lucrèce phản nộ:

- Và các ông còn muốn gì nữa? Chúng tôi không phải là tú bà đâu nhé!

Mishima, nổi cáu, tổng cổ bọn họ ra khỏi cửa hiệu:

- Ông biến đi cho. Chúng tôi không cần những loại khách hàng như vậy.

- Nhưng tôi muốn chết.

- Kệ xác ông. Hãy đến cửa hàng thuốc lá ấy.

Ở cuối tiệm, Marilyn hôn những người đàn ông, tươi tắn như một đóa hoa lạ - Hoa ăn thịt người. Alan đi ngang chị nó và huyết sáo:

- Chị thấy không, em đã nói chị đẹp mà!... Tất cả thanh niên của khu phố Những Tôn Giáo Bị Lãng Quên chỉ muốn đến với chị thôi. Chị nhìn họ kìa...

Họ chờ đợi, những thanh niên ở tòa nhà Osiris đã mua được giá ưu đãi theo đoàn, xếp hàng rồng rắn giữa các gian hàng, họ nhích từng centimet bằng qua những quầy hàng với những rừng biểu tượng đang nhìn họ bằng những ánh mắt quen thuộc: đầu lâu đối với chất độc, chữ thập đen trên nền cam đối với những gì có hại và gây kích thích, một bức vẽ hình ống nghiệm đang nghiêng nhỏ giọt để báo đây là chất ăn mòn, hình tròn đen với những vạch hình ngôi sao chỉ những chất nổ, một ngọn lửa đối với chất dễ cháy, một cái cây trụi cành cạnh một con cá đang giẫy có ý nghĩa nguy hiểm cho môi trường. Những tam giác có hình tia chớp, dấu chấm than, và thêm cái đầu lâu rồi ba vòng tròn gắn với nhau để báo hiệu những nguy hiểm sinh học. Mỗi món hàng được bán tại đây được trang trí bằng một trong những hình kể trên, nhưng tất cả khách hàng dường như chỉ muốn nụ hôn của Marilyn mà thôi. Các quý cô ghen tức làm mặt giận.

- Nhưng!... Các quý cô cũng có thể đăng kí, - Mishima nói với họ như thế, - với tinh thần cởi mở. Marilyn không phản đối đâu.

Một người thanh niên dễ thương bước vào cửa hiệu đang đông khách, quả quyết đã đặt chỗ để nhận *Death Kiss*. Lucrece quay mặt về phía người thanh niên này:

- Anh đã từng đến rồi. Tôi nhận ra anh.
- Không đúng, cháu chưa bao giờ đến đây.
- Có đấy, tôi nhận ra anh.

- Cháu là người gác nghĩa địa mà con gái bác đã mang vòng hoa tới cho những người khách hàng đã mời hai bác đến dự lễ tang của họ.

-Ồ, bác xin lỗi! - Lucrèce thốt lên, bất chợt bối rối và giơ một tay trước miệng. - Bác đã không nhớ ra là gặp cháu ở đó. Thật ra bác phải nhớ ra chứ vì ngoài nghĩa địa ra thì hai bác đâu có thường đi đâu. Đôi khi cuối tuần hai bác đi vào rừng hái nấm độc, còn không... Chính là do những khách hàng này cứ quay đi quay lại rõ lắm, khiến cho đầu óc bác cứ loạn cả lên không biết đâu mà lần nữa.

Người thanh niên yếu ớt bước tới xếp hàng phía sau họ. Tàn tạ cả đời, cậu trắng bệch như một cây đèn sáp. Gương mặt dễ thương của cậu bị vết lõm của tâm hồn gặm nhấm, cậu quan sát, qua cổ chiếc áo đầm hở vai, bộ ngực của Marilyn khi cô nghiêng người và cúi mình hôn những người khách hàng. Cậu chiêm ngưỡng cô gái với vẻ sợ sệt, mong chờ một nụ hôn của cô ấy. Khi tới lượt mình, cậu yêu cầu:

- Hãy tiêm cho anh nọc độc của em, Marilyn.

Đứa con gái gia đình Tuvache lau sạch môi nhìn người thanh niên và trả lời:

- Không.

15

- Sao lại không? - Bà mẹ ngạc nhiên, tay chống nạnh ở phía cuối cửa hiệu.

- Đúng rồi, tại sao không? - Ông bố trong chiếc áo gi-lê sọc hỏi lại, băng qua hàng chờ, thắc mắc về Marilyn: con bé có vấn đề gì à?

- Con sẽ không hôn người thanh niên này, - cô con gái trả lời ông bố.

- Nhưng tại sao vậy? Thằng đó bị gì à? Nó có vẻ dễ thương và đẹp trai mà. Con đã từng hôn những đứa xấu hơn thế mà còn khó chịu nữa.

Người thanh niên đứng trước mặt cô gái trẻ tóc vàng họ Tuvache đang ngồi trên ngai vàng của mình mắt không rời khỏi cô ấy:

- Anh sẽ không còn bao giờ gặp em nữa, Marilyn. Em không đến nghĩa địa nữa. Hãy hôn anh đi.

- Không.

- Có thôi ngay không? - Ông bố nổi cáu. - Còn nhiều khách hàng đang đợi kìa. Marilyn, con hãy hôn anh thanh niên này!

- Không.

Mishima sững sốt. Lucrece đứng gần chồng lắc đầu:

- Thôi được rồi, em đã hiểu...

Bà lôi chồng mình đến gần cầu thang và tránh xa những đôi tai tò

mò:

- Con gái anh đang yêu. Vì nó phải hôn tất cả mọi người như thế nên điều đó sớm muộn cũng phải xảy ra...

- Em đang nói gì thế, Lucrece?

- Nó thích anh thanh niên gác nghĩa địa này nên không muốn hôn cậu ta.

- Thằng đó là người gác nghĩa địa à? Anh đã không nhận ra nó. Nhưng cho dù là thế, cũng thật là ngớ ngẩn. Nếu đã yêu ai thì phải hôn người đó chứ.

- Kia anh Mishima, anh hãy xài cái đầu của mình đi! Con bé đang mang trong người *Death Kiss*.

- Khỉ thật..., - ông chồng tái mặt, vì đã quên điều đó, và chân tay rùng rờ, ông ngồi xuống bậc cầu thang, ngắm nhìn gian hàng lạnh. Khi không phải những cây nấm độc amanit mốc meo hay những con ếch vàng thoát khỏi lồng thì lại là chuyện Marilyn yêu đương. Cái gian hàng tươi đã bị nguyên rửa.

Đám đông la ó và mất kiên nhẫn trong cửa tiệm:

- Khi nào tới lượt tôi?

Mishima đứng dậy, đi về phía người thanh niên gác nghĩa địa và đề nghị một thỏa thuận:

- Hay anh chọn một sợi dây thừng hoặc thuốc độc được chứ? Còn có những cách khác để kết liễu cuộc đời, nhất là tại cửa hiệu này. Dao cạo râu, quả táo Turing, anh không muốn thử những cách này sao? Lucrece, chúng ta có thể đề nghị gì khác cho anh này nhỉ? Nào, chúng tôi sẽ tặng anh một món quà. Bất cứ cái gì, thanh kiếm *tanto*

và áo kimono, hoặc cái gì anh muốn, nhưng anh quyết định nhanh cho.

- Cháu muốn Marilyn hôn cháu.

- Không, - đứa con gái nhà Tuvache trả lời. - Em yêu anh, Ernest.

- Anh cũng vậy, - người gác nghĩa địa trả lời. - Yêu đến chết.

Tình hình rơi vào ngõ cụt. Dù đông khách, nhưng giờ đây một bầu không khí im lặng chết chóc bao trùm cửa hiệu, rồi bỗng nhiên một âm thanh vang lên.

16

- *Bùm, bùm, tra-la-la!!! Những gì chúng ta hát, những gì chúng ta hát!... Bùm, bùm, tra-la-la!!! Những gì chúng ta hát ở nhà!...*

- Nhưng cái gì thế này?

Ông Tuvache ngẩng đầu về phía trần nhà vì bài hát dường như được phát ra với một âm thanh cực đại từ trên lầu.

- *Bùm, bùm, tra-la-la!!!*

Bà Tuvache nghiêng hàm. Những đường gân rung lên và gò má hóp lại. Bà cắn môi đến thâm tím. Các lọ thuốc độc rung lên và va vào nhau trên các quầy. Dưới sức rung của bài hát đang vang lên đến nhức óc, những cái lọ đó dịch chuyển, chuẩn bị rơi xuống. Lucrèce chạy nhanh tới để hứng lấy chúng.

- Chuyện này là do Alan.

Một bóng đèn nê-ông nổ. Tỏa ra một vệt khói có mùi khét làm cay mắt tất cả các ứng viên đang chờ đợi *Death Kiss* của Marilyn. Một thanh kiếm dùng cho *seppuku* treo trên tường phía trên cầu thang rút khỏi vị trí và cắm thẳng xuống một bậc thềm. Lưỡi gươm sáng chói rung lên và chiếu những tia sáng trong khi đó những sợi dây thừng treo cổ bung ra và lăn xuống nền gạch tới chỗ những vị khách hàng làm họ bị vướng chân vào các nút thắt. Mishima bị quá tải. Hũ đựng kẹo trên quầy rơi và vỡ thành trăm mảnh thủy tinh lấp lánh. Những lưỡi dao cạo tuột ra. Những bức tranh quả táo Turing

roi rụng như từ cây táo mà người ta đang rung thân cây. Ngăn kéo kết tiền tự mở ra, phơi bày những tờ giấy tiền vừa được thu về từ quầy hàng tươi. Những kẻ gian của tòa nhà Bouddha quơ lấy từng xấp. Khi thấy cảnh tượng hôi của, Mishima ra lệnh, tay cầm thanh kiếm *tanto*:

- Nào, mọi người hãy ra ngoài ngay! Dù sao trời cũng tối rồi. Các ông sẽ chết vào dịp khác. Hãy giữ số thẻ của mình và ngày mai quay lại khi mọi chuyện được giải quyết! Và anh chàng gác nghĩa địa này cũng vậy... Nào, ra ngoài hết. Hãy cầm khẩu súng lục dùng một lần này và đừng tới làm phiền chúng tôi với chuyện tình của anh nữa.

- *Bùm, bùm, tra-la-la!!! Những gì chúng ta hát ở nhà!*

Những kẻ trầm cảm khi bị đuổi bước ra ngoài ngân nga điệu nhạc một cách vô ý thức: "*Bùm, bùm, tra-la-la...*" Cùng lúc đó tất cả những ống đèn nê-ông chớp sáng như những chiếc đèn chiếu nhỏ trên sàn nhảy của vũ trường Kurt Cobain.

- Alan, con có tắt ngay nhạc đi không?!! - Bà mẹ hét lớn, nhưng đưa con út trên lầu không thấy nghe thấy vì tiếng la hét của hai trăm nghệ sĩ quân đội giọng nam cao, giọng nam trung cùng các giọng bè của Hồng quân đang cất tiếng hát cao: "*Bùm, bùm, tra-la-la*" và nhịp giầy theo.

Lucrece buông các chai lọ bà đang giữ, thế là chúng rơi lộp độp, bắn tung tóe những chất độc lên nền nhà, chảy lênh láng dưới các kệ hàng.

- Ít ra cũng giết được chuột.

Vừa leo cầu thang, bà ngạc nhiên khi thấy mình nghĩ đến điều

đó, bước vào phòng của Alan:

- Con có tắt nó đi ngay không?

- *Bùm, bùm, tra, pop!*

Lucrece vừa tắt nhạc:

- Con điên rồi à? Mọi người đang trải qua một bi kịch cổ đại ở quầy hàng tươi, còn con ở đây mở nhạc nghe à, đồ ngu! Thế con có nghĩ đến anh của con không? Nó chắc lại phải phá tan mọi thứ khi nghe thấy những thứ nhạc ngu ngốc này... - Bà tiếp tục nói, bước ra hành lang và đến phòng của Vincent.

Bất động, chàng trai này đang ngồi trước mô hình nguyên vẹn, gõ móng tay xuống mặt bàn theo nhịp "*Bùm, bùm, tra-la-la*". Bà mẹ bước lại gần cái đầu băng bó của cậu, quan sát mô hình cậu đang nhìn chăm chú, mắt tròn tròn sững sờ:

- O kìa? Con đã nối các đường ray của tàu lượn cao tốc lại với nhau à?

- Chính Alan đã nói với con làm như thế sẽ tốt hơn, mọi người sẽ hạnh phúc hơn...

- Trong nhà này mọi chuyện đang loạn cả lên rồi. Thêm vào đó bữa ăn của mẹ đang bị khét trong lò. Nào mọi người vào bàn đi.

Mishima buông màn cửa sắt xuống nhưng cửa vẫn mở để thông thoáng, ông tắt đèn. Đứa con gái, ngồi phía trên cầu thang, lại lê từng bước. Ông bắt đầu bước lên từng bậc thang, sờ soạng trong tối, dừng lại, mở chiếc bóng đèn ở phía trên đầu. Trên bậc thềm nghỉ, Alan đang nhìn bố nó và mỉm cười...

Bà mẹ đang khó chịu trong người, bước ra từ bếp và đặt mạnh

một món ăn lên bàn trong phòng ăn:

- Tôi không muốn nghe những lời bình phẩm đâu! Sau mọi chuyện vừa xảy ra, tôi đã làm tất cả trong khả năng có thể.

- Gì thế ạ? - Vincent hỏi.

- Đùi cừu non nhảy từ vách đá. Người bán thịt đã bảo đảm với mẹ như thế. Vì thế xương bị vỡ. Nhưng con biết để làm gì, đĩa biếng ăn như con! Mishima, anh đưa đĩa đây nào.

- Con không đói, - Marilyn báo trước.

Bầu không khí ở bàn ăn thật nặng nề. Marilyn khóc thút thít, mọi người đều làm mặt giận, trừ Alan đang phấn khích:

- Mẹ ơi, sao ngon thế!

Lucrece đưa mắt nhìn trời và nổi giận:

- Thằng ngu, làm sao mà ngon được. Tôi nấu đại mà. Tôi nướng trước, sau đó tôi để một tấm giấy bạc phía trên giống như cá bọc giấy bạc nướng, vậy làm sao ngon được! Tôi thậm chí còn rắc đường trước khi phát hiện là phải cho muối và tiêu.

- À, chính vì thế... - Alan mỉm cười, đang rất thèm ăn. - Nó có chút vị ngọt đường caramen. Rồi ý tưởng phủ nó bằng miếng giấy bạc thật tuyệt vời! Vì thế bên ngoài giòn tan, còn bên trong thì mềm.

Vincent, với cái đầu Van Gogh đang trong cơn khủng hoảng, đẩy cái đĩa về phía món ăn. Bà mẹ và ông bố nhìn nhau. Lucrece lấy thức ăn cho đứa con trai cả, trong khi đó đứa con út ca ngợi mẹ của nó:

- Mẹ nên mở nhà hàng. Sẽ ngon hơn nhà hàng *Frangois Vatel* đối diện, khách ăn sẽ thích và thường xuyên tới.

- Con người ư, tôi không có sứ mệnh nuôi ăn con người, một công việc đáng thương hại. Tôi đầu độc họ và họ sẽ không bao giờ quay lại. Khi nào thì cậu mới hiểu ra được điều này?

Alan cười thích thú:

- Ở bên *Vatel* họ cũng làm gần giống vậy... Vì thế, họ sớm sẽ đóng cửa. Mẹ tỏ vẻ tức giận nhưng thật ra trong thâm tâm của mẹ, mẹ rất vui vì con thấy món đùi cừu của mẹ ngon...

- Đúng là ngon thiệt, - ông bố cũng phải công nhận.

Bà mẹ nhìn với ánh mắt hình viên đạn:

- Anh cũng hòa theo à, Mishima?

Vincent chùi môi bị rộp của mình và đưa đĩa lấy thức ăn lần nữa. Cậu tự lấy cho mình một miếng thật to. Lucrèce bỏ dao nĩa xuống. Chỉ có Marilyn nét mặt âm đạm không đụng tới đĩa của mình.

- Mẹ hiểu con, - bà mẹ tâm sự. - Ít ra cũng còn một đứa biết thương thức trong gia đình. Nếu để nói nhảm nó không thềm tổn nước m...

- Òa, òa!!!

Cô con gái òa khóc trong đĩa ăn bằng sứ.

- Gì nữa? Tôi đã nói gì không đúng? - Bà mẹ hét lên trước cái nhìn trách móc của chồng.

- Òa, òa! Bố ơi, mẹ ơi... con sẽ không bao giờ có thể hôn anh Ernest, chàng trai con yêu, nếu không, con sẽ giết anh ấy!

- Nó tên Ernest à? - Mishima hỏi. - Giống Hemingway? Hình như mẹ của nó đã gửi qua bưu điện cho nó khẩu súng lục Smith & Wesson dùng để tự sát với một chiếc bánh ngọt sô-cô-la... Bố nó

cũng đã tự bắn mình và đưa con gái cũng thế, nhân dịp kỉ niệm ba mươi lăm năm ngày tự sát của nhà văn. Ông ấy đã yêu cầu người ta đặt tên con gái là Margaux vì đó là tên loại rượu ông ấy thích. Đứa con gái sau đó bị nghiện rượu và cũng tự sát! Thật buồn cười phải không?

Lần này, chính Lucrece nhăn mày nhìn về phía chồng, ông bố bèn nói lại:

- Bố cũng thật buồn cười. Đúng là thật xui xẻo, chuyện *Death Kiss* này. À, tiếc thật, một đứa tử tế có thể sinh cho chúng ta những đứa cháu nối dõi và có một nghề nghiệp tương lai: gác nghĩa địa! Còn Vincent, về việc sinh con nối dõi thì... Còn thằng kia, nếu nó cưới vợ, chắc sẽ là một con hề. Chúng ta không cần những nghệ sĩ xiếc biểu diễn trong cửa hiệu tung hứng các chai lọ thuốc độc hoặc nhào lộn với những sợi dây thừng treo cổ...

Vincent Tuvache đang tập trung nhai như một con bò. Cái thằng trước đây chỉ nghĩ đến việc ăn thôi đã làm cậu nôn dù bụng rỗng, giờ ngồi ăn ngon lành, nhai từ từ và thưởng thức nước thịt cừu non tự sát chảy qua họng cậu. Ngồi bên trái Alan, cậu hỏi đứa em, miệng đầy thức ăn:

- Có phải hát *Bùm* ba lần trước khi hát *tra-la-la*?

- À không, hai lần thôi, - thằng em trả lời: - *Bùm, Bùm, tra-la-la*.

Bà mẹ ngồi đối diện Vincent ngạc nhiên trước sự thờ ơ của hai thằng con trai đối với nỗi tuyệt vọng của chị/em chúng. Bà ta suy sụp lắng nghe đứa con trai út cho lời khuyên và chùi đĩa của mình với bánh mì:

- Con đang tự hỏi có lẽ... mẹ có thể thêm vài lát chuối ngâm trong

nước thịt cừu, và zắc vỏ cam bào lên trên...

Lucrece ngấm nhìn đứa con và chỉ còn biết hối hận:

- Tại sao mình lại thử nghiệm bao cao su bị thủng?!

Ngồi bên trái bà và đối diện Alan, Marilyn lại khóc và chất vấn bà mẹ:

- Còn con, sao mẹ lại muốn con mang cái chết trong miệng như rắn chuông? Bố mẹ không tính trước được gì cả!

- Có nghĩa là... việc dự đoán tương lai, bố mẹ... với công việc của bố mẹ..., - ông bố xin lỗi ở cuối bàn ăn. - Đúng hơn là bố mẹ chỉ quen dự tính những gì xảy ra gần nhất.

Lucrece không chịu được nữa, phát ngôn một câu bà ấy chưa bao giờ nói:

- Vincent, ngừng ngay việc nhồi thức ăn vô hòng như thế đi! Thật bất lịch sự. Em gái của con đang đau khổ kìa.

- Vậy à, sao thế ạ? - Alan hỏi.

Mishima nhìn dọc sống dao dùng để cắt thịt, rồi định vị trên ngực thằng bé vị trí chính xác để cắm lưỡi kiếm *seppuku*. Ông gần như sắp phạm tội giết con, nhưng ông kiềm chế được và nhắc lại với một giọng điệu không cảm xúc:

- Chị con mang độc trong người từ lúc trưởng thành...

- Không đâu! - Đứa con trai út của gia đình Tuvache cười. - Bố mẹ đang nghĩ gì vậy? Vào sinh nhật của chị, con đã mở tủ lạnh và tráo đổi cái chất độc trong ống tiêm bằng dung dịch đường mà bác sĩ tiêm cho anh Vincent mỗi khi anh ấy cảm thấy yếu trong người.

Trong phòng ăn một bầu không khí thật yên lặng ngự trị, cho

phép ta quan sát kiểu kiến trúc của căn phòng: một ghế trường kỷ tím (màu tang tóc) phía trước những tấm rèm cửa sổ hướng về khu phố Những Tôn Giáo Bị Lãng Quên, một tủ kính cổ có lẽ thuộc thế kỉ XXI, một đèn chùm hình sao Thổ với vòng quỹ đạo của nó treo phía trên bàn ăn và ở phía cuối, trong góc, một tivi 3D cho phép ta tin rằng cô phát thanh viên trong chương trình thời sự đang có mặt và nói to trong bếp, thông báo đến bạn và quăng vào mặt bạn những thảm họa không bao giờ ngừng tới.

- Alan, con đã nói gì vậy?

- Vincent, con biết chuyện này?

- Dạ, - cậu con trai lớn ợ và chùi miệng bằng khăn ăn.

Hai phụ huynh đầu óc quay cuồng. Nó nhắc Lucrece nhớ đến một lần, khi bà hít nhầm một chút *Người buôn cát*. Bà cứ như muốn xỉu.

Marilyn vẫn chưa chắc đã hiểu chuyện:

- Hai anh em đang nói gì vậy?

Ông bố trong hơi thở chậm dần và bị nghẹt, găm lên như tiếng sấm trong cơn giông đang xuất hiện ở chân trời và mang tới những cơn mưa axit:

- Con có thể đi gặp thằng gác nghĩa địa của con, Marilyn. Những nụ hôn của con vô hại và do không biết, con đã lừa toàn bộ khách hàng...

Giọng nói của Mishima ngày càng lớn:

-... Mọi chuyện là do hai cái thằng khốn này!

Đôi mắt ông đầy tia chớp:

-... Tụi nó đã tráo bằng thuốc giả.

Lưỡi của ông, trong miệng, tặc lên như sấm:

- Dám làm điều này... đối với gia đình Tuvache! Tụi bay là nỗi hồ thẹn cho chính dòng máu của mình! Mười thế hệ trong công việc tự sát, chưa bao giờ phải chứng kiến một vụ lừa lọc như thế này! Tôi cũng luôn thắc mắc khi khách hàng quay lại: “Nhưng tại sao họ không chết?” Còn con, Vincent, bố luôn tự hào về con... bố nên gọi con là Brutus! Con đã để cho thằng khùng này ảnh hưởng đến mình, nó xứng đáng với cái tên đồng bóng người Anh! Ôi, ôi cái đồ biến thái!

- Thôi nào anh Mishima, anh lẫn lộn mọi thứ rồi. - Bà mẹ nói chen vào, vừa định hình trở lại.

Nhưng ông chồng đứng lên, giơ bàn tay to đùng của một kẻ tự sát về phía cổ họng của Alan, nó bỏ chạy và cười trên hành lang, bố nó đuổi theo sau. Marilyn cũng rời khỏi bàn ăn và chạy phía sau đứa em trai. Cả hai đuổi theo Alan. Một người (Mishima) muốn bóp cổ Alan, người kia (Marilyn) muốn ôm hôn thằng bé trong tay và nói: “Ôi Alan!” Bà mẹ vẫn chưa nuốt trôi thông tin mới nhất van xin:

- Marilyn! Đừng ôm hôn em con nếu con thương nó!

Vincent ngồi đối diện với bà nhắc lại:

- Nhưng mẹ ơi, em nó chỉ có dung dịch đường trong người thôi mà.

- À đúng rồi, ồ la là!

17

Sáng hôm sau, giữa cánh cửa ra vào cửa hiệu và cửa sổ gần quầy tính tiền, chiếc đồng hồ treo tường cúc cu đổ tám tiếng. Ở phía trên mặt đồng hồ bằng tôn trắng men xuất hiện một nhân vật bộ xương thần chết bằng gỗ cây đoạn trong áo dài trắng và tay cầm lưỡi hái, nó hát: “Cúc cu! Cúc cu!”

Chiếc radio trong cửa hiệu tự động bật vào giờ tin tức:

- Sau thảm họa khe nứt San Andreas gần Los Angeles và các núi lửa đồng loạt phun trào liên tục, nham thạch chảy khắp châu lục vào thế kỉ qua, cuộc sống dần quay trở lại ở châu Mỹ. Các nhà khoa học Iran đã phát hiện ra những nấm địa y đầu tiên xuất hiện tại vị trí thành phố New York sau trận động đất Big One. Thể thao: thêm thất bại của đội vùng...

Lucrece mang tạp dề và mặt nạ khí đang lau chùi dưới vòi chảy nước xối xả các chất độc bị đổ ra nền nhà hôm qua và tự hỏi: “Oang-oang-oang, oang-oang-oang?” Mishima tắt tin tức trên đài:

- Em nói gì thế?

Vợ ông tháo dây đai mặt nạ và nhắc cái ống khí thở:

- Giờ chúng ta phải làm gì với Marilyn? Nó tiếp tục như chưa hề xảy ra chuyện gì hay nó không làm nữa? Em cũng không giấu gì anh, em thấy nếu ngừng sẽ uống vì cái quầy hàng tươi bỗng nhiên sinh lời nhiều. Đóng ngăn kéo kết tiền lại, Mishima!

Ông chồng thi hành lập tức rồi dọn các sợi dây thừng và suy nghĩ. Ông ấy quét, dùng cái đồ hút bụi để thu lượm các mảnh vỡ của hũ kẹo và các viên kẹo rơi ra cả đống trên quầy tính tiền. Ông ra lệnh cho Alan:

- Tháo những mảnh ve chai dính vào trong những viên kẹo. Để tránh mấy đứa trẻ bị đứt lưỡi! Con cũng thế, cẩn thận đừng để các mảnh vỡ cắt vào người. Anh không biết... - Ông thổ lộ với vợ mình.

Marilyn trong bộ quần áo lao động dệt kim tuyến, hở vai và bó sát người giò cao tay, hành động này càng làm rõ đường nét thuần khiết của dáng người cô. Với hai điểm khuyết venus thật sâu, da bụng thật căng, hai bờ mông thật tròn, hai đầu vú nhô cao vì đứng trên cao cái thang xếp, nó đang gắn lại các bức tranh tảo.

- Vậy là xong! Trước khi cửa hiệu mở cửa, trong lúc bố mẹ tiếp tục suy nghĩ, con có khoảng một giờ để đi xem Ernest đã tới nghĩa địa chưa và để thông báo tin vui cho anh ấy.

- Ôi điên thật! - Mishima thốt lên bên dưới cái thang xếp.

Đứa con gái nghĩ rằng nó đã làm rơi một bức tranh lên trên đầu bố, nó nghiêng người về phía ông ấy:

- Gì thế ạ?

Với một lòng bàn tay, ông ấy vỗ trán hói của mình:

- Tôi đã làm một điều ngu xuẩn rồi.

Lucrece tay mang găng phẫu thuật và đang giặt giẻ lau trong xô nước bông đứng dậy:

- Gì thế?

- Tối qua, trong lúc hoảng sợ, tôi đã đưa một cây Smith & Wesson

dùng một lần cho Ernest mất rồi.

- Cái gì cơ?!

Bà mẹ hoảng hốt và Marilyn đứng trên cái thang xếp bồng xoạc hai chân. Thế là nó trườn dọc theo thành chiếc thang xuống đất. Chiếc đầm bằng thun lúc này còn gọi cảm thì giờ đây phồng lên như một chiếc dù nhảy kì cục.

- Bố ơi, chúng ta phải làm gì đó đi chứ?

- Làm gì?

- Người yêu của con, đêm hôm qua với cây súng của bố... (Nó lắp bắp), có lẽ anh ấy đã bắn... có lẽ anh ấy đã bắn...

- Cái gì?

Ông bố bần thần không muốn lắng nghe cái điều có lẽ đã không thể tránh khỏi, trong khi đó Lucrèce tháo chiếc găng tay phẫu thuật và xử lí mọi chuyện:

- Em biết chúng ta phải làm gì, Mishima.

- Làm gì?

- Anh hãy chạy nhanh đến cửa hàng hoa *Tristan & Iseult* để hỏi xem có thấy nó ghé qua sáng nay không. Còn em sẽ chạy đến nhà mẹ nó ở tòa nhà Moise. Marilyn, con chạy đến nghĩa địa, còn con, trong lúc đợi bố mẹ về để mở cửa, hãy trông chừng cửa hiệu.

Alan quay lại và ngạc nhiên:

- Gì cơ ạ?

18

Gần chín giờ, Lucrèce và Mishima cùng nhau quay trở về nhưng cả hai đều vào bằng cái cửa nhỏ phía sau nơi điện thờ cũ nay trở thành Cửa hiệu Tự sát. Đứa con trai út không nghe thấy họ bước vào, vì từ tai nghe của máy phát nhạc gắn sâu bên trong màng nhĩ nó, bố mẹ nó nghe thấy có tiếng lách tách phát ra, nó đang lắng nghe một bài hát vui, ngân nga và nhún nhảy theo lời bài hát:

- Không cần nhiều để có hạnh phúc, thật sự chỉ cần ít thôi cũng có hạnh phúc!...

Với bàn tay trái, đứa bé tóc vàng búng ngón tay theo điệu nhạc trước cửa sổ nơi nó xê dịch những bịch kẹo bất ngờ. Với bàn tay phải, nó cầm từng viên kẹo vị chua lên, ngắm nhìn, và trung bình trong hai viên có một viên nó ném vào trong xô của Lucrèce, và chúng tan chảy trong nước nhiễm độc.

- Chỉ cần ít thôi!...

“Nó đang làm gì vậy?” Mishima thì thầm vào tai Lucrèce, bà trả lời: “Nó tìm từng viên kẹo có chứa chất xyanua bằng cách đưa lên ánh sáng nhìn và vớt chúng đi.”

- Ôi...

Bà Tuvache dùng tay bịt miệng chồng, nhưng với một động tác sừng sốt vụng về, ông đã đẩy một sợi dây được quấn ở phía cuối gian hàng đôi. Sợi dây rơi xuống nền nhà trong một âm thanh trầm

đọc.

Alan, đứng trước cửa sổ, quay người lại. Với một gương mặt em bé đầy tàn nhang, nó rút một bên tai, lắng nghe, và phát hiện sợi dây rơi dưới đất. Nó rời quầy tính tiền và tiếp tục ngân nga điệu nhạc, nó vớ lấy một lưỡi dao cạo đang được trưng bày, rồi nó nhặt sợi dây và cắt một cách ngẫu hứng những thớ dây:

- *Không cần nhiều để có hạnh phúc, thật sự chỉ cần ít thôi...*

Theo nhịp bài hát, nó tạo vài vết cắt xung quanh nút thòng lọng, sau đó nó liếm ngón trỏ và luồn cái nút lên trên những thớ dây để che giấu việc làm phá hoại của mình, và rồi nó xếp sợi dây vào chung với những sợi khác. Bố mẹ nó núp đằng sau cầu thang đang bức xúc nhưng họ tiếp tục theo dõi đứa con đang quay lại quầy tính tiền và bắt chước với cái giọng nói đót một cách khôi hài điệu nháy đu đưa của con gấu hạnh phúc:

- *Hãy vứt bỏ khỏi đầu những phiền muộn! Hãy đón nhận những điều tốt đẹp của cuộc sống và bạn sẽ là một chú gấu thật dễ thương!*

Nó làm mòn lưỡi dao cạo trên viên đá xây của ba nó, và khi lưỡi dao bị cùn đi, vô hại, nó xếp vào chung với những lưỡi dao khác.

Nó mở một vài bộ tự sát Alan Turing đựng trong túi nhựa trong suốt và nó thay thế những quả táo độc bằng những quả táo mới.

- Nó tìm đâu ra những quả táo đó vậy? - Mishima thì thào.

- Trong rổ trái cây ở phòng ăn.

- Anh hi vọng nó sẽ không để những quả táo độc thay vào đó...

Ôi, thằng quý!

Ông Tuvache xuất hiện và la lối từ đằng sau dưới chân cầu thang.

Nhân vật Thần Chết bước ra từ đồng hồ cú cú và điểm chín giờ:
“Cúc cu! Cúc cu!...” Đài phát thanh tự động bật để phát tin tức:

- Tin thời tiết! Thời tiết đang xấu đi. Sẽ có mưa lưu huỳnh...

Ông bố tắt đài, nói với đứa con út đang ngạc nhiên, nó rút tai nghe để nghe bố nó nói oang oang:

- Vậy coi như đã quyết định cho mày!...

Phía trên cao, gắn vào tường, nhân vật Thần Chết tiếp tục phát ra chín tiếng “Cúc cu” khó chịu để báo giờ. Mishima ném một quả táo độc về phía đó. Thần Chết ngã nhào và mất cái đầu bằng gỗ đoạn, quả táo chết người bị lưỡi hái đâm xuyên, “Cúc!...” Quả táo và nhân vật Thần Chết rơi khỏi trục, rụng mất đầu, ngăn cản cánh cửa tròn nhỏ được khắc trên mặt đồng hồ không thể đóng lại, trong khi đó nước từ quả táo nhỏ từng giọt lên trên chiếc áo của Thần Chết.

Lưỡi của Mishima quay tròn trong miệng với tốc độ của những cánh quạt điện, thế là những lọn tóc của Alan tung lên. Với bộ mặt non choẹt đáng yêu, nó nheo mắt dưới cơn gió giận dữ của người bố:

- Hai tuần lễ nghỉ đông của mày sẽ ở Monaco để tham gia khóa huấn luyện đặc công tự sát!

Lucrèce bước đến tay ôm đầu:

- Ồ không, anh Mishima! Đừng chọn Monaco. Dù gì cũng không thể được!

- Được chứ!

Bà mẹ của gia đình van xin chồng:

- Kìa anh yêu, ở đó chỉ toàn những thằng điên, những đứa thù

hận và tàn bạo, trong khi đó thằng bé nó thật là...

- Như vậy nó sẽ buộc phải ác lên và nó sẽ hiểu được nó phải làm gì! - Ông bố hét lên và tiếp tục nói với đứa con trai: - Hãy đi chuẩn bị hành lí! Đừng có mang theo CD. Đó không phải là nơi những người cảm tử nghe nhạc.

Lucrèce rụng rời nhưng Alan nhìn thấy mặt tốt của hình phạt này:

- Đi Monaco ạ? Trời ở đó ấm áp. Con cũng sẽ mang theo kem chống nắng và quần bơi, biết đâu sẽ được đi tắm biển...

19

- Nhưng chuyện gì xảy ra với cháu vậy, Ernest? Mặt cháu tái mét đi này!

- Aaaa!... Do cái mặt nạ, thừa nhạc mầu! Con cứ tưởng mình sẽ chết khiếp mỗi khi nhìn thấy nó.

- Cái mặt nạ do Vincent phát minh làm cháu sợ đến vậy sao? - Lucrèce ngạc nhiên.

- Nhưng sao anh ấy lại chế tạo ra những thứ đáng sợ như vậy ạ? - Người thanh niên gác nghĩa địa run rẩy và ngồi xuống bậc thang để trấn tĩnh lại.

- Do thằng Alan nhà bác (thằng bé đáng thương, chỉ mong là...) trước khi đi học khóa huấn luyện đã khuyên anh trai nó giải tỏa những lo lắng bằng việc chế tạo những chiếc mặt nạ hình quỷ trong ác mộng.

- Nghe hay nhỉ... Híc...

- Chồng tương lai của con dễ xúc động lắm, - Marilyn phấn khích ngồi xuống bên cạnh cậu ta và ôm vào lòng. - Anh yêu...

- Xem nào, cũng là một người gác nghĩa địa thế mà... - Mishima cũng tiến lại gần bình luận.

- Nhưng ở đây lại là... Vincent chắc phải đi khám đấy! - Người yêu của con gái nhà Tuvache thanh minh. - Bởi vì chuyện nghiêm trọng đấy...

- Ô ồ, - Lucrèce trấn an, - cuối cùng nó cũng thèm ăn và bây giờ nó rất háu ăn mà. Như thế cũng tốt rồi. Cháu biết không Ernest, trong gia đình họ Tuvache, chúng tôi không ưa lắm... những tên bác sĩ tâm thần...

- Nhưng dù sao cũng nên... Híc... Liệu bác có thể cho cháu một ly rượu mạnh?

- Rượu gì? À không, hai bác không có bán thứ này, - Mishima lấy làm tiếc. - Ngược lại, những chiếc mặt nạ, bác đang tự hỏi liệu chúng có làm những người yếu tim sợ không... phải thử để biết! - Ông ấy kết luận như vậy, cùng lúc đó bộ xương bằng ống sắt dùng làm chuông ở cửa ra vào vang lên.

Một người đàn bà tròn trịa tóc xoăn bước vào.

- Ô bà Phuket-Pinson! - Lucrèce cất tiếng và bước về phía bà ta. - Bà ghé qua để lấy tiền chúng tôi thiếu ở hàng thịt phải không?

- Ô không, không phải thế. Tôi đến cho tôi...

- Vậy à? Nhưng chuyện gì xảy ra thế?

- Tôi vừa biết được từ khi tôi bệnh, chồng tôi và con nhỏ phục vụ ở Vatel có quan hệ với nhau. Nên tôi muốn đoạn tuyệt cuộc sống này. Hơn nữa tôi cũng đã mệt mỏi với những vấn đề về sức khỏe...

- À, đúng rồi... những vấn đề về tim mạch, tôi nghĩ thế... - Mishima thì thầm một cách giả tạo, bước đến tay cầm túi đựng chiếc mặt nạ của Vincent bên trong. - Nghe nè bà Phuket-Pinson, bà hãy nhắm mắt và đừng gian lận để tôi kiểm chứng một thứ...

Bà bán thịt béo tròn, vâng lời và làm theo như một con vật trong lò mổ, mí mắt với hàng lông mi dài khép xuống. Mishima cột những

sợi dây của chiếc mặt nạ to đùng vào phía sau gáy bà ta rồi giờ một cái gương trước mặt bà bán thịt chết:

- Giờ bà hãy nhìn mình.

Bà Phuket-Pinson mở mí mắt và thấy diện mạo mới của mình trong chiếc gương đứng:

- Aaaa!...

Hai cái má bằng xương gia cầm do Vincent nhặt và nạo vét thùng rác của nhà bếp, trên trán và dưới cằm dán cái giẻ lau rách rưới, cái mũi bằng mỏ gà đang hét. Ở mỗi bên, những con mắt là những chiếc chong chóng màu xanh hồng như người ta thường bày bán từ xa xưa xung quanh các hồ nước trong công viên. Chúng quay tròn và phát ra tiếng nhạc. Răng là hai tràng hoa chớp sáng ánh đèn của đồ trang trí cây thông Noel chạy bằng pin ở giữa đôi môi bị tàn phá do những mảnh vỡ xương cừu đâm xuyên qua da! Những giấc ngủ của Vincent hẳn không phải là yên bình. Sự tái hiện những cơn ác mộng của nó đã làm khiếp sợ bà hàng thịt bị chồng cấm sừng và bị bệnh tim mạch khi thấy mái tóc bù xù của mình như một mớ len đầy màu sắc rải rác những con nhện giả và những loài thú độc khác. Nhờ vào một hệ thống tinh vi, một làn khói thoát ra từ hai con mắt và quay vòng theo chuyển động của chong chóng.

- Aaaa!...

Bà bán thịt té lăn ra và cứng đờ. Mishima quỳ xuống gần bà ta rồi nghiêng người:

- Bà Phuket-Pinson? Bà Phuket-Pinson!

Ông ấy đứng dậy và phải công nhận điều này:

- Nó có tác dụng.

Marilyn đầu độc bằng mồ hôi, ít ra cũng là điều cô nói. Cô bắt tay các khách hàng:

- Cái chết gửi lời chào ông.

Một tên thanh niên ồm ồm ra vẻ lạnh lợi, người khách hàng duy nhất trong cửa hiệu và đối diện cô, ngạc nhiên: “Chỉ có thể thôi sao? Cô nghĩ như thế đã đủ à?” trong khi đó con gái họ Tuvache luồn những ngón tay phải của cô vào trong một găng tay bằng len tổng hợp để lòng bàn tay tiết mồ hôi:

- Đủ chứ, đủ chứ, - cô trả lời chắc chắn. - Mồ hôi giết người của tôi sẽ thấm qua những lỗ chân lông của ông và ông sẽ sớm...

Người khách yêu cầu:

- Tôi không thể có một nụ hôn nhẹ từ Thần Chết được sao?

- Thôi, một nụ hôn nhỏ cũng được.

Cô nghiêng người rồi in lên trên má anh ta dấu vết gợi cảm của son môi. Người khách hàng tỏ vẻ thất vọng:

- Nhưng tôi muốn nói là ở đây, hôn trên miệng, bằng lưỡi, với tuyến nước bọt như cô làm trước đây... Như thế sẽ chắc hơn.

- À không, cái đó hết rồi!... - Cô gái tóc vàng đây đặn đứng dậy trên ngai vàng của mình trong bộ đầm kim tuyến, - vì giờ tôi đã đính hôn với người gác nghĩa địa, cô thú thật, mặt ửng đỏ, và nhấp nháy hàng mi giả cong vút trên đôi mắt được trang điểm rất kỹ của

mình.

Người kia tự nhủ cuộc đời mình thật là “không bao giờ gặp may” và đi ra tính tiền:

- Giá bao nhiêu?
- Mười hai euros-yens.
- Mười hai à? Ôi trời, có người kiếm tiền thật dễ dàng... Chỉ có cái bắt tay và thế là kiếm được mười hai euros-yens.
- Đúng thế nhưng sau đó ông sẽ chết, - ông Tuvache giải thích.
- Tôi hi vọng như thế! Với cái giá như vậy...

Và người khách hàng thất vọng với mọi chuyện bước ra về dưới những ống sắt của bộ xương kêu leng keng ở cửa. Ông bố, cảm thấy hơi gượng gạo, lắc đầu. Đúng mười bảy giờ. Trên chiếc đồng hồ cóc cu, nhân vật Thần Chết bằng gỗ đoạn bị cụt đầu và bị hư hỏng, đang bị kẹt giữa hai cánh cửa phía trên mặt đồng hồ, nấc lên một tiếng “Cúc!” và lắc lư lưỡi hái cắm vào quả táo thối.

Mishima ngẩng đầu lên và bình luận:

- Nực cười... Dù sao ở cửa hiệu này không còn cái gì ra cái gì nữa.

Đài phát thanh bật: “Thảm họa! Chính quyền tỉnh thề sẽ tấn công khủng bố bằng lực lượng đặc công tự sát...”, ông tắt đài: “Cái đài này cũng bắt đầu làm mình bức bối.”

- Kìa anh yêu, chính anh đã muốn lên chương trình cái đài như vậy để nó tự động mở vào giờ tin tức và tự tắt khi chuyển sang bài hát và chương trình tạp kỹ kia mà. Anh đã từng nói để cho những...

Lucrece lo lắng và ngồi ở kết tính tiền, cắn lưỡi và bẻ các ngón tay lộ rõ căng thẳng vì bà muốn nghe tiếp tin tức để biết chuyện gì

đang xảy ra.

Chồng bà, dù hói một nửa nhưng vẫn đẹp trai như Hoàng đế La Mã, đang theo dõi Marilyn ở cuối cửa hiệu, tay đeo găng len tổng hợp, đang lật cuốn tạp chí phụ nữ một cách hời hợt ở quầy hàng tươi:

- Những gì chúng ta đang làm thật không trung thực. Ông bà tổ tiên anh chắc xấu hổ chỉ còn nước chui lại xuống mồ. Thêm vào đó bây giờ chúng ta bán những mặt nạ hài carnival nữa... Cửa hiệu này vốn rất đáng sợ giờ ngày càng giống một cửa hiệu bán đồ hài kịch và những thứ tiêu khiển.

- Nhưng không phải thế, chúng giúp cho người ta chết vì sợ...

- Thôi đủ rồi, Lucrèce! Chúng làm ai chết vì sợ? Một bà bệnh tim vừa xuất viện, chúng gây ấn tượng với người gác nghĩa địa chết nhát, còn lại thì... Em cũng biết rõ như anh, họ sẽ mua những mặt nạ đó để chọc cười mọi người trong bữa tiệc sinh nhật.

- Có thể họ sẽ chết vì cười bể bụng khi thôi nể...

- Đúng rồi, em lúc nào cũng có lí mà! Và em cứ nghĩ anh không hề biết chuyện em lựa những viên kẹo qua ánh sáng cửa sổ, ngay khi anh quay lưng đi... Anh dám chắc không còn lấy một viên kẹo độc nào trong hũ này. Khi anh đi xuống hầm, anh nghe em tặng cho lũ trẻ từng đồng kẹo và chùi nước mắt chúng bằng khăn mùi soa. Anh nghe em nói với bọn chúng: "Tất cả sẽ ổn thôi. Các cháu về nhà kéo bố mẹ lo." Thế đấy, mọi thứ đã đảo lộn và em cũng thế, em cũng hành xử không như trước nữa, Lucrèce đáng thương của anh! Anh biết từ khi nào mọi chuyện lại thay đổi như thế. Nhưng tại sao chúng ta lại muốn thử nghiệm bao cao su bị lủng đó chứ?! Cái gì

dán trên kết tính tiền trước mặt em vậy?

- Một tấm bưu thiếp của Alan em vừa nhận sáng nay... - Bà mẹ run rẩy trả lời.

- Đưa xem. Nó đã chọn hình ảnh gì đây? Một quả bom nhiều màu sắc, tốt... à mà dĩ nhiên rồi, nó phải vẽ một cái nụ cười trên đó!!!

- Vậy à?

- Em không nhìn thấy sao Lucrèce? Trước đây em đã để ý ngay...

- Mishima tiếp tục nói, tay cầm tấm bưu thiếp, đi xuống hầm về phía bao xi măng để đúc những viên gạch dùng để chết đuối hoặc nhảy lầu. - À! Cái thằng nhóc đó, anh hi vọng họ sẽ biết dạy dỗ nó... hoặc nó sẽ trở thành một kẻ tử vì đạo.

Lucrèce cắn móng tay và nhìn xa xăm về phía trước...

21

Mishima khép cánh cửa tầng hầm ở phía trên đầu, bật sáng một bóng đèn xanh xao, bước xuống cầu thang quay cuồng nơi tâm hồn ông bị nhấn chìm. Ông cầm trong tay tấm bưu thiếp đầy màu sắc của Alan và dưới ánh sáng của buổi chiều đông qua ô cửa tầng hầm, ngồi dựa vào tường, ông đọc bức thư:

- *Bố mẹ thân yêu, con yêu bố mẹ...* Mishima cảm nhận một luồng sáng chiếu qua tim. Người đàn ông đôi khi tỏ ra lạnh lùng, nghiêm khắc ở cửa hiệu hay ở nhà không còn oai phong nữa khi ông ngồi một mình dưới hầm đọc những dòng chữ của con trai út:

- *Bố mẹ đừng lo lắng cho con. Mọi chuyện chắc chắn sẽ tốt đẹp...*

Ôi, cái thằng luôn lạc quan yêu đời! Ngày lùi, đêm tới. Bầu trời đang khép lại như một chiếc hộp. Đây là lúc các cơn đau của người bệnh hoành hành. Màn đêm bóp lấy cổ họng họ. Dưới đất nơi của những người chết, trên bàn thờ trong sâu thẳm nỗi tuyệt vọng của ông, Mishima buông một lời than thở, một tiếng lạ kì bỗng thốt ra:

- Alan...

Âm thanh đó chỉ nhỉnh hơn một tiếng nói mớ và nhỏ hơn một lời thì thào. Cát làm đá rơi qua các kẽ tay ông. Như nước đá lạnh dâng lên. Như một nỗi hổ thẹn đang tăng dần. Từ hơn một tuần nay, mỗi đêm, trong cơn ác mộng, ông quơ quào tay chân như người đang bơi. Trên giường, bên trái, bên phải, ông trần trọc. Và ngay khi ông

ngủ thiếp, ông hét lớn:

- Alan!!!

Qua những song sắt thừa ở tầng hầm, ông nghe tiếng guốc trên vỉa hè. Âm thanh va chạm đơn điệu này đối với ông như đầu đó người ta đang đóng đinh nắp hòm. Hoàng hôn. Những viên đá sỏi chuyển màu xanh. Như đêm tối dành cho ai đó trên thế gian, đối với ai đó, đây là lúc cảm nhận cơn ớn lạnh sau gáy. “Tôi không thể chịu đựng, mưa lưu huỳnh, tôi không thể chịu đựng được tất cả những gì đang xảy ra.” Mishima nghĩ mình đang đi tự do trên sợi dây thép nhưng mọi sự cân bằng đều nhờ gậy thăng bằng. Ông nhớ Alan. Không điều gì bù đắp nổi. Bên ngoài, tiếng hét của tàu điện như ngón tay chạm phải dây điện và phía dưới tầng hầm mọi thứ đều như muốn tự sát. Cát mịn, mơ hồ như sao trời. Mishima cảm thấy như viên gạch trước mặt, chẳng còn uy lực gì ngoài cân nặng của mình. Một chiếc áo của Alan bỏ quên trên ghế, nằm ở đó. Mishima cầm lấy, dúi đầu vào, trút nỗi lòng của mình vào đó, nơi chứa đựng đầy nước mắt.

Phải chăng vợ ông đã nghe thấy tiếng khóc nức nở?... Lucrece đứng gần kết tiền nhắc cánh cửa tầng hầm và hỏi vọng trong bóng tối:

- Mishima, anh có ổn không? Mishima!...

22

- Sáng nay, tiệm vắng khách...
- Ừm, vắng hoe chết chóc...
- Chắc do hôm qua đội nhà thắng trận đấu.
- Chắc vậy...

Một người vô gia cư trẻ tuổi bước vào Cửa hiệu Tự sát. Hắn khoác một chiếc áo bành rộng và bẩn, bó chặt thân hình với một mớ đan móc giẻ rách. Một cái quần đầy vết nhàu nát dọc hai chân. Chân được bọc trong các bịch đựng rác rách te tua. Người này hỏi với một cái giọng khàn đặc kèm theo vài tiếng ho:

- Tôi muốn tự sát, nhưng tôi không biết có đủ tiền không. Ông có món nào không quá mắc không?

Mishima mặc một chiếc áo thun cổ chữ V không tay và một chiếc áo sơ-mi màu xanh dầu hỏa khoác lên trên, ông trả lời:

- Những ai không có tiền có thể tự làm chết ngạt bằng những túi đựng hàng của chúng tôi. Chúng rất chắc chắn. Ông nhìn nè, có cả một dây ruy-băng để cột kín xung quanh cổ họng mình.

- Giá bao nhiêu?

- Ồ, tặng đấy... - Ông Tuvache cười khẩy.

Gã ăn mày trẻ với những cái răng đen ngòm, đội một cái mũ tàu

bằng len màu đỏ che lấy những sợi tóc bẩn, tiếc nuối:

- Nếu tôi thường xuyên gặp những người không hám lợi như ông, tôi đã không có ngày hôm nay... hoặc nếu như tôi có bố mẹ biết quan tâm che chở như ông...

Khi nghe thấy vậy, Mishima nổi cáu:

- Thôi được rồi!

Nhưng gã vô gia cư biết ơn lại tiếp tục và giờ cái túi được tặng:

- Để cảm ơn ông, tôi sẽ trông cái túi và ngồi ở trên băng ghế đối diện cửa hiệu. Những người qua đường sẽ đọc thấy tên cửa hiệu xung quanh cổ tôi và như vậy tôi sẽ quảng cáo một chút cho cửa hiệu. Ở khía cạnh nào đó, tôi giống như là người đeo bảng quảng cáo cho cửa hiệu ông.

- Cứ cho là vậy... - Mishima mệt mỏi mở cửa và cảm nhận giá buốt từ bên ngoài tràn vào. - Đi ra nhanh đi, lạnh quá.

Đóng cửa lại, ông Tuvache run rẩy và lo lắng, khoanh tay và chà hai bàn tay lên áo sơ-mi, từ vai tới khuỷu tay, để làm ấm người. Ông dịch chuyển những gói-kẹo-bất-ngờ trước cửa sổ đối diện kết tiền, quét một đường trên tấm kính đầy hơi nước.

Ông nhìn ra bên ngoài, gã thanh niên vô gia cư đi về phía bên kia đường và ngồi xuống băng ghế. Ông thấy hắn trông vô đầu cái túi, miệng túi hướng về phía cổ và hắn cột lại bằng dây ruy-băng. Giống như một bó hoa cắm trên cổ. Bó hoa chuẩn bị gãy. Cái túi dựng hàng cột kín phòng lên, xếp xuống, rồi phòng lên. Tên cửa hiệu vỗ phách phách trên chiếc bóng bay đang được thổi: *Cửa hiệu Tự sát*. Chân bắt chéo, tay đút vào túi áo bành to nặng, đầu rụt vào, hắn đang bị nghẹt thở, nghiêng qua một bên. Người ta có thể thấy hàng

chữ ở mặt bên kia của túi đựng hàng: *Quý khách đã thất bại trong cuộc sống? Đến với chúng tôi, quý khách sẽ thành công trong cái chết! Gã thanh niên ngã xuống lề đường.*

Lucrece tiến lại gần bên bờ vai của chồng nhẹ nhàng như trượt đi trên các đường ray, bà cũng đứng theo dõi. Cái đầu của bà được đặt ngay ngắn trên cái cổ chim nhìn thật lịch lãm. Phía trên chiếc áo sơ-mi bằng lụa đỏ hé mở, một nhúm tóc màu hạt dẻ cắt ngang trán tạo điểm nhấn cho mái tóc. Giọng nói thì thảo. Cái miệng hơi căng kéo dài và đôi mắt buồn nheo lại như thể bà nhìn không rõ hoặc như bà đang nhìn xa, thật xa phía trước:

- Ít ra ở đó, nó không bị lạnh.

- Ai cơ?...

Mishima đặt lại các gói-kẹo-bất-ngờ và quay người lại. Xuyên qua trần nhà, ông cảm nhận được tiếng nước nở ngắt quãng xen lẫn tiếng cười khẩy, những lời nguyên rủa, những tiếng la hét.

- Vincent dậy sớm để chế tạo, - Mishima nhận định. Còn Marilyn vẫn chưa xuống nhà à?...

- Nó ngủ nướng với Ernest, - vợ ông trả lời.

“Aaah! Wu! Whua!!!” Trong phòng, Vincent, trong bộ djellaba xám điểm hình chất nổ, đang đau đầu: “Alan!”. Có vẻ đầu của cậu sẽ nổ tung, những mảnh xương sẽ bắn khắp nơi. Cậu đã gia cố thêm bằng quần đầu dài và dày đến nỗi nhìn giống một tên thầy tu Ấn Độ khổ hạnh với bộ râu rậm. Vincent, vết thương của loài người, có gương mặt đỏ máu của người nghệ sĩ trong cơn khủng hoảng, đảo cặp mắt như hoa hướng dương trợ trụ và những nét hằn trên khuôn mặt như một ngọn lửa rực đang tàn lụi. Dù cậu có hơi mập

ra, người cậu vẫn chỉ da bọc gân, một chàng trai bị cuộc đời tàn phá. Một khuôn mặt như viên gạch nung ở nhiệt độ cao, của một bệnh nhân tâm thần bị ảo tưởng. Một luồng điện chạy khắp người cậu trước chiếc mặt nạ điên được nhào nặn và bóp nén từ nhiều phía bằng cây cọ vẽ trong tình trạng nửa mê nửa tỉnh. Trộn lẫn giữa những chất liệu hỗn tạp là sự tỏa sáng và những rung chuyển các sắc màu của chiếc mặt nạ, cùng với màu được lấy ra từ bên trong tuýp, chúng buông ra những tiếng hét lớn: “Alan!”. Một tấm bưu thiếp đầy màu sắc của đứa em út, treo ở chiếc đèn trên bàn làm việc của cậu, trên đó có hàng chữ: “Anh là người nghệ sĩ của thành phố.”

Ở phía bên kia vách tường, trong căn phòng bên phải, Ernest, ở trên mình Marilyn, đang đứng đưa một điệu nhảy tình tứ. Nghiêng người trên mình cô, anh có vẻ đang âu yếm một nắm mồ. Và khi nước trong miệng của người yêu dâng lên tới răng, anh hứng lấy, nói với cô: “Em như con dao đâm vào tim anh.” Vẻ đẹp ái ân của họ được bao phủ bởi một làn hơi nước màu hồng. Và cô con gái họ Tuvache đứng đầy lười. Những bông hoa tàn lụi trong góc. Thanh âm chập chùng, quay, êm ái, du dương; như một điệu van buồn, là loi choáng váng. Bộ ngực của Marilyn, như những cái khiên động lại những tia chớp. Người gác nghĩa địa chệch choạng như vấp phải đá lót đường: “Aaanh yêu em!” Anh vòng ôm người và ru hồn cô. Nụ cười muôn thuở của ba mươi hai chiếc răng của cô gái mang anh đến những nơi anh chưa từng biết đến. Cô mang lại cho anh cảm giác như một chiếc du thuyền chuẩn bị ra khơi. Cô phơi bày bộ ngực và tay dựa vào gối, nàng tiên cá không áo ngực của anh đẹp như lễ hội. Cũng yêu cuồng nhiệt, cô ngược cổ, ngã ra sau. Đỉnh trên

tường, một tấm bưu thiếp: “Chị là cô gái đẹp nhất.”

Lucrece, Marilyn, Mishima, Vincent... Tất cả đều cảm thấy thiếu vắng Alan như cuộc đời thiếu vắng mục đích sống.

23

- Cúc cu!

Ông bố ngạc nhiên nhìn về phía trần nhà nơi có cái đồng hồ quả lắc: “Ừa cái đồng hồ này, nó chạy lại rồi à?” sau đó, nhìn xuống phía dưới:

- À thì ra là con!... Nhưng sao con lại ở đây?

Trước quầy độc dược, bà mẹ đang đóng gói một lọ thuốc cho một bà già với thân hình lẻo khoẻo. Con người tàn tạ này trước kia là một phụ nữ, bà than vãn: “Sao tuổi già kéo dài lâu như thế.” Trở lại nhỏ bé như một đứa trẻ, con người ốm yếu này, với túi xách trên tay, dường như đang đi dần về hướng một chiếc nôi mới. Bà ấy có thể tạo ra cả một dòng sông với nước mắt của bà. Lucrece quay người lại:

- Alan!

Chiếc ba-lô trên vai, tóc phất phơ trong gió, đứa con út của bà đứng gần kết tiền và cửa hiệu bỗng nhiên như có một tia nắng mùa hè chiếu vào. Bà mẹ chạy vội về phía nó:

- Con yêu của mẹ, con còn sống!

Những màu sắc rực rỡ trên quần áo nó đang mặc mang lại một hình ảnh dạn vũ hoa và niềm hi vọng tràn ngập nơi cửa sổ. Marilyn ở quầy hàng tươi nhanh chóng bắt tay khách hàng để đuổi đi nhanh:

- Thôi được rồi! Thần Chết chào ông!

Sau đó cô chạy về phía đứa em trai với chiếc váy xòe rộng. Tim cô đập như trống:

- Alan!!

Cô hôn em, nựng má, bắt tay, luồn những ngón tay trần vào dưới chiếc áo khoác của đứa trẻ, chạm vào da nó. Người khách hàng của Marilyn ngạc nhiên:

- Cô cũng giết em mình sao?

- Cái gì? Không phải thế!

Người khách hàng đầu buồn trả mười hai euros-yens, không hiểu. Ông khách hàng đi ngang sát Alan, ngạc nhiên bởi sức sống tỏa ra từ ánh sáng của hai cánh tay và đôi vai của thằng bé.

Ông khách rời cửa hiệu phía sau bà già tiu nghỉu. Bà mẹ hét lớn và gọi:

- Vincent! Vincent! Tới xem nè! Alan về rồi!

Hộp sô-cô-la trong tay và miệng nhai ngồm ngoàm, Vincent xuất hiện ở phía trên cao gần cánh cửa dẫn ra cầu thang xoắn của tháp tòa nhà tôn giáo xưa (nhà thờ, giáo đường, đền thờ hồi giáo?...) Gió bắc luồn dưới cánh cửa hất tung tà áo djellaba trang trí những quả bom nguyên tử của cậu. Alan leo lên các bậc thang, ôm chầm người anh trai:

- Xem nào, anh đã có da có thịt, người nghệ sĩ thành phố ạ!

Người nghệ sĩ này, chàng Van Gogh đầu quần băng nhìn dò xét chiếc áo len của đứa em trai có một hình vẽ làm cậu tò mò. Trên chiếc áo dưới đáy một cái lọ đựng cá có dòng chữ: *Goodbye*. Ở phía trên miệng lọ một con cá vàng đang nhỏ nước và bay lên không,

đánh vào đầu sợi dây bong bóng bay. Một con cá khác ở lại trong lọ đang thả bong bóng và hét: *No, Brian! Don't do it!*

Vincent không cười:

- Gì đây?

- Để cười thôi.

- À!

Mishima đến bên dưới bậc thang ngựa cổ về phía sau và hỏi Alan phía trên cao:

- Tại sao con quay về sớm thế?

- Con bị đuổi zề.

Đứa trẻ có con mắt toát lên vẻ thật thà dù ở đâu cũng rất thoải mái như khí trên trời, như nước dưới biển, nó xuống cầu thang được phủ bằng một tấm thảm khải hoàn với giọng cười của nó:

- Con chơi rất vui ở đó nhưng các huấn luyện viên *hông* hài lòng. Còn các học viên đánh bom cảm tử như con được con *zúp* thư giãn. Khi chúng con hành quân buổi tối, trên người mặc một tấm ga trắng và đầu đội một cái mũ nhọn khoét hai lỗ để nhìn, con kể chuyện hài khiến họ cười ngả nghiêng trước thuốc nổ dẻo họ mang trên bụng. Khi họ đi vệ sinh trên đồi cát Nice, con đi lượm những viên cát sỏi và khi con nói với họ đây là do nước tiểu của lạc đà cái trộn với cát và được gió tạo thành, họ thấy cuộc đời thật tuyệt đẹp. Họ quay về vừa đi vừa hát: *Bùm! Tim tôi đập bùm bùm!* Người phụ trách khóa huấn luyện đặc công cảm tử rất lo lắng. Con *zả vờ* không hiểu zì hết về những *zải* thích kỹ thuật. Ông ấy vò đầu bứt tóc. Một buổi sáng, quá sức chịu đựng, ông ấy đã đeo xung quanh người dây thuốc nổ,

cầm trong tay kíp nổ và nói với con: “Hãy nhìn kỹ đi vì thầy chỉ làm mẩu một lần thôi!” Và ông ấy nổ tung. Con bị đuổi.

Mishima lúc đầu lắc lư cái đầu lên xuống trong im lặng. Ông như một diễn viên không biết phải nói gì trong vai diễn của mình. Sau đó, ông lắc lư cái đầu qua hai bên: “Bố mẹ phải làm gì với con đây?”

- Anh muốn nói là trong những ngày còn lại của kỳ nghỉ à? Nó sẽ phụ em làm thuốc độc. - Lucrece vui mừng.

- Và phụ con làm mặt nạ. - Vincent nói từ trên cao.

24

- Hu! Hu! A, buồn cười quá! A, đau bụng quá. Hu!... Tôi không thở được nữa! A!...

Một người đàn ông nhỏ con ốm yếu với bộ râu và chiếc mũ, mặc quần áo màu xám, bước vào cửa hiệu với vẻ mặt buồn rầu. Lucrèce đã giới thiệu cho ông khách chiếc mặt nạ do Vincent và Alan chế tạo.

- Hu! Hu! A, cái mặt này buồn cười quá! Hu!... Ôi, cái đầu ngốc nghếch này...

Mishima, đang khom người, bị kẹt trên một chiếc ghế, hai cánh tay đặt trên đùi đang banh ra, các ngón tay đan xen vào nhau trước đầu gối, nặng nhọc ngược nhìn người khách hàng sáng sớm, người đầu tiên của cửa hiệu. Ông nhìn nghiêng thấy người khách hàng đang cười ngặt nghẽo trước cái mặt nạ mà Lucrèce giới thiệu, lưng quay lại với chồng mình. Và người khách hàng cười tay bịt miệng:

- Ồ sao lại có thể chế ra một thứ như thế! Ôi!

- Những đứa con trai tôi đã chế tạo nó tồi qua. Xấu xí quá phải không?

- A! Ôi, cái đầu ngốc nghếch. Và đôi mắt của nó kìa! Bouh! Và cái mũi! Ô là la, nhìn cái mũi của nó kìa. Ôi, không thể được!

Người khách hàng ôm bụng cười trước cái mặt nạ hóa trang mà bà Tuvache đang giơ ra ở ngang tầm ngực và đối diện ông ta! Ông

ấy nghệt thở, ho và nói một tràng:

- Ồ không, hãy cho tôi biết, làm sao sống với một cái đầu như thế! Chắc chắn không ai thèm kết bạn với cái mặt như thế này! Ouh! Còn phụ nữ nữa chứ! Người phụ nữ nào chịu sống chung với một tên đeo cái mặt nạ này chứ?! A! Ngay cả một con chó, thậm chí một con chuột cũng không thèm.

Người khách hàng cười chảy nước mắt, cố lấy lại hơi:

- Cho tôi xem lần nữa. Ôi, tôi không chịu nổi nữa.
- Vậy thì hãy nhìn đi hướng khác, - bà Tuvache khuyên.
- Nhưng tôi đã quyết định rồi. Bouh! Và nó có vẻ thảm hại. Hẳn tên này là một tên khốn nạn. Ngay cả con cá vàng cũng muốn bay ra khỏi bồn để đứng trước mặt nó! Aaaa!

Ông khách hàng cười đến nổi vãi ra quần. Ông làm ướt hết quần của mình.

- Ôi tôi xin lỗi. Xấu hổ quá. Tôi nghe nói cửa hiệu ông bà có những cái mặt nạ lỗ lã, nhưng cái này thì... Aaaa!

- Ông có muốn xem mấy cái khác không? - Lucrèce đề nghị.

- Ồ không, không thể có cái nào khác lại kinh khủng hơn cái mặt nạ này được. Ouh! Ôi thằng khùng! Mày chết đi, chết đi, thằng khốn! Sẽ không ai nhớ mày đâu, thằng khốn!

Đang nhìn thơ thần và ủ rũ, Mishima bỗng chú ý tới vị khách hàng đặc biệt đang tự giết mình vì cười trước cái mặt nạ:

- Ôi, tim của tôi! Aaaa! ...Ouuu! Nhưng nó nhìn ngu thế! Hou!...

Người khách hàng đột quy, cứng đơ, cánh tay gấp lại trước ngực và các ngón tay căng cứng xò rộng, ngã gục xuống nền nhà và hét

vào chiếc mặt nạ:

- Đồ khốn!

Mishima đứng dậy, làm phép tính:

- Thế là hai người... Chúng nó đã phát minh ra gì nữa vậy? -
Lucrece quay người lại và giới thiệu cho chồng mình chiếc mặt nạ bằng nhựa màu trắng phi nhân cách, trên mũi chiếc mặt nạ Alan và Vincent gắn một cái gương.

25

- Cô hãy học cách chiêm ngưỡng hình ảnh của chính mình qua cái mặt nạ này. Cô hãy nhìn nữa xem và hãy mang nó về nhà. Cô để nó trong phòng tắm hoặc trên bàn ngủ.

-Ồ là la, thôi cảm ơn tôi không cần đâu, tôi đã thấy nhiều những điều kinh khủng rồi...

- Cô sẽ cần đó, - Alan nài nỉ phía trước kết tiền. - Hãy học cách yêu chính mình. Cô hãy nhìn gương một lần cho con *zui* đi.

Nó nhắc chiếc mặt nạ gương trước mặt người phụ nữ nhanh chóng quay mặt đi.

- Cô không thể.

- Nhưng tại sao ạ?

- Cô nhìn như quỷ ấy.

- Sao lại thế? Cô đang nói đùa gì thế ạ? Cô như mọi người: cũng có hai tai, hai mắt, một cái mũi,... Đâu có gì khác?

- Con thấy rõ điều đó mà cậu bé. Cái mũi của cô bị queo và dài. Hai con mắt của cô lại quá gần nhau, và cô lại có đôi má quá khô đầy mụn.

-Ồ là la, cô chỉ khéo tưởng tượng. Cô cho con xem nào...

Alan mở ngăn tủ dưới kết tiền và lấy sợi thước dây. Nó đặt một cái đầu của thước dây vào giữa hai mắt của cô khách hàng và kéo

dài xuống chóp mũi: Xem nào, bảy centimet. Chiều dài của mũi phải bao nhiêu? Năm đúng không? Bây giờ chúng ta sẽ đo khoảng cách hai mắt. Hai mắt phải cách xa bao nhiêu nhỉ? Một centimet, không hơn. Còn má? Chúng có nhiều hơn bao nhiêu? Cô đừng cử động để con đặt đúng vào dái tai. Con cho là chỉ hơn bốn centimet.

- Mỗi bên.

- Đúng rồi, mỗi bên. Nhưng thật ra cũng đâu nhiều hơn bao nhiêu so với kích cỡ bình thường. Chẳng có lí do gì để chết. Theo con biết, khi con nhìn thấy cô bước vào tiệm, con không thấy đây là một người ngoài hành tinh với tám cái vòi, hai con mắt tròn với những chiếc ăngten mười hai mét. A, cô cười rồi... Nụ cười thật hợp với cô. Cô hãy xem nó hợp với cô như thế nào, - nó nói và nhắc chiếc mặt nạ trước mặt người phụ nữ lập tức xù mặt.

- Răng tôi kinh quá.

- Không đâu, răng của cô không hề góm. Dù mọc nghiêng ngả, chúng lại mang đến cho cô dáng vẻ muôn thuở của một thiếu nữ không bị niềng răng. Nhìn rất zẽ thương. Cô cười xem.

- Cháu thật tử tế.

- Đúng là nó thật tử tế... - Một giọng nói trầm thì thảo không xa phía sau lưng người phụ nữ trẻ... bởi vì răng của cô này đúng là kinh thật.

- Suyt...

Mishima và Lucrece đang đứng cạnh nhau trước quầy lưỡi dao cạo và hai tay khoanh lại, họ đang im lặng quan sát đứa con trai cố gắng bán chiếc mặt nạ cho một người khách hàng mà họ chỉ nhìn thấy mỗi cái lưng ngắn ngủn và cái mông bự, hai cẳng chân to như

cột nhà. Còn những đường nét vô duyên trên gương mặt xấu xí thì họ thấy được qua chiếc gương phản chiếu trên chiếc mặt nạ trắng đang được Alan giới thiệu.

- Cô hãy cười lên nào. Những điều đó hoàn toàn bình thường. Con thường hay nghe những người đến đây nói họ bắt đầu không thể nhìn mình trong gương rồi họ tự xé những tấm hình của họ. Hãy cười lên nào, người ta đang nhìn cô kìa.

- Mặt cô đầy mụn.

- Đó là do lo lắng. Khi cô thư giãn, chúng sẽ tự biến mất thôi.

- Những người đồng nghiệp cho rằng cô là một người ngu ngốc.

- Đó là vì cô thiếu tự tin. Vì thế cô trở nên lóng ngóng, nói những điều sai thời điểm. Nhưng nếu cô biết chấp nhận hình ảnh của chính mình trong chiếc mặt nạ này và yêu thương hình ảnh đó... Cô nhìn xem con người này đang đứng trước mặt cô. Hãy nhìn người này! Đừng xấu hổ! Nếu cô gặp người như vậy trên đường, cô có muốn giết không? Người này đã làm gì để bị căm ghét đến vậy? Người này đã phạm tội gì? Tại sao lại không yêu thương người này? Trước tiên cô hãy kết bạn với cô gái ấy và những người khác sẽ làm theo như vậy.

- Thật đáng kinh ngạc, nó làm tất cả điều đó chỉ để bán một cái mặt nạ một trăm euros-yens!... Anh phải công nhận con nó có tài buôn bán và nó không hề tiết kiệm nước miếng, - Mishima đánh giá cao.

Người phụ nữ ngạc nhiên nhìn từ trái sang phải:

- Tôi có đi nhầm chẳng?... Đây có phải là Cửa hiệu Tự sát không?

- Ô là la, cô hãy quên cái tên đó, chẳng đi tới đâu cả.

- Tại sao nó lại nói thế? - Ông bố cau mày.

- Cuộc đời là như thế. Nó đáng giá của nó. Nó làm những gì có thể, nó cũng có những sai lầm. Không nên đòi hỏi quá nhiều ở cuộc đời. Đến mức phải tự sát. Nên xem những mặt tích cực thì tốt hơn. Cô hãy bỏ lại đây cái dây thừng và khẩu súng dùng một lần. Nếu đang lo lắng và căng thẳng như hiện giờ, cô sẽ gút cái thòng lọng và như vậy kết cục chẳng đi về đâu. Cô sẽ té khỏi ghế và bể đầu gối. Cô không bị đau đầu gối chứ?

- Tôi đau khắp người.

- Nhưng ở đầu gối thì thế nào?

- Không...

- À, cũng đúng lúc. Cô hãy tiếp tục như thế. Và cái đầu gối sẽ mang cô trở về nhà với gương mặt người phụ nữ trên chiếc mặt nạ này. Nếu không phải vì con, cô hãy làm vì cô ấy. Cô ấy tên gì nhỉ?

Người khách hàng ngược mắt nhìn chiếc gương:

- Noémie Ben Sala, Darjeeling.

- Noémie, tên thật đẹp... Cô hãy thương yêu Noémie nhé. Cô sẽ thấy, cô ấy rất dễ thương. Hãy mang chiếc mặt nạ của cô ấy về nhà. Hãy cười với cô ấy, cô ấy cũng sẽ cười lại. Hãy chăm sóc cô ấy, cô ấy cần tình thương. Tắm cho cô ấy, làm cho cô ấy thơm tho, mặc quần áo đẹp cho cô ấy, cô ấy sẽ cảm thấy yêu đời hơn. Hãy cố gắng chấp nhận cô ấy. Cô ấy sẽ trở thành một người bạn, một người tâm giao, và hai người sẽ không bao giờ chia lìa. Hai cô sẽ cùng nhau cười cho xem!... Tất cả chỉ tốn có một trăm euros-yens, tính ra cũng không

quá đắt. Vậy nhé, con gói món đồ lại. Con giao cô ấy cho cô. Hãy chăm sóc thật cẩn thận cho cô ấy. Cô ấy xứng đáng với điều đó.

Trong lúc ngăn kéo kết tiền mở, Mishima tiếc nuối:

- Nó cũng có thể tính tiền sợi dây và cây súng...
- Nào, cô hãy chọn một viên kẹo trong hũ, - Alan mỉm cười.
- Ủa, nó không có...? - Người khách hàng hỏi.
- Ồ không, nào xin vĩnh biệt, người phụ nữ không bị đau đầu gối.

Khi nhìn nghiêng Lucrece đang bắt chéo các ngón tay đặt trên đầu, hay cánh tay gấp lại tạo thành hai mí mắt và cái đầu là đồng tử ở giữa. Ở phía hai bên tai, bên trong hai cánh tay gấp, bức tường phía sau ánh lên màu trắng giác mạc. Bà Tuvache trở thành một con mắt to cố định đặt lên trên một thân hình phụ nữ.

- Chào tạm biệt ông!

Đứng gần bà, Alan ngạc nhiên:

- Kia giờ mẹ cũng nói chào tạm biệt khách.

- Ông ấy không mua gì hết. Mẹ nói chào tạm biệt ông ta vì ông ấy sẽ quay trở lại. Khi họ vào đây để xem, họ sẽ sớm quay lại một ngày khác để mua. Họ cần phải thông suốt ý tưởng. Những ai muốn thử dây thừng họ sẽ dùng khăn choàng và thắt ngày càng chặt. Ở nhà họ tự bóp cổ mình để cảm nhận những đốt sống lưng, những mảnh sụn, những đường gân, dây cơ, những mạch máu đang đập. Họ cần phải quen. Họ sẽ quay lại.

Lucrece giữ tay trên đầu, quay đầu và nghiêng về bên phải. Và con mắt to ra lệnh cho đứa trẻ:

- Con hãy hạ màn và tắt đèn. Chúng ta lên trên nhà.

Trong phòng ngủ của hai vợ chồng, cửa đóng, Mishima đứng ở cửa sổ. Một tay nâng một mép rèm cửa, ông ngẩng nhìn vầng mặt trời đang chìm trong máu đỏ của chính nó và cuộc sống, ở ban công các căn hộ, đang tan vỡ thành từng mảnh triết lí. Tương lai thảm hại phơi bày vết thương sống sượng và bên dưới, rải rác những con người và những gì họ mơ mộng.

Ông Tuvache, người bán hàng trở nên vàng vọt, buồn bã, ánh mắt phản chiếu những sắc màu của cảnh chiều tà, lòng cảm thấy hiu quạnh, lụ khụ, già nua, dơ bẩn, hèn hạ, ti tiện và rạn vỡ.

Thậm chí ông cũng không còn hứng thú với Lucrèce. Mọi thứ đều vỡ tan, tình yêu và sắc đẹp, cho tới khi đi vào lãng quên mãi mãi. Ông muốn uống thật say nhưng sẽ hao tốn tiền bạc, còn về chuyện xác thịt, đó lại là một câu chuyện dài chán chường. Kỳ cục làm sao cái thứ âm nhạc của môn thể thao mà người ta cho là thú vị ấy. Và những suy nghĩ khó hiểu của ông giờ đây như một mớ bong bong.

Hết mùa, cầu vồng bị bể gãy, tuyết cũng được dọn đi. Đằng sau những tòa nhà của khu phố Những Tôn Giáo Bị Lãng Quên, những đồi cát lớn và đôi khi những hạt cát được gió mang tới đặt bên dưới cánh cửa của Cửa hiệu Tự sát trên đại lộ Bérégovoy. Dưới mặt đất, những đèn chiếu xoay tròn và hư ảo đang quét trên bầu trời tối tăm

và ô nhiễm bằng những vệt dài sáng xanh. Những con chim can đảm mạo hiểm nơi này đều bị ngạt thở và đứng tim chết ở phía trên những tòa nhà. Những người phụ nữ vào buổi sáng đi lượm những lông chim rồi tạo cho mình một chiếc mũ lạ, rồi sau đó gieo mình vào khoảng không.

Đã đến lúc những tiếng la hét phát ra từ sân vận động lớn, bỗng nhiên được chiếu sáng, và đến từ những người yêu thích những tiếng đập làm u mê. Ở những nơi khác, đó cũng là lúc những giấc mơ kinh hoàng túa ra và đến giày vò những người đầu tiên đi vào giấc ngủ. Rủi thay mọi thứ đều rơi vào vực thẳm, hành động, ham muốn, ước mơ và trên cánh tay của Mishima đang nắm lấy rèm cửa, lông dựng lên vì sợ, cảm nhận được một luồng hơi lạnh dưới cửa sổ. Cánh cửa phòng mở và Lucrece hỏi: “Anh ra ăn chứ, Mishima?”

- Không, anh không đói...

Làm một con người thật dài. Từ bỏ mọi thứ cũng cần thời gian.

-... Anh đi ngủ đây.

Là vì ngày mai vẫn còn phải sống.

Sáng hôm sau, ông Tuvache không còn sức để ngồi dậy. Vợ ông an ủi:

- Anh cứ nằm đây. Em với sắp nhỏ có thể tự xoay sở. Ông bác sĩ mà em đã gọi có nói là anh bị trầm cảm nên cần phải nghỉ ngơi. Em đã sắp xếp xong vụ đi học của Alan. Nó sẽ nghỉ vài ngày. Cũng không có gì nghiêm trọng. Anh biết là thằng nhỏ luôn đầy ý tưởng mà.

- Ý tưởng gì?

Mishima định bỏ một chân xuống đất:

- Đóng khuôn gạch, tết những sợi dây thừng, mài những lưỡi dao...

Nhưng đầu ông quay mòng và vợ ông ra lệnh:

- Anh có nằm xuống không! Và đừng lo những việc đó nữa. Em và các con biết quản lí cửa tiệm mà không cần anh.

Và bà bỏ đi, để cánh cửa mở nếu chồng gọi bà còn nghe được. Ông Tuvache nghe bên dưới, trong cửa tiệm, trí tưởng tượng say sưa dưới ánh sáng ban ngày. Lucrèce và Marilyn leo cầu thang:

- Kìa con gái, con hãy cầm cái rổ và đi mua ba miếng đùi cừu, cam và chuối... rồi đường nữa! Mẹ sẽ nấu món này theo phương thức ngày xưa và cũng theo lời khuyên của Alan. Nếu không phải là cừu tự sát, cũng không sao nhé. Vị cũng không khác. Ernest, anh có

thể giúp tôi dẹp những thứ này được không? Còn Vincent, những cái đầu tiên đã sẵn sàng chưa?

Mishima phát hiện trong không khí một mùi lạ:

- Mọi người đang làm gì thế?

Vợ ông đi vào phòng, tay cầm một cái đĩa, và trả lời:

- Bánh crepe.

- Bánh crepe... tang lễ à?

- Cái bánh này à? Không phải thế. Bánh crepe để ăn. Anh nhìn nè, Vincent dùng cái môi to đồm vào chảo và tạo hình cái đầu lâu, những cái lỗ để làm các hốc mắt, khoang mũi và khoảng không giữa răng. Sau đó, anh cũng thấy, nó đổ bột theo đường ngang thành hai mảnh xương bắt chéo như trên lá cờ cướp biển.

- Sau đó sẽ rắc bột xyanua lên chứ?

- Ô là la! Anh nghỉ ngơi đi, - Lucrèce nói và rời phòng.

Tất cả họ chuyển động, trong hành lang, như những con bướm điên cuồng lao vào vòng xoay. Vào bữa trưa, những tiếng la hét yêu cầu món: "Hai phần đùi cừu, Lucrèce! Ba bánh crepe, Vincent! Marilyn, con có thể đến bắt tay ông khách ở đằng kia được không? Bánh crepe: hai với sô-cô-la và một với đường."

- Lucrèce!

- Chuyện gì nữa?

Bà Tuvache bước vào phòng, chùi tay vào tấm tạp dề. Chồng bà, người co quắp đáng sợ, hỏi:

- Cửa hiệu đang biến thành gì vậy? Nhà hàng à?

- Anh điên à, dĩ nhiên là không rồi, vì chúng ta cũng sẽ chơi nhạc

mà.

- Nhạc ư? Thế loại gì?

- Alan có những người bạn chơi những loại nhạc cụ cổ điển. Hình như chúng gọi đó là những... những cây đàn ghi-ta. Anh biết đó, thằng bé thật tuyệt vời. Nó giúp những nạn nhân phục hồi.

- Nạn nhân nào?

- Khách hàng đó.

- Em gọi khách hàng là nạn nhân sao? Nhưng Lucrece...

- Thôi được rồi, em không có thời gian tranh luận.

Và bà lại rời phòng. Diệu van buồn choáng váng, dường như ánh mắt của Mishima có một làn hơi nước. Ngồi trên giường, trong bộ kimono với một chữ thập đỏ dưới bụng, mang một dáng vẻ Đông phương mộng mơ... Và tất cả mớ hỗn độn đang dịch chuyển trong suy nghĩ đó cùng với màn sương mù ẩm ướt trong đôi mắt.

Alan đi ngang căn phòng, dừng lại:

- Bố ổn chứ!

Đôi mắt to của đứa trẻ này, người thầy thuốc thân thiết cho mọi lo âu của nhân loại. Những bí quyết tỏa sáng những kho tàng không ai biết đến. Và những trò chơi mưu mẹo, tuôn trào bao niềm vui, làm cho trời đất căm lạng và u buồn của khu phố Những Tôn Giáo Bị Lãng Quên phải bật cười.

Điều gì đó buông ra từ cổ họng của Mishima như một tiếng hát lạc lõng. Đứa trẻ đi mất.

Ông Tuvache muốn đứng dậy nhưng ông bị quấn trong đồng ga giường như một con cá đang giẫy trong lưới. Ông không thể dậy

nổi, đành buông tay trên tấm chăn phủ.

Ông cảm thấy đang có một sự chuyển hóa, hoàn toàn đều do Alan. Ông biết rằng giờ đây, tại Cửa hiệu Tự sát, mọi thứ đều tan biến theo nhà hóa học uyên bác này.

- Đóng cửa lại!

Mishima trên giường ra lệnh đóng cửa phòng lại, ông mở tivi 3D *cảm giác thật* vào giờ tin tức buổi tối. Ông bấm nút trên chiếc điều khiển từ xa.

Một cô phát thanh viên xuất hiện trong phòng. Lúc đầu trông mờ như một tấm voan, rồi cô ấy ngày càng rõ nét hơn:

- Xin chào. Sau đây là bản tin!...

Cô ấy chỉ nói đến những tin tức vô cùng bi quan. Ít ra cũng có một người không làm Mishima thất vọng.

Xuất hiện dưới dạng hình khối, ngồi trên ghế và tay bắt chéo, cô ấy như thật sự đang hiện diện trong phòng. Cô ấy có thể nhìn ở mọi góc cạnh. Mishima ngửi thấy mùi hương cô ấy và cảm thấy quá say nồng. Ông giảm độ nồng của mùi hương bằng chiếc điều khiển từ xa.

Cô phát thanh viên bắt chéo đôi chân dài và đẹp của mình. Ông Tuvache không thích lắm màu sắc chiếc váy của cô. Ông liền hoán chuyển màu bằng cách nhấn các nút trên chiếc điều khiển. Ông kéo một thanh điều hướng để kéo chiếc ghế gần lại. Cô phát thanh viên giờ đây ở gần chiếc gối, như đang ngồi bên giường người bệnh. Nếu ông Tuvache đưa tay, ông sẽ chạm vào cô ấy, cảm nhận được chất liệu vải của chiếc váy và có thể vén nó lên phía cao đầu gối có một

làn da thật mịn màng. Ông cũng có thể cởi nút chiếc áo ngực trong lúc cô ấy nói nếu muốn, nhưng ông không có đầu óc cho chuyện đó. Ông lắng nghe.

Người thả lỏng, nghiêng về phía trước và cúi chỏ đặt trên đùi, cô ấy đang thả thả tin tức trong ngày với một giọng điệu cho một cuộc trò chuyện thân mật. Không còn kiểu giới thiệu tin tức với cái giọng hùng hồn và trang trọng trước đây. Cô có một giọng nói khàn kiểu Ý nhưng quyến rũ:

- Nữ độc tài của vũ trụ, bà Indira Tu-Ka-Ta, sáng nay đã khánh thành một khu phức hợp rộng lớn với tám trăm ngàn ống khói dày đặc cao sáu trăm mét ở tỉnh Siberie, họ hi vọng sẽ tái tạo lại tầng ôzôn xung quanh trái đất. Nhưng tôi lại không tin là sẽ làm được, - cô phát thanh viên nói rõ.

Mishima đồng ý với cô ấy.

- ... Tất cả các chuyên gia nghĩ rằng quyết định này lẽ ra phải được thi hành ngay từ thế kỉ XXI, - cô ấy tiếp tục, - giờ đây đã quá muộn. Ngay chính bà Tổng thống cũng nghĩ như thế...

- Dĩ nhiên rồi, - Mishima nói.

-... Bà ấy đã tuyên bố như thế trong diễn văn khai mạc của mình. Và bây giờ, xin quý vị hãy chú ý, cảm giác ở giữa vùng đất rộng lớn đây những ống khói khí ôzôn này. Trời rất lạnh ở đây. Mọi người hãy mặc nhiều đồ ấm.

Chiếc giường của Mishima bỗng nhiên nằm giữa vùng Siberie. Ông cảm nhận được luồng gió lạnh, ông kéo những tấm ga giường lên, hít lấy mùi đất ẩm và băng giá. Và khắp nơi, những ống khói cao ngất đang thổi khí ôzôn lên trời. Mùi khí gaz làm cay xè mắt.

Ông Tuvache ra khỏi giường gio tay về phía sàn nhà. Đã lâu rồi ông không có cảm giác như được chạm vào cỏ, và khi búng chúng, các ngón tay như bị cào xước. Ông nhìn bàn tay của mình, không có vết thương nào cả.

Vùng Siberie bỗng biến mất khỏi phòng. Cô phát thanh viên quay trở lại trên chiếc ghế. Marilyn, cô gái tóc vàng trong chiếc đầm Tây Ban Nha lượn sóng, bước vào. Cô còn đẹp hơn cả cô phát thanh viên trên truyền hình. Người gác nghĩa địa của cô cũng vào theo: “Chào nhạc phụ.” Con gái ông Tuvache đi ngang qua ánh sáng của cô phát thanh viên: “Nước hoa nồng thế!”, rồi ngồi lên giường của bố, ông tắt tivi. Pop!

- Bố nhìn nè, bó hoa của Ernest tặng con đẹp không? Anh ấy đã hái chúng trên các ngôi mộ trong khi nghĩ đến con. Ái tình thật đẹp phải không bố?

- Án tử à?^[1]

- Ái tình... Ồ, xem kìa, bố vẫn chưa hết bệnh. Tốt nhất bố nên theo chúng con xuống dưới nhà, ở cửa hiệu. Bố sẽ thấy bầu không khí với những vòng hoa trang trí và đèn lồng, nó sẽ giúp bố sớm bình phục. Bố muốn dùng bánh crepe không?

- Nếu nó có nấm độc...

- Đúng là bố. Con để lại bó hoa nghĩa địa cho bố trên tủ đầu giường nhé. Bố đừng đợi mẹ vì mẹ sẽ đi ngủ trễ. Tối nay, mọi người sẽ tổ chức ăn uống ở quầy hàng tươi.

- Tổ chức ăn uống?

Vài đêm sau đó, Mishima, chân mang đôi dép lê cũ kĩ và khoác trên người bộ áo kimono với chữ thập đỏ giữa bụng được dùng thay cho pyjama, đã lấy lại sức và muốn ngồi dậy, cố gắng đi vài bước đầu tiên mệt mỏi.

Râu mọc lởm chởm, da mặt hằn các nếp ga giường, mắt thâm, ông lê bước trong hành lang như một kẻ say rượu, đến gần cánh cửa nhỏ hướng lên tháp và đứng trên bậc thang dẫn xuống cửa hiệu. Và tại đó trên bậc thang nghỉ, tay vịn thành, ông nhìn xuống dưới.

Những gì ông thấy!...

... Ông không còn tin vào mắt mình nữa. Cửa hiệu, cái cửa hiệu đẹp đẽ của ba mẹ, ông bà tổ tiên... đơn sơ như cái nhà xác ở bệnh viện, sạch sẽ, ngăn nắp,... giờ nó trở thành như thế này đây!

Trên một cái bảng biểu ngữ dài, trải dọc từ đầu tường này sang đầu tường khác phía trên những gian hàng, có ghi dòng chữ: “Hãy tự sát bởi tuổi già!” Mishima nhận ra chữ viết của Alan.

Bên dưới, một đám đông vui vẻ đang tranh luận, cười không ngừng nghỉ, nhón gót chen chúc ở quầy hàng tươi để xem ba thanh niên hát, chơi một điệu nhạc với đàn ghi... ghi-ta.

Họ tay đánh theo nhịp, gọi món bánh crepe đầu lâu của Vincent, thằng bé chế biến chúng hàng loạt trên bếp điện đặt ngay tại quầy tính tiền. Khói bốc ra từ chảo làm mờ, làm giảm, làm đục ánh sáng

của những chiếc đèn nê-ông hòa trộn với hương caramel, sô-cô-la nóng đang nhỏ giọt, rơi và làm bắn sàn nhà. Chiếc muôi múc bột giờ lên cao, hạ xuống, vẽ những khuỷu xương bắt chéo ngang trên chảo và Lucrece mở kết tiền: “Một bánh crepe? Ba euros-yens. Cám ơn ông.”

Marilyn, trên gian hàng lưới dao cạo giờ trống rỗng, đang sắp xếp những quả táo (không phải những quả táo trong bộ Alan Turing) vào trong một chiếc máy quay ly tâm để lấy nước ép táo tươi vào ly: “Một euro-yen, thưa quý khách.”

Ernest đang biểu diễn *seppuku* nhưng lưới kiếm đâm vào bụng nó cong vèo, xoắn thành hình số tám, quay vòng vòng. Mishima dụi mắt, bước xuống cầu thang. Người gác nghĩa địa bán ba thanh kiếm cho những khách hàng hớn hờ, nó quăn và đặt chúng vào trong những túi xách phía trên ghi chữ: “Youpi!” Ông Tuvache phải cúi đầu để đi qua những vòng hoa trang trí và đụng đầu vào những chiếc đèn lồng màu sắc tươi vui. Ông tự nhủ chắc ông đang mơ. Nhưng không, vợ ông đang gọi:

- À anh yêu, cuối cùng anh cũng xuất hiện! Và thế cũng tốt. Anh có thể giúp tụi em vì hiện giờ mọi người đều quá tải. Anh muốn dùng bánh crepe không?

Một kẻ thật sự tuyệt vọng khi thấy những thay đổi của cửa hiệu đã bước vào và dĩ nhiên đi về phía Mishima - ông cũng có cùng bộ dạng với người khách hàng này:

- Tôi muốn mua một viên gạch để chìm xuống đáy sông.

- Một viên gạch... À! Phải thế chứ. Thật vui khi gặp lại được một người bình thường. Họ đã để chúng đâu rồi? À chúng vẫn ở chỗ cũ.

Ông Tuvache lấy hơi và nghiêng người để nâng một viên, bằng hai tay, nhưng ông ngạc nhiên khi nâng nó một cách dễ dàng. Viên gạch này có vẻ nhẹ một cách lạ kì. Ông có thể quay nó và giữ thẳng bằng trên một ngón tay. Những ngày nghỉ vừa qua đã không thể mang lại cho ông nhiều sức như vậy được. Ông ngắm soi chất liệu của viên gạch và ông cào nó bằng ngón tay:

- Bằng xốp polietilen...

Người khách hàng cũng thử nâng viên gạch.

- Nhưng cái này sẽ nổi! Làm sao có thể chìm với nó?

Mishima bấu môi và nhú chân mày, đầu lắc lư:

- Tôi cho rằng không nên cột nó vào tay... mà nếu cột vào chân, chúng ta có thể chìm với viên gạch bằng xốp này dùng làm phao nổi trên mặt nước.

- Vậy ông bán chúng để làm gì?

- Thật tình... tôi cũng không biết. Ông có muốn dùng bánh crepe không?

Người khách hàng trở mắt nhìn đám đông hỗn tạp và đeo mặt nạ đang thổi vào những chiếc kèn và nhảy điệu của những thằng khùng: *Đây là điệu nhảy của những thằng khùng, khùng, khùng, khùng!...*

- Những con người đó không bao giờ xem tin tức trên tivi à? Không bao giờ tuyệt vọng trước tương lai của Trái đất sao?

- Tôi cũng đã tự hỏi như thế... - Mishima trả lời người khách hàng đang mong muốn qua đêm dưới đáy sông. - Tôi cũng muốn đi theo ông đến đó.

Bouh!... Họ ôm chầm nhau và khóc nức nở trên vai, cùng lúc đó ở quầy hàng tươi, Alan đã căng một tấm ga để trình diễn một tiết mục múa rối. Mọi thứ đều tuyệt vời, đẹp, siêu hiện thực, và chắc chắn là ngây ngô. Vincent có vẻ thoải mái trong bầu không khí lễ hội và trong khói bếp. Cái đầu vẫn bị băng bó, nó dĩ nhiên không cười nhưng có vẻ đỡ hơn trước. Lucrece phát hiện chồng mình đang nước mắt tuôn trào liền đi tới và la người khách hàng đang ôm ông chồng trong tay:

- Hãy để ông ấy yên! Ông đã kể gì để ông ấy trong tình trạng như vậy? Thôi mời ông đi cho!

- Tôi chỉ muốn tìm thứ gì đó để tự sát tối nay, - người khách hàng thanh minh.

- Ông không đọc biểu ngữ ở phía trên cửa hiệu à? Ở đây chỉ tự sát bởi tuổi già. Thôi ông rút đi.

Và bà dìu chồng mình về phía cầu thang, giữa đám đông náo nhiệt, ông chồng buồn bã hỏi:

- Những lưới kiếm *tanto* mới làm bằng gì vậy?

- Cao su.

- Thế tại sao lại thay đổi chất liệu của viên gạch?

- Bởi vì khi các khách hàng nhảy múa, nếu họ đụng vào quầy hàng trung tâm, em không muốn nó rơi vào chân họ. Anh có hình dung ra hệ quả không? Cũng như những sợi dây thừng, bây giờ chúng ta bán chúng giống như những sợi dây dùng để nhảy bungee. Đó là ý tưởng của Vincent, nó cho rằng khi nhảy ra khỏi ghế và đụng đầu vào trần nhà ba, bốn lần, họ sẽ không muốn tự sát

nữa. Anh có biết chúng ta đã đổi nhà cung cấp chưa? Đã chấm dứt với *Tôi không sợ chết*. Bây giờ chúng ta đều mua mọi thứ ở *Phá lên cười*. Và kể từ đó doanh số của chúng ta tăng gấp ba.

Mishima cảm thấy đôi chân bủn rủn. Vợ ông vội đỡ:

- Thôi anh hãy lên giường nằm, con người ủ dột của em ạ!

31

Trời muộn dần, cửa hiệu cũng dần bớt khách và trong sự yên tĩnh của buổi tối, bà Tuvache ở trong phòng của Alan. Ngồi trên ghế, bà nhìn đứa bé ngủ. Tay bắt chéo ngang trên đầu và khuỷu tay ở vị trí vai, hai cánh tay của bà Tuvache tạo trong không khí hình dạng một mí mắt to đặt trên thân. Cái đầu - cái đồng tử mắt của bà Tuvache nghiêng trên đôi vai hơi hướng và hạ thấp về phía gương mặt thanh tao của Alan, giữa những vành tơ lụa và mỗi nét mặt như nói lên niềm hạnh phúc trong cuộc sống.

Một ngày nào đó phải cùm chân nó chẳng, hay ném xuống biển sâu, người thủy thủ nhỏ bé này, người sẽ khám phá ra miền đất lạ? Cái mũi bé nhỏ hếch lên trời, nó đang mơ tưởng đến những thiên đường lấp lánh. Nó là một ốc đảo trong sa mạc buồn chán. Đầu đặt trên chiếc gối, môi của nó hơi động đậy, đang đắm chìm trong những câu chuyện của những giấc mộng. Mí mắt khép với hàng lông mi dài và êm dịu như trăng tròn, tất cả mọi thứ ở đứa bé đều mang lại niềm hi vọng hoàn toàn không phù hợp với kỷ nguyên này.

Đứa bé này, làm mọi đầu óc mộng mơ vào ban ngày, mang một nét giản dị và như một dòng nước chảy phát tán sự vô tư hạnh phúc. Nó giống như những chân trời tươi đẹp đưa mọi người đến những vùng đất chưa từng biết tới. Và bàn chân của nó dưới những

tắm ga giường dùng để rong ruổi phiêu lưu. Mùi hương trong phòng nó... Những mùi hương tươi tắn như da thịt trẻ con. Giấc ngủ của nó đầy những điều kì ảo vì một sở thích ngẫu nhiên độc đáo. Người kiến tạo những câu chuyện thần tiên, ôi bộ óc trẻ thơ!

Tối nay, mặt trăng mơ màng đáng trẻ nãi hơn. Bà Tuvache đứng dậy, vuốt ve những lọn tóc vàng của Alan, nó mở mắt và cười với bà. Rồi nó quay đi và tiếp tục giấc ngủ. Cuộc sống, bên cạnh nó, như một bản nhạc vĩ cầm.

Lucrèce lúc này đang nằm trên giường bên cạnh chồng mình. Nằm ngửa, hai tay thả dọc người, một sự im lặng vĩnh hằng đang bao trùm phía trên bà. Những hình thể tan biến đi và chỉ còn là giấc mơ nhưng rồi đám mây khủng khiếp của quá khứ lại tràn về, bên trong con người bà, bà chậm chậm co gối lại.

Khi bà còn là một đứa bé gái bốn, năm tuổi, mẹ bà yêu cầu bà ngồi chờ mỗi khi tan học trên chiếc băng ghế trong sân trường, và hứa với bà rằng nếu bà ngoan, bà sẽ được chơi bập bênh.

Mẹ của bà rất thường hay đến trễ, đôi khi không đến, thế là cô Hiệu trưởng nói đứa trẻ tự đi về nhà một mình. Bố, dù hứa, cũng không bao giờ đến. Và thường xuyên vào buổi tối, đứa bé gái cứ ngoan ngoãn ngồi đợi mẹ đến đón và chơi bập bênh.

Bà có bao giờ được chơi bập bênh? Lucrèce không nhớ, bà chỉ nhớ sự chờ đợi, sự chờ đợi ảo tưởng rằng mẹ bà sẽ nhìn bà chơi bập bênh.

Bàn tay bé nhỏ mũm mĩm, những đầu ngón tay nhô lên, đặt sát trên đùi và ngồi thẳng lưng ngay ngắn, không hề ử rũ, đôi mắt mở to, bà nhìn thẳng phía trước. Bà nhìn thẳng phía trước nhưng không thấy gì hết! Bà chỉ biết ngoan ngoãn ngồi, ngoan ngoãn hết sức đến nỗi mẹ của bà chắc chắn phải đến, bà thật ngoan mà!

Bà không cho phép mình cử động, không một lời nói, không một

tiếng thở dài. Bà ngoan ngoãn đợi và mẹ của bà chỉ còn việc là đến. Nếu cái mũi có bị ngứa hay một chiếc vó bị tuột qua mắt cá chân, bà cũng ngồi yên bất động. Mẹ sẽ tới. Bà tự kìm nén chính mình, chịu đựng cái mũi bị ngứa, cái mắt cá chân bị lạnh do vó bị tuột. Bà đã học được cách chịu đựng chúng. Bà biết cách tập trung tinh thần, học cách trở nên điềm đạm. Sau này khi bà xem những phóng sự về các vị sư cổ xưa, bà hiểu ra khi bà bốn tuổi, bà đã biết cách đưa mình về trạng thái tinh thần giống như vậy. Bà lưu giữ từ thời thơ ấu khả năng quên hết mọi thứ xung quanh, cái cách bỗng nhiên nhìn xa xăm trước mặt. Một lỗ hổng lớn trong đầu giống như mỗi khi bà đợi mẹ trên một băng ghế ở sân trường. Bà hóa đá tại đó, không còn cảm nhận được gì của cơ thể, dám chắc bà cũng không còn thở nữa. Khi người mẹ tới, đứa con gái của bà ấy không còn sống nữa.

Bên ngoài, cơn mưa axit lưu huỳnh đập vào cửa kính của phòng ngủ.

33

- Tôi biết, tôi biết rõ, tôi biết tường tận mọi chuyện! Mọi người cứ nghĩ tôi không biết gì? Mọi thứ ở đây đã thay đổi trong lúc tôi bị trầm cảm, tôi không còn nhận ra nơi này nữa. Không còn tìm thấy những gì xưa cũ nữa!

Mishima hơi bình phục, mặc chiếc áo gi-lê và sơ-mi sọc ca-rô, mang trên đầu một cái mũ hình nón bằng các-tông trắng được trang trí bằng những vòng tròn nhiều màu. Một sợi dây thun dưới cằm giữ chiếc mũ và người đàn ông rất nghiêm túc ngắm nhìn chiếc mũ với vẻ e dè, Mishima tiếp chuyện và giải thích với người đó:

- Tuy nhiên tôi đã có ý tưởng để mọi thứ tiếp tục như trước đây. Tôi đã dự tính tổ chức một chuyến du ngoạn vòng quanh thế giới bằng máy bay. Không ai sống sót trở về!... Tôi sẽ đề xuất một loạt các hãng hàng không nguy hiểm nhất Trái đất với những phi công non tay nhất. Ở chỗ *Tôi không sợ chết*, họ đã tuyển khoảng hai mươi kẻ nghiện rượu trầm cảm dùng thuốc an thần và mũi lúc nào cũng hít bột khi lái. Họ luôn giành cho chúng tôi mọi cơ may. Ở mỗi lần quá cảnh, các hành khách muốn tự sát sẽ lên một chiếc máy bay bị hỏng, tự hỏi nó sẽ đâm vào núi, lao xuống đại dương, trên sa mạc, hay trong thành phố... Người ta sẽ không biết tại nơi nào trên trái đất họ sẽ chết. Thế đó, nhưng giờ chúng tôi đã đổi nhà cung cấp...

- Ông cũng đừng nên than phiền làm gì, - người đang nói chuyện

với Mishima bình luận, - vì việc buôn bán ở tiệm này có vẻ đang rất chạy... - Ông ấy tiếp tục nói, xung quanh mình, vô số khách hàng đang bước vào Cửa hiệu Tự sát, miệng cười toe toét.

Họ ôm hôn thăm thiết Lucrèce: “À, bà Tuvache khỏe không? Thật vui khi quay lại cửa hiệu của bà.” Bà Tuvache hóa trang thành lọ thuốc độc, đầu đội cái mũ hình cái nút chai, bà chào mời những hộp đặc sản của ngày thứ Hai: cừu tự sát, bò chết ngạt, vịt cắt tiết... bà đã ghi lại lên trên tấm bảng trước đây dùng để ghi tên món cocktail tẩm độc của ngày.

Bà đã cho tháo dỡ và mang xuống hầm đồ đạc hai gian hàng nằm ở giữa cửa hiệu để có chỗ đặt một chiếc bàn dài, khách hàng sẽ tụ họp để bàn luận về những giải pháp cho tương lai thế giới. “Để giải quyết vấn đề sa mạc hóa, - một người đề xuất, - cần phải biến cát thành một nguyên liệu cần thiết cho người dân giống như con người đã từng làm với rừng, than, dầu lửa, khí gaz...”, “Có thể bằng cách nén và đun nó ở nhiệt độ cực cao, - một người khác đưa ý kiến, - chúng ta có thể chế tạo những viên gạch được thủy tinh hóa có độ bền vô cùng cao cần thiết trong xây dựng.” “Đúng vậy! - Một cô gái thốt lên. - Và như vậy mỗi tòa nhà, cây cầu hoặc một công trình nào đó mà tôi không biết nữa sẽ là một chiến thắng nhỏ trước đồi cát.”, “Những vùng đất trên thế giới đang gánh chịu cái nạn thiên tai này sẽ trở nên phồn vinh nhất. Điều này thật là tuyệt vời.”

- Mình sẽ ghi lại ý tưởng này, - Alan phấn khích trong bộ trang phục Aladin phía đầu bàn. - Luôn luôn có *zài* pháp cho mọi chuyện. Đừng bao zờ tuyệt vọng.

Nghe thấy một điều như vậy trong cửa hiệu của mình, Mishima

cảm thấy có điều gì đó...

Ngày càng nhiều người thích đến Cửa hiệu Tự sát, giờ đây họ gọi thân mật là CHTS, giống như họ đã gọi MJC. Mishima, sững sờ, chỉ biết giữ những quan điểm cũ của mình trước người đàn ông nghiêm nghị:

- Tôi từng muốn đặt một hộp thư để khách hàng có thể bỏ một bức thư giải thích hành động của mình. Một ý tưởng không tồi phải không? Bố mẹ của người tự sát, hoặc bạn bè nếu có, có thể tới đọc thư của người quá cố để lại cho họ. Tôi tự nhủ có thể sau đó, trong lúc đau buồn, họ có thể chọn cho mình một món gì đó khi đi xem các gian hàng. Tôi đã dự trù trước những tuần lễ khuyến mãi: tuần lễ cho dây treo cổ, v.v. Cho lễ tình nhân, mua hai tặng một.

Marilyn hóa trang khiêu gợi và hóm hỉnh trong bộ áo cô tiên Carabosse ở quầy hàng tươi, chỉ đưng vào khách hàng bằng chiếc đĩa thần kì: "Hù, ông đã chết!" Một ánh sáng xanh lóe lên và những tia lửa bắn tung tóe ở đầu chiếc đĩa khi có sự tiếp xúc. Rồi những người được cho là đã tự sát ngã lăn xuống đất và giả vờ co giật trước sự bắn loạn của Mishima, ông cũng đành phải lấy mười hai euros-yens cho *Death Ki...*, bất kể thứ gì thậm chí không phải là *kiss!!*

Ông chủ cửa hiệu kéo sợi dây dưới cằm đang siết cái cổ họng ông:

- Con gái tôi đang có mang với người gác nghĩa địa. Nó muốn tạo ra cuộc sống. Ông có hình dung ra được không?

Người đàn ông trả lời:

- Chính ông cũng thế, nếu ông đã có ba đứa con, cũng là vì ông quý trọng cuộc sống.

- Ba đứa... Đứa thứ ba... - Mishima tìm cách bào chữa. - Tôi đã tính cho thực hiện một ý tưởng của thằng con trai lớn trước khi nó bị em nó ảnh hưởng. Đó sẽ là một chiếc vòng đeo bằng kim loại đội trên đầu, phía sau có một thanh ngấn, ở đầu thanh sẽ là một chiếc kính lúp. Như vậy vào mùa hè họ có thể tự sát do bị cháy nắng. Chỉ cần ngồi tại một nơi không có bóng râm và điều chỉnh kính lúp cho đến khi tìm thấy điểm mặt trời chiếu vào. Khi tóc bắt đầu có mùi khét, nên ngồi bất động. Điểm hội tụ tia mặt trời sẽ tấn công da đầu và rồi hộp sọ. Khi người ta đi lượm xác những kẻ tuyệt vọng, trong một lỗ đen lớn trên cái đầu bị cháy khét, khí fumaron tăng cao. Nhưng rất tiếc, bây giờ cái này chẳng còn thu hút ai nữa. Ông hãy nhìn đứa con trai lớn của tôi, niềm kiêu hãnh của tôi, giờ nó đã thay đổi như thế nào!... Trước đây, nó là một đứa biếng ăn có suy nghĩ của một tên giết người hàng loạt, thế mà bây giờ, nó đã tìm ra một niềm đam mê mới, ông biết là gì không? Bánh crepe! Thiết tình... Nó ăn từ sáng đến tối.

Vincent, đôi má tròn trĩnh và râu màu hung đỏ được cắt ngắn, đôi mắt nhìn tuy còn dữ dằn dưới cái đầu băng bó, cậu hóa trang nhân vật Thần Chết trong bộ áo bó sát màu đen với xương trắng. Trong lúc khuấy bột trong tô, cậu nhìn ông bố đang đi đến gõ tay vào cái bụng phình to của mình:

- Bộ xương này đang có bụng đây!

Rồi Mishima lại quay về phía ông khách hàng và nói cho ông ấy biết:

- Ông cũng thấy tôi đâu thiếu ý tưởng. Điều này thậm chí làm tôi suy yếu vài ngày, vài ngày cũng đủ để cả gia đình phản bội tôi dưới

sự ảnh hưởng của cái thằng luôn vui vẻ, cái đứa luôn lạc quan, kìa... Và kết quả là như thế này. Ông hãy nhìn xem: những chiếc súng lục dùng một lần giờ bắn đạn giả, những viên kẹo chết người giờ chỉ làm dính răng. Còn những sợi dây treo cổ, nếu ông biết được... Những thanh kiếm cho nghi thức *seppuku* giờ dùng để đập ruồi.

- Ừm, nhưng còn chuyện buôn bán của chúng ta?... - Người khách hàng lo lắng, có dáng vẻ của một nhân vật chính phủ được đặc phái tới cửa hiệu này. - Ở đây là vụ tự sát tập thể của Nội các chính phủ! Chúng ta không thể đưa họ những cái đồ đập ruồi được.

- Ông đã muốn mua gì?

- Tôi không biết... Hồi nãy ông có nói đến, hình như là *Người buôn cát*, nếu ông còn trong kho đủ cho bốn mươi người.

Mishima gọi vợ trong bộ hóa trang lọ thuốc độc hình xoắn, đang lắng nghe gần bàn họp tất cả những “chúng ta có thể”, “chúng ta chỉ cần phải”, “chúng ta sẽ làm điều này, điều kia”...

- Lucrèce! Phía sau bếp còn lá cà độc dược, sương gậy mê và hơi thở sa mạc không?

- Để làm gì?

- Để làm gì... - Ông chủ cửa hiệu thở dài trước mặt đặc phái viên của chính phủ. - Tôi đảm bảo với ông đôi khi bà nhà tôi hơi bị tung tung...

Rồi ông cất giọng lần nữa gọi vợ mình.

- Chính phủ, nhận thấy mình vô dụng và cảm thấy tội lỗi, đã quyết định tự sát tối nay trực tiếp trên tivi! Em có thể chuẩn bị cho họ thứ cần thiết được không?

- Em sẽ xem em có gì! Alan con giúp mẹ chứ?

- Dạ được ạ.

34

- Ai đã làm điều này? Ai đã dám? Đứa nào?

Mishima ra khỏi căn hộ, mắt đảo như đĩa bay. Ông thắt dây đai (dây vàng) của bộ kimono có một chữ thập đỏ bằng lụa ở bụng.

Tay và chân dang rộng, ông cầm trong tay một thanh kiếm *tanto*, lưỡi dao sắc bén và chói lòa (không phải bằng cao su), ông lấy nó ở phía trên tủ kính trong phòng ăn.

Ông uống ực một chum rượu sake. Đứng phía trên cao các bậc thang và đôi chân mang dép lê đầy hoa, ông nhìn rất dữ như một samurai chuẩn bị tấn công. Nghe cứ như ông đang nói tiếng Nhật:

- *Aidamlamthe?*

Ông hỏi ai dám làm thế, ai? - Nhưng theo phản xạ, ông hướng về Alan đang vô tư chơi múa rối ở quầy hàng tươi. Lucrece, tay đặt ngang trên đầu, nhanh chóng buông xuống và chặn ngang trước mặt chồng:

- Nhưng anh yêu, lại chuyện gì thế?

Bà như nhìn xa xăm đằng trước trong khi đó ông chồng chém vào không khí từng nhát kiếm, cố chạm vào Alan đang bỏ trốn và chui qua chân của ông bố để leo lên cầu thang.

- Grr!...

Ông Tuvache quay lại và đuổi theo. Phía trên cao, Alan, để không bị mắc kẹt ở trong phòng ngủ của mình hoặc trong bất kì phòng nào

khác, chọn cách mở cánh cửa nhỏ phía bên trái hướng về phía cầu thang cuối dẫn lên tháp (chuông nhà thờ, thánh đường Hồi giáo hay...?). Ông bố đuổi theo trên các bậc thang trơn trượt bằng đá cũ. Lưỡi kiếm chạm vào tường tạo ra các tia lửa trong khi ông hét lớn:

- Đồ sâu bọ nào đã bỏ khí cười vào trong thuốc độc của chính phủ?

Bà mẹ nghĩ chồng mình sẽ giết đứa bé nên quay lại sau bếp lấy cái bi đông đựng lá cà độc dược và nhanh chóng chạy về phía chiếc cầu thang hẹp của tháp, theo sau là Marilyn hét lớn: “Mẹ!”, rồi đến lượt Vincent. Ernest vẫn còn đang mơ trong màn mưa lưu huỳnh bèn hỏi: “Chuyện gì thế?”

- Chuyện là!...

Ông Tuvache cũng đuổi sức vì phải leo các bậc thang nên bị nghẹt thở, cùng lúc đó cả gia đình đều đã có mặt trên sân của cái tháp hẹp và cao. Cái sân được lát gạch xây theo hình vòng cung và được phủ bởi một mái hình chóp bằng đá đen, với khung sườn bằng gỗ. Trên tường, những lỗ mở không tấm che chắn như những lỗ châu mai hẳn để những tiếng chuông từ xa xưa hoặc tiếng nói, tiếng loa của những thầy tu đã khuất được vang xa. Ở đây, liên tục có các cơn gió gào. Chiếc đầm loe, màu trắng và xếp nếp của Marilyn tung bay và cô chặn tay ở giữa để giữ nó. Đang là ban đêm! Những chiếc đèn nê-ông đỏ và xanh chiếu lên những tấm bảng quảng cáo tiếng Hoa làm sáng rực cả tòa tháp. Bà Tuvache giờ cái bi đông nhựa trắng đựng đầy nước chiết xuất từ lá cà độc dược lên miệng và đe dọa chồng đang tiến lại gần Alan:

- Nếu anh giết nó, em cũng sẽ tự sát.

- Con cũng vậy! - Marilyn nói, thắt dây đeo của chiếc mũ bảo hiểm dưới cằm, bên trong có hai thanh thuốc nổ, món quà của Vincent tặng cô vào ngày cô trưởng thành. Cô nắm trong tay dây của ngòi nổ. Đứa con trai lớn đã gio lưỡi của con dao làm bếp to dùng vào cổ họng mình: “Bố cứ làm xem...”

Mishima hắng giọng:

- Không phải nó là người tôi muốn giết, mà chính tôi!

Lucrèce, môi kề sát cái bi đông, không lung lay:

- Nếu anh tự sát, em cũng tự sát!

- *on ũn hế...*, - Marilyn nói với cái giọng bị bóp chặt trong cái mũ bảo hiểm với cái vành mũ bằng kim loại bị che. Câu này có nghĩa là “Con cũng thế”.

- Bố cứ làm xem, - cái thằng điên Vincent nhắc lại và ngoạm một cái bánh crepe.

- Sao rồi, chuyện này bao giờ mới kết thúc đây?! - Ernest luôn nhẹ nhàng bồng nôi giận. - Marilyn, em yêu, em sắp làm mẹ rồi! Còn bố, nếu bố làm vậy, ai sẽ chăm lo cửa hiệu?

- Cửa hiệu Tự sát sẽ không còn nữa. - Ông Mishima tuyên bố.

Mọi người như bị gội một gáo nước lạnh.

- Tại sao thế? - Lucrèce lên tiếng hỏi, bỏ cái bi đông lá cà được xuống.

- Họ sẽ cho phá cửa hiệu! Hơn thế nữa, sáng mai họ sẽ cho đóng cửa.

- *Nhưn ai?* - Marilyn muốn biết.

- Những người đã bị chúng ta biến thành trò hề tối nay...

Gió giật từng đợt trên đỉnh tháp, rít lên qua những lỗ rỗng cửa trên tháp. Alan lùi còn ông bố tiến lên và giải thích:

- Sau khi người đứng đầu Nội các trực tiếp trên tivi tự kiểm điểm, ông ta mở nút lọ *Người buôn cát* được đặt trước mặt và hít. Tất cả các Bộ trưởng, Quốc vụ khanh đều làm theo. Không một ai đùng hay nuốt những gì trong lọ (thật đúng là một bi kịch, không ai chết cả). Nhưng tất cả họ đều phá lên cười nghiêng ngả, mỗi người lần lượt nói về điều kinh khủng đã làm ở thời niên thiếu và cùng nhau cười. “Tôi ấy à, Bộ trưởng Tài chính nói, khi tôi đi nghỉ hè ở quê, ở nhà bà tôi, mỗi buổi sáng, để đánh thức tôi dậy, bà ném vài con rắn chuông sống vào giường tôi. Thật ra chúng là những con rắn nước chết, nhưng làm tôi sợ xanh mặt! Khi tôi quay về khu phố Những Tôn Giáo Bị Lãng Quên, tôi sợ đến nỗi nói cả lăm và tiểu ra trong quần. Hù! Lại bị nữa rồi..” Thật vậy trong phòng thoáng thoang một mùi nước tiểu. “Còn tôi, Bộ trưởng Quốc phòng nói chen vào, người ta bảo tôi: Nhắm mắt lại và há miệng ra. Tôi nghĩ họ sẽ cho tôi kẹo nhưng họ lại bỏ vào miệng tôi những viên phân thỏ! Wouah!...” Và ông ấy bắt đầu ngã lăn lộn trên sàn, nhảy tung tung khắp nơi như một con thỏ. “Tôi nhớ lúc mười một tuổi, Bộ trưởng Môi trường nói, họ không cho phép tôi hái hoa ở hàng rào, cho rằng đó là những bông hoa sấm chớp và nếu tôi hái chúng, tôi sẽ bị sét đánh lên đầu. Thật ra tôi nói với quý vị điều này, đó là thời còn có những bông hoa trên sườn dốc! Ha, ha, ha! Bây giờ sau khi tôi làm Bộ trưởng, sẽ không còn nguy cơ xảy ra điều này nữa, ô, ồ, ồ! Hoa dại không còn nữa!” Và thế là ông ấy bứt từng nắm tóc và cười: “Tôi yêu tôi một ít, tôi yêu tôi điên cuồng, tôi không hề yêu tôi!” Tôi sững sốt cũng như

bao người xem truyền hình khác và đã phải phủi những lọn tóc xoăn của bộ trưởng rơi trên tay áo. “Ồ còn tôi, có lần... - Cuối cùng, ông tổng thống cũng lên tiếng, đang cười chảy cả nước mắt, một người chú đã nhốt tôi vào trong một cái túi đựng khoai đặt trên chiếc xe kéo và quất ngựa cho nó phi nước đại. Bị dẫn xóc trên chiếc xe, tôi rơi xuống bên đường, bị nhốt trong túi đựng khoai tây! Aaaa! Người ta nên bỏ tôi lại đó. Ouh!... Thì tôi đã không đưa lãnh thổ này tới thảm họa. Ôi! Ôi, ôi, ôi!” Một bản tin điên loạn, và người thực hiện buộc phải ngừng đột ngột, điên loạn đến mức những người quay tại phòng thu cũng ôm bụng cười. Các camera 3D-cảm giác thật cũng chuyển động ngoằn ngoèo đủ các hướng. Người xem không thấy cũng không hiểu gì. Tất cả mọi chuyện này cũng vì một tên xấu xa nào đó... cho các thành viên Nội các hít phải khí cười! Đúng không, Alan?!... Mắt của ông cuối cùng cũng hướng về phía các bảng quảng cáo tiếng Hoa.

Đứa bé mười một tuổi lùi lại:

- Nhưng bố ơi, con *hông* biết chuyện này! Do cái mặt nạ khí của mẹ, con không phát hiện ra điều đó. Cái bình mà con tưởng có hơi thở sa mạc, con lấy nó ở chỗ quen thuộc nhưng con quên mất chúng ta đã thay đổi nhà cung cấp... Bây giờ *Phá lên cười* là người cung cấp hàng cho chúng ta...

Ông bố tiến lên tay cầm chuỗi kiếm *tanto*, chĩa mũi kiếm vào chữ thập bằng lụa đỏ trên chiếc áo kimono của mình. Đầu ông đầm đìa mồ hôi lấp lánh nhiều màu sắc. Vợ ông bước bên cạnh ông, sẵn sàng nuốt một lít rượu nước lá cà độc dược. Marilyn, với chiếc mũ bảo hiểm đen bao trùm đầu, giống y như một con ruồi xấu xí. Trong bộ

đầm cực kì khêu gợi của một nữ minh tinh, cô liêu lĩnh tiến lên, nắm chặt trong tay hai ngòai nổ. Còn người nghệ sĩ Vincent kia, một thầy tu cuồng tưởng nhảm nhí, với một bộ mặt nhăn nhó và ợ mùi bánh crepe, nó tận hưởng trước những giọt sơn màu đỏ sẽ bắn ra từ cổ họng nó.

Alan hoảng sợ lùi lại trước cảnh tượng không tưởng cả gia đình, trong cơn bão, sẽ dám hy sinh, chết trước mặt nó! Một bảng quảng cáo thuốc sỏi với những bọt nước dâng cao suốt ba tầng lầu trên khắp chiều cao của tháp Zeus. Alan không chấp nhận điều không thể tránh khỏi, giơ một tay: “Đừng, đừng, mọi người đừng làm thế...” Nó lùi lại và ngã xuống.

Lưng nó ngã về phía sau qua một trong những ô cửa. Đôi chân lướt nhanh trong không khí và rơi thẳng đứng. Lucrèce, Mishima, Marilyn, Vincent và Ernest đều vút bỏ mọi thứ trên nền gạch: bi đông lá cà độc dược, kiếm *tanto*, dao để lao về phía lỗ mở và nghiêng về phía trước. Marilyne bị vướng bởi những sợi dây thuốc nổ trong cái mũ bảo hiểm che toàn đầu với cái vành mũ làm nó không nhìn thấy gì bèn hỏi: “Chuyện gì xảy ra thế?” Người gác nghĩa địa tháo dây mũ ra và trả lời: “Alan bị té qua cửa sổ.”

- Cái gì?

Nhưng nó vẫn chưa bị nghiền nát trên đại lộ Bérégovoy! Nó vẫn còn đó, cách một tầng bên dưới, ở rìa một cái mái nhỏ, treo lơ lửng với tay phải nắm lấy máng xối bằng kẽm, từng cây đinh tán đang bung và văng đi mất. Vai trái bị va chạm trong lúc té nên nó không thể cử động một cánh tay. Cái máng xối bị nứt và bắt đầu nghiêng, kéo theo Alan. Nó sẽ bị vỡ nát hoàn toàn. Vào lúc đó, một dải ruy-

băng trắng dài được thả xuống và bay về phía đứa trẻ. Chính Vincent đã tháo băng quần đầu! Thật nhanh và nghiêng người về phía khoảng không, nó thả dải băng dài velpeau trên đầu và sớm chạm vào tay phải của Alan, bàn tay nắm lấy ngay dải băng đúng lúc cái máng xối bung ra và rơi xuống để rồi nảy lên, ở phía bên dưới như dưới đáy địa ngục, trên vỉa hè. Bố mẹ và chị gái thót bụng quay về phía đứa con trai vẫn đang nắm chặt dải băng dài với Alan đang treo lơ lửng ở đầu dây. “Nhanh lên, giúp con với.” Mishima, Lucrèce, Marilyn, Ernest, giúp Vincent và cùng nhau kéo từ từ dải băng để tránh nó bị rách. Và Alan được kéo lên, từng nhịp từng nhịp. Với mười bàn tay cẩn thận, họ sẽ đưa nó quay trở về với họ. Họ sẽ làm được. Khi đứa trẻ nhẹ hều được kéo lên thêm một đoạn, họ lại thả dải băng velpeau xuống để nhân đôi, nhân ba, độ dày và sự an toàn của dải băng.

- Mẹ sợ quá, - Lucrèce thú nhận.
- Cũng may con ở đây, con trai lớn, - Mishima thở phào.
- Con không còn bị đau đầu nữa! - Vincent ngạc nhiên.
- Đứa con trai của chúng ta sẽ mang tên Alan, - Marilyn quyết định, mắt ngấn lệ. - Nếu là con gái, sẽ là Alanne.

Ernest đồng ý và đứa con út của gia đình Tuvache đang trôi lên, đang trôi lên. Nó quan sát trong không trung những cái đầu đang nghiêng về phía nó, bố nó, mẹ nó, chị, anh trai và người gần như là anh rể. Mishima cười:

- Dù sao, chúng ta cũng chẳng quan tâm nếu chính phủ vùng ra lệnh đóng cửa Cửa hiệu Tự sát! Với số tiền đã kiếm được trong thời gian qua qua việc bán những trò chơi tiêu khiển, chúng ta dư sức để

mua lại nhà hàng *François Vatel* phía bên kia đại lộ, và chúng ta sẽ đổi tên thành “Ở đây tuyệt hơn cửa hiệu đôi diện”. Chúng ta sẽ làm...

- Một quán bánh crepe? - Vincent hỏi.

- Nếu con muốn! - Ông Tuvache cười bò ra, đưa con trai út từ lúc sinh ra chưa bao giờ thấy ông vui vẻ như bây giờ.

Đứa con trai lớn cũng rạng ngời (đây là điều mới) và tiếp tục kéo dài bằng:

- Con sẽ không làm những cái đầu lâu nữa, cứ làm mãi cũng chán, con sẽ làm những bánh crepe tròn như gương mặt của Alan với hai cái lỗ làm hai con mắt tươi cười và một cái khe với nụ cười lạc quan thật to. Xung quanh bánh, với cái môi làm bột chảy qua, con sẽ vẽ những lọn tóc chiên vàng và rắc lên trên má một ít bột sô-cô-la để làm tàn nhang. Ngay những người biếng ăn cũng sẽ muốn lòng kiếng và treo nó phía trên đầu giường để tin vào một điều gì đó thật đẹp.

- Ô, ồ, đấy sẽ là niềm hạnh phúc!... - Lucrèce ngân nga, đứa con út chưa bao giờ nghe mẹ của nó hát.

Và đứa trẻ, một tay nắm giữ, đang lên. Nó chỉ còn cách họ ba mét. Trên lưng chiếc áo thun màu sáng và chiếc quần tây phản chiếu những chữ viết Trung Hoa. Alan, nắm chặt dải băng, không một lời kêu cứu, không hận thù, không sợ sệt đối với những gì họ đã làm, nó nhìn họ đang tiếp tục kéo lên từng nhịp. Niềm hạnh phúc của họ, niềm tin bất chợt vào tương lai và những nụ cười rạng ngời trên khuôn mặt của họ, đó là tác phẩm của cả đời nó. Cách nó hai mét, chị gái đang hớn hờ. Bà Tuvache nhìn nó tiến lại gần như bỗng nhiên bà thấy mẹ bà bước đến dưới sân trường. Nhiệm vụ của Alan

đã hoàn thành. Nó buông tay!

HẾT

PHỤ LỤC

TÊN NHÂN VẬT, ĐỊA DANH VÀ NHỮNG LIÊN HỆ

Hầu hết tên các nhân vật, con vật và địa danh mà tác giả sử dụng trong truyện đều có nguồn gốc từ những người nổi tiếng đã từng tự sát. Ngoài ra, trong khu phố Những Tôn Giáo Bị Lãng Quên, các tòa nhà đều được đặt tên bởi các vị thánh thần hoặc những người khai sinh ra tôn giáo: Osiris, Zeus, Jesus, Bouddha, Moise. BBT liệt kê ở đây để bạn đọc tiện theo dõi.

1. Mishima - người cha, ông chủ của Cửa hiệu Tự sát: gợi nhắc đến nhà văn và nhà biên kịch Nhật Bản Mishima Yukio (1925-1970), nổi tiếng với tác phẩm *Kim Các Tự* (*Kinkakuji*) và bộ bốn tác phẩm *Biển cả muôn màu* (*Hojo no Umi*). Ngày 25/11/1970, sau thất bại của Hiệp Hội Lá Chắn trong cuộc bao vây Cục Phòng Vệ Nhật Bản ở Tokyo, ông quyết định tự sát theo nghi thức seppuku. Trong cuốn *Mishima's Sword* (*Lưỡi kiếm của Mishima*), tác giả Christopher Ross miêu tả: “Lưỡi kiếm đã ngập sâu vào khoang bụng cỡ 10 cm, ông ấn lưỡi kiếm chậm chậm từ trái qua phải, từ trên xuống dưới, mở toác từng lớp da. Máu tràn ra lênh láng trên sàn nhà. Một cuộn nội tạng màu hồng hồng xám xám nhò nhò thòi ra từ vết thương. Mùi tanh nồng xông lên khắp căn phòng.”

2. Lucrèce - người mẹ, bà chủ của Cửa hiệu Tự sát: gợi nhắc đến nhà

thơ và triết gia La Mã Titus Lucretius Carus (khoảng 99 - khoảng 55 TCN), là môn đệ nhất xuất sắc của Epicurus, được biết đến với bài trường ca triết học *De rerum natura* (về bản chất của Tự nhiên). Tương truyền, ông bị phát điên bởi một mê dược và làm thơ giữa các cơn mất trí, cuối cùng tự sát ở tuổi trung niên. **Lucrece** - tên người mẹ cũng có thể gợi nhắc đến người phụ nữ La Mã cổ đại mang tên **Lucrece** (tên La tinh là *Lucretia*), mà số phận của nàng đã đóng một vai trò quan trọng trong quá trình đưa La Mã bước vào kỷ nguyên của nền cộng hòa, thể chế cai trị bởi Viện nguyên lão. Lucrece bị Sextus Tarquinius, con trai của vua Lucius Tarquinius Superbus cưỡng hiếp, rồi tự sát và chết. Phẫn nộ về việc cưỡng hiếp Lucrece, Lucius Junius Brutus đã lãnh đạo cuộc lật đổ vương triều Tarquinius năm 509 TCN.

3. Vincent - con trai cả của nhà *Tuvache*: gợi nhắc đến danh họa nổi tiếng người Hà Lan Vincent van Gogh (1853-1890). Phần lớn các tác phẩm nổi tiếng nhất của Van Gogh được sáng tác vào hai năm cuối đời, thời gian ông lâm vào khủng hoảng tinh thần tới mức tự cắt bên tai trái mình và phải băng bó quanh đầu. Ngày 27/7/1890, ông đã tự kết liễu đời mình bằng một phát súng vào ngực.

4. Marilyn - con gái nhà *Tuvache*: gợi nhắc đến Marilyn Monroe (1926-1962), huyền thoại điện ảnh và người mẫu người Mỹ, một trong những “biểu tượng sex” nổi tiếng nhất thập niên 1950. Cô sở hữu một mái tóc vàng cùng thân hình tròn trịa, gợi cảm. Ngày 5/8/1962, Marilyn Monroe qua đời ở tuổi 36 tại nhà riêng, nguyên nhân được dự đoán là tự tử do lạm dụng thuốc an thần.

5. Alan - con trai út nhà *Tuvache*: gợi nhắc đến nhà toán học, logic

học và mật mã học người Anh Alan Turing (1912-1954), người được xem là cha đẻ của ngành khoa học máy tính. Ông từng bị kết án vì hành vi đồng tính luyến ái. Alan Turing chết năm 1954, chỉ hai tuần sau lần sinh nhật thứ 42, do ngộ độc xyanua, và bên cạnh xác ông là một quả táo đang cắn dở. Trong *Cửa hiệu Tự sát*, bà Lucrèce đã giải thích kỹ với khách hàng về cái chết do tự tử của Alan Turing và cũng từ đó hình thành bộ tự sát mang tên ông.

6. Ernest - *người gác nghĩa địa, người yêu của Marilyn*: gọi nhắc đến nhà văn Mỹ Ernest Hemingway (1899-1961). Ông đã nhận được Giải Pulitzer năm 1953 với tiểu thuyết ngắn *Ông già và biển cả*, và Giải Nobel Văn chương năm 1954. Ngày 2/7/1961, ông đã chết tại nhà riêng tại Ketchum, Idaho, sau khi tự nã đạn vào đầu mình bằng một khẩu súng săn.

7. Adoft - *gợi ý của Mishima cho tên con rắn độc*: gọi nhắc đến Adoft Hitler (1889-1945), trùm phát xít Đức, người thiết lập chế độ độc quyền quốc gia xã hội của Đệ tam Đế quốc, gây ra Chiến tranh thế giới thứ hai và cuộc Đại đồ sát dân Do Thái. Vào ngày sụp đổ của Đệ tam Đế quốc, Adolf Hitler và tình nhân tự sát trong căn hầm ở Berlin. Người tình của Hitler chết bằng cách nuốt thuốc độc, trong khi đó Adoft Hitler tự sát bằng cách dùng súng bắn vào họng.

8. Nino Ferrer - *gợi ý của Lucrèce cho tên con rắn*: Nino Ferrer sinh ngày 15/8/1934 ở Genova - Italia, nhập quốc tịch Pháp năm 1989. Là ca sĩ, nhạc sĩ nổi tiếng thế giới. Hai ngày trước sinh nhật tuổi 64, vào ngày 13/8/1998 ông mang theo súng săn ra khu rừng nhỏ gần Saint-Cyprien và tự bắn vào ngực mình tự sát.

9. Sapho - *bà Lucrèce hứa sẽ kể cho con gái về Sapho trước khi đi ngủ*:

là nữ nhà thơ Hy Lạp cổ đại (630-570 TCN), nổi tiếng cho đến tận ngày nay. Có thể gọi Sappho là nhà thơ nữ đầu tiên của thế giới, người làm thơ ca ngợi tình yêu giữa phụ nữ và phụ nữ. Theo truyền thuyết, những năm cuối đời Sappho lại yêu một người đàn ông nhưng tình yêu này không được đáp lại. Sappho nhảy từ vách núi đá xuống biển tự tử là cũng vì tình yêu. Người đời truyền tụng câu nói của bà: “Giá như cái chết là tốt đẹp thì thánh thần đã không trở thành bất tử”.

10. Đại lộ Bérégovoy: Pierre Bérégovoy (1925-1993) từng là thủ tướng Pháp dưới thời Francois Mitterrand. Vụ tự sát của ông vào ngày 1/5/1993 đã khiến cả nước Pháp phải chấn động. Ông đã cướp khẩu súng của người cận vệ rồi kê vào đầu bóp cò. Hầu hết những người bạn thân của Bérégovoy xác nhận ông bị suy sụp tinh thần sau khi Đảng Xã hội của ông thất bại trong cuộc bầu cử lập pháp tháng Ba trước đó khiến ông phải từ chức.

11. Trường cấp 2 Gérard de Nerval: Gérard de Nerval (1808-1855) một trong những nhà thơ xuất sắc nhất của trào lưu Chủ nghĩa lãng mạn Pháp. Sau khi người yêu của ông bỏ đi lấy chồng, Nerval đã bỏ nhà đi lang thang phiêu bạt trong nhiều năm và chính trong quãng thời gian này ông viết được nhiều cuốn sách hay. Sau khi trở lại Paris, Nerval mắc chứng bệnh về thần kinh, thường xuyên có ý tưởng quỳ sinh. Chuyện kể rằng lần đầu tiên nhìn thấy sông Donau xinh đẹp, Nerval đã thốt lên: “Trời ơi, một nơi tuyệt vời để mà tự tử!” Những năm cuối đời Nerval sống trong cảnh nghèo khó. Ông treo cổ chết trên một cột đèn đường phố ở Paris ngày 26/1/1855. Theo lời của nhà thơ Baudelaire, ông đã “tháo gỡ linh hồn của mình

trên đường phố tối tăm nhất ông có thể tìm thấy.”

12. Trường cấp 3 Montherlant: Henry de Montherlant (1895-1972) là nhà văn, nhà phê bình, nhà soạn kịch, viện sĩ Viện hàn lâm Pháp. Ông là người vô thần và mặc dù không bao giờ thừa nhận mình đồng tính, tuy nhiên, trong cuốn tiểu thuyết *Les Garçons*, ông đã đề cập đến tình yêu tuổi trẻ của mình. Năm 1968, Montherlant đã bị tấn công và đánh đập trên đường phố Paris, bị thương nặng và mù một mắt. Do không chịu được sự đau khổ ấy, ngày 21/9/1972, tại nhà mình ở Paris, ông đã nuốt một viên xyanua và đồng thời bắn vào họng mình vì sợ rằng xyanua không có tác dụng.

13. Nhà hàng François Vatel: François Vatel (1631-1671) là đầu bếp nổi tiếng của Pháp thời Phục hưng, từng phục vụ nhiều người nổi tiếng trong xã hội. Năm 1671, đầu bếp François Vatel được giao nhiệm vụ quan trọng đó là nấu ăn cho vua Louis XIV tại lâu đài Château de Chantilly. Theo các câu chuyện kể về François Vatel, đầu bếp nổi tiếng này đã tự sát bằng cách dùng kiếm đâm vào tim mình chỉ vì một lô cá không được mang đến khu bếp để ông nấu nướng phục vụ nhà vua.

14. Vũ trường Kurt Cobain: Kurt Cobain (1967-1994) là một ca sĩ người Mỹ, được biết tới như một thủ lĩnh, một ca sĩ, một tay guitar điện thoại và là người viết nhạc cho Nirvana. Vào những năm cuối cùng của cuộc đời, ông trở nên nghiện ngập vì sự dày vò của bệnh viêm cuống họng và viêm thanh quản trầm trọng, những bất đồng với hai thành viên còn lại và cuộc sống gia đình không yên ấm. Vợ ông đã nhiều lần báo cảnh sát vì ý định tự tử của Cobain, trong đó một lần ông được đưa vào bệnh viện vì sử dụng quá liều Rohypnol,

một lần khác ông được phát hiện trong phòng riêng khóa kín với một khẩu súng. Ngày 8/4/1994, ông đã tự tử bằng súng ngắn, và viết trong bức thư tuyệt mệnh rằng “Tôi không còn thấy thích thú khi nghe, sáng tạo âm nhạc và viết nhạc một cách thực sự từ nhiều năm gần đây”.

15. Don't Worry, Be Happy: Trong *Cửa hiệu Tụ sát*, ở chương 7, Alan ngâm nga bài hát này của ca sĩ và nhạc trưởng người Mỹ Bobby McFerrin. Bài hát này đã đạt giải Grammy với những câu hát không thể quên như: *In every life we have some trouble/ When you worry you make it double/ Don't worry, be happy* (Trong mỗi cuộc đời chúng ta đều có một vài rắc rối / Khi bạn lo lắng bạn làm cho nó tăng gấp đôi/ Đừng lo lắng, hãy hạnh phúc.) Video clip của bài hát tối giản, nhẹ nhàng, có sự tham gia của diễn viên hài gạo cội Robin Williams. Vậy nhưng, có một sự trùng hợp kỳ lạ là ngày 11/8/2014, chính biểu tượng hạnh phúc của *Don't Worry, Be Happy* này lại tự tử vì trầm cảm.

^[1] Nguyên văn “L’amour” (tình yêu) và “La mort” (cái chết) trong tiếng Pháp gần giống nhau nên ông Tuvache nghe nhầm.

MỤC LỤC

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

PHỤ LỤC